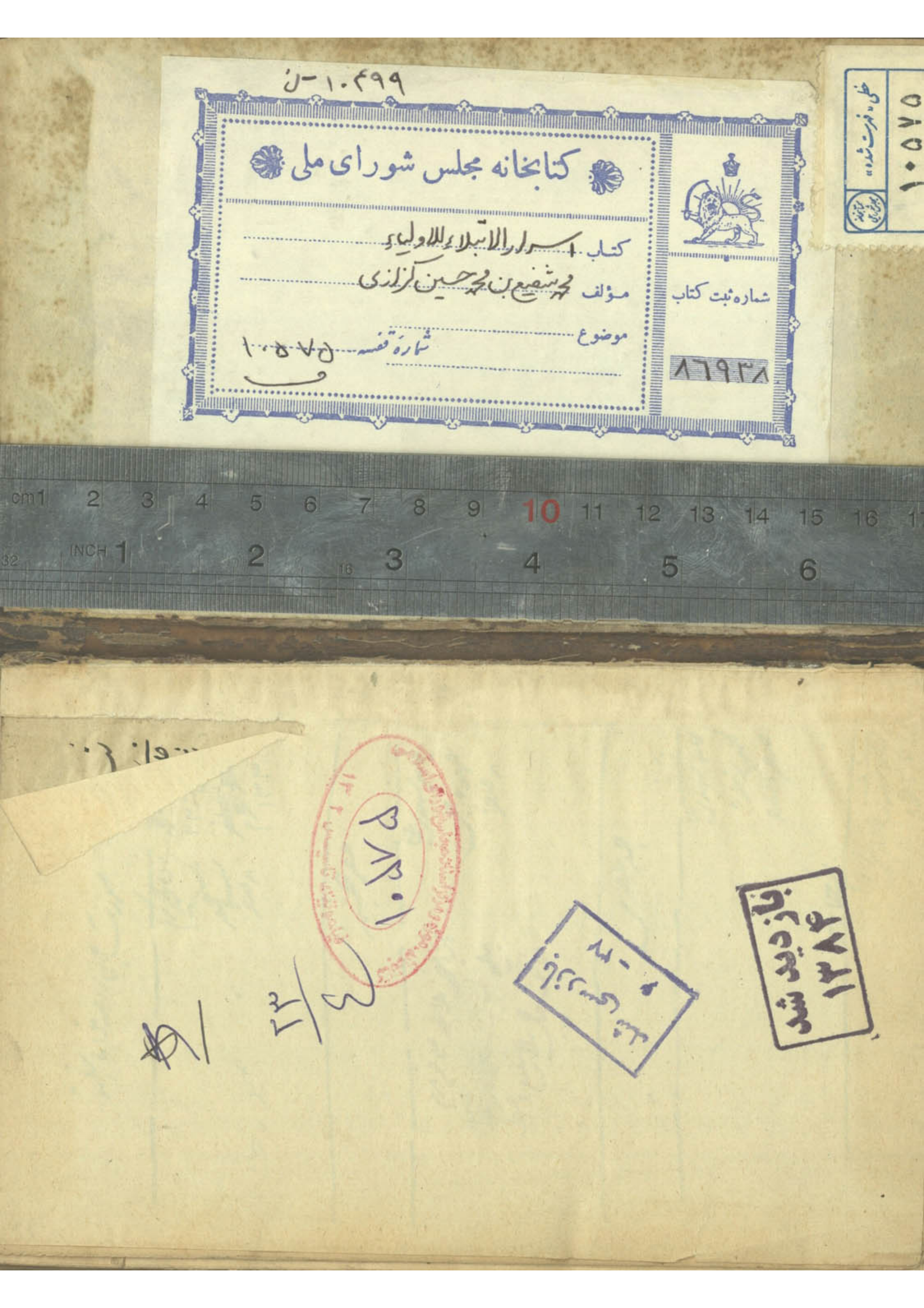

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي خلق بحب معرفته قصبة الياقوت من عالم اللاهوت وجعلها اربعة عشر عقدا اجابته فابدع بها عالم الملك والملكوت واوجد من فاضل طينتهم وشعاع انوارهم هداة الخلائق اجمعين في عالم الناسوت وكون العليين وماء العذب من نور طينتهم وابدع المطيعين من العرش الى الحوت والشكر لله الذي خلق الظلمة من الظل والسجين من العكس قبال الفلك الياقوت واجرى على تلك الارض الخبيثة ماء الحميم والملح فابدع منها سكان الجحيم والبرهوت فلما تعلق مشية اعراف الاطلس بهذا الوجود لادراك الصفات والنعوت فافاض عليهم فوز الجنان مع الحور والقصور والغلمان وهم احياء لا يموتون والحمد لله الذي جعل للجندين تابعا وابتلى الانوار بالاذايا من الظلمات الى ان يموت ومحن

مع ذلك اولياءه بنزول البلايا من عالمي اللاهوت والناسوت فانزل من علو الراحة الى دنو المشقة ابا الادميين واغرق في لجج بحار محبته سفن المشتاقين واحرق بوجود نيران خلته اجنحة العاشقين وذبح في طريق اطاعته اعناق القانعين وشعشع بتلاطم امواج الفتنة ابصار الناظرين وتجلى بنوره للجبل فجعله دكا فخر شئون الخالعين وربى في بطن سمكة تربيته افئدة المخلصين وسلط دود ودّه وجرح حبه على اجساد الصابرين وقطع بالكرات اعضاء اصحاب عين اليقين وقلع قشر الراس و البدن من لحوم المريدين واعرج الى سماء رابعته اجسام السالكين واجلى عن الاوطان في طريق محبته وجوه الوالهين واصعد الى قاب قوسين او ادنى سيد المحبين وانام في مقامه سيد المخلصين وابتلاهما بالشدائد التي منها سماع اخبار الذلة وشهادة سيد المستشهدين فكيف بحرث ذاته فوقع عليه سهم قطب دائرة السجين واتحد اسم القطب الثرو منزلهما في اسفل السافلين فابتلى كلا ببلاء وانجى بعضهم واغرق في يمها الاخرين و انزل مائدة جميع البلايا من العليين على سبط خير المرسلين ليكون عزاء الاولنا واخرنا من الشيعة والمخلصين فاقام

شريعته وعالمي العيش والعود باقامة نوائبه ومصائبه في العالمين
والصلوة والسلام على هذه اللئالي واليواقيت من المبدء الى
المعاد في جميع الازمنة والمواقيت خصوصًا على نقطتي دائرة
الوجود ولولاهما ما كان كل موجود منيري الكرسي والعرش ذي
العمود محمد شمس فلك الرسالة والهداية الغواص في بحار شئون
الاحدية العارج معارج حجب السرمدية المعترف بالعجز عن معرفة
ذات الصمدية القائل في حق اخيه علي انا وعلي من نور واحد
في عالم الحقيقة وعلى قمر اقمار الولاية والامامة ونور انوار
الهداية والامانة معلم الملئكة ومربي اجرام العلوية والاجساد
السفلية والارواح العلية القائل في حق اخيه محمد م هذا آل اول
العدد ونهاية الابد نورك الذي قهرت به عواسق الظلم و
بواسق العدم جعلته بك ومنك واليك دالًا دليلًا وروحه نسخة
الاحدية في اللاهوت جسده صورة معاني الملك والملكوت
طاووس الكبرياء حمام الجبروت وعلى المعصومة المظلومة
المحرومة موارد الهموم والصديقة الطاهرة الزاهرة مواقع
النجوم فاطمة نتيجة حديقة الرسالة رحم تربية ما في اصلاب
الولاية وعلى الفرقدين الامامين الهمامين ثمرتي فؤاد الرسالة

والولاية شجرتي حديقة الخلافة والهداية الحسن الشهيد المؤتمن
والحسين الذبيح الممتحن ابو النجوم الزاهرة والتسعة الطاهرة و
الائمة الهادية صاحب المقامات العالية والمصيبات الراتبة
التي تدكدكت بها السماء وسكانها والارض وعمارها والجبال
وعجايبها والصحارى وغرايبها والبحار وامواجها تزلزلت
بها آثار القدرة في الناسوت واللاهوت وتزعزعت بها
عوالم الملك وشئون الملكوت ظهرت آثاره بعد ظهور الفساد
في البر والبحر قبل قيامها وتحققت الساعة بعد قطع راس القمر
قبل اقترابها فبقيت آثاره في بطوننا وواقا اشجار الولاية
وحرقت به قلوب المريدين الوالهين من الشيعة اللهم اكشف هذه
الغمة عن هذه الامة بلعن اعداء الائمة وظهور فرج قائم هذه
الامة فانهم يرونه بعيدًا ونراه قريبًا فقد قلت ونريد ان نمن
على الذين استضعفوا في الارض ونجعلهم ائمة ونجعلهم الوارثين
وبعد چنين گويد بنده ذليل خاكسار وذره بي قدر و
اعتبار تراب اقدام مؤمنين وخادم شرع مبين محمد شفيع بن محمد
حسين گزازی احسن الله اليه وثبته بالقول الثابت لديه كه
چون در كتاب مجری البكا في الجملة اشاره باسرار شهادت وحكم

ابتلاء ائمه هدی معرفت ولیکن وضوحی کامل وظهوری شامل
نداشت چنین بخاطر فاتر رسید که اجابة لمسئول بعض المؤمنین
کتاب مستقلی با اشتمالش بر بعض مناقب ومصائب که در کتب
متداوله مذکور ومسطور نشده است مرقوم کلک بیان شود
ولهذا بتوفیق حضرت اکرم وتایید کریم پادشاه شامل حال کثیر
الاختلال این شکسته بال گردیده وشروع در تالیف این کتاب نمودم
در زمان وجود مسعود حضرت سلطان با عدل وهمت وفضل
وحشمت ماحی کفر وفسق وظلم حامی ملت وشریعت واسلام
ذی المجد والاحسان والاکرام والرافة والعطوفة والانعام
ظل الله الملک العلام علی رؤس الانام الکوکب الدری سمی النبی
وولی الولی محب السبطین والساعی فی اقامة نوائب مولینا
الحسین ع محمد شاه قاجار خلد الله ملکه واقام سیفه علی
رقاب الظالمین ووقد نار قهره علی قلوب المنافقین واین را
مسمی نمودم باسرار الابتلاء للاولیاء وتتمیم آن در ضمن مقدمات
ووضعات وبلیات وخاتمه خواهد شد بعون الله تعالی وهو
ولی التوفیق واحسن رفیق مقدمه اولی در اثبات رجحان
وجودات بدان که وجود بر سه قسمست وجود حق ووجود مطلق

که عبارت از مشیت است خلق الله الاشیاء بالمشیة والمشیة
بنفسها ووجود مقید که عبارت از عالم خلق است چنانچه
سابق این عالم امر است الا له الخلق والامر وعالم خلق را
چهار مرتبه است قال الکاظم ع فبالمشیة کانت الارادة و
بالارادة کان القدر وبالقدر کان القضاء وبالقضاء کان
الامضاء واین مرتبه خامسه است ونتیجه مراتب سابقه است
وتمام می شود باین امور مبدء ومعاد ویعطی کل ذی حق حقه
وقال تعالی الذی خلقکم ثم رزقکم ثم یمیتکم ثم یحییکم
وعلت ابداع عالم کون شرافت وجود وایجاد است ذاتا وحب
معرفت صفات است کنت کنزا مخفیا فاحببت ان اعرف
فخلقت الخلق لکی اعرف ومادهٔ عالم امکان قابل بیش از آن
نبود کما وکیفا وجهتی چنانچه در بنا قابل این مقام که مستقر
در بیضه فرض شود نیست وشبهه نیست در اشرفیت وجود از
عدم واگر نوعی شود که بالعرض مصلحت وجود در جنب مفسده
معدوم صرف شود نوعا یا صنفا کما توهم الملئکة فی حق
البشر فقالوا اتجعل فیها من یفسد فیها ویسفک الدماء و
نحن نسبح بحمدک ونقدس لک فقال تعالی انی اعلم ما لا

تعلمون ؛ فعلّم آدم الاسماء كلّها وهم النبيّ والائمة وفاطمة ثم عرضهم
على الملئكة فقال انبئونى باسماء هؤلاء ان كنتم صادقين
قالوا سبحانك لا علم لنا الا ما علمتنا انك انت العليم الحكيم
ولیکن اگر امری صادر شود که این مفاسد و مکاسد عاید ضرر در
جنب آن معدوم صرف شود یا اصل آن عادت تاثیر در دفع
این مفاسد باشد کما قال تعالی ان الحسنات یذهبن السیئات
اگرچه فاعل فعلین مختلف باشد وجود راجح می شود پس اگر
موجودی یافت شود که باختیار کردن تظلّم و رضای حضرت
ذی الجلال را وخضوع وخشوع در درگاه حضرت قادر متعال
را اگر حادث مفسده معارض بر مصلحت وجود شده باشد این
ذلت و مصلحت معارض او می شود و وجود راجح بالذات و بالعرض
می شود اصلاً و صنفاً ؛ و چون مراتب و شئون و اطوار وجودات
عالم مختلف می باشد و ترقیات هر یک باعتبار قابلیات
حاصله از قرب هر یک بشمع و سراج وجود است پس هر یک از
وجودات اشعاع شمع اصل وجود بیشتر یابد وجود آن
اشرف و اعلی و احسن و اکمل و اقوی شود تا برسد تدرج مقامات
صعودات مراتب وجود بمحل تعلق تکالیف قوله تعالی

انا عرضنا

انا عرضنا الامانة على السموات والارض والجبال فابين ان
يحملنها واشفقن منها فحملها الانسان ؛ واگر بعض افراد انسان
عاجز از اداء امانت و اطاعت طاغی و عاصی و باغی شوند
جبران او بر رؤسای ایشان است و حسنات اشرار ایشان منمایند
فیذهب حسنات الابرار سیئات الاشرار قال الله تعالی انا
فتحنا لک فتحا مبینا لیغفر لک الله ما تقدم من ذنبک وما
تأخر ویتم نعمته علیک ویهدیک صراطا مستقیما پس چون
حق تعالی ذنب امت را ذنب آن حضرت نامیده است معنی
غفران ذنب آن حضرت غفران ذنوب امتان و شیعیان
بشفاعت این بزرگوار است قوله تعالی ولسوف یعطیک ربک
من شفاعة امتک وخلاصهم عن العذاب فترضی ؛ ان الله
اشتری من المؤمنین انفسهم واموالهم بالقتل والنهب بان
لهم الجنة من الشفاعة ویقاتلون فی سبیل الله ویقتلون
وعدا علیهم فی جمیع العوالم حقا فی التوراة والانجیل
والقرآن ومن اوفی بعهده من الله بالشهادة فی سبیل الله
فاستبشروا ببیعکم الذی بایعتم بالشفاعة ذلک هو الفوز
العظیم التائبون عن ولایة الضالین ولو بالوهم و

والجبال والعابدون لله بولاية الحسين والشهادة الآمرون
بالعانة المعروف وهو الحسين ع وباقي الائمة والناهون
عن المنكر وهو عمر واتباعه والحافظون لحدود
الله وهم الائمة وبشر المؤمنين الصابرين على الاذايا في مقام
المجاهدة كما في كلام الائمة والمستنبط من فهم الظاهر
ومن الكتب السماوية وفي التوراة من قصدني عرفني ومن
عرفني ارادني ومن ارادني طلبني ومن طلبني وجدني ومن
وجدني خدمني ومن خدمني ذكرني ومن ذكرني ذكرته و
في القدسي من طلبني فقد وجدني ومن وجدني عرفني و
من عرفني عشقني ومن عشقني عشقته ومن عشقته قتلته
ومن قتلته فعلي ديته ومن علي ديته فانا ديته فاضل
محدث برغانی در کتاب فردوس العارفین ذکر نموده است
که از کتب شکوک وشبهات وبحث ومناظرات پادریان
نصاری واجوبه علماء اسلام وفرق ظاهر ائمه هدی حکایت
شده است مطلبی که از آن مستفاد می شود این که چون
مشیت ذات بر خلق ذرات تعلق گرفت اراده قدس ازل
بر تمثیل این مثل تعلق نگرفت خطاب بذرات رسید

که چه حاصل

که چه حاصل است از ایجادی که آلوده بعصیان خالق کون
فکان است اگر کسی قد علم کند که نفس ومال وجان وعیال
واطفال واصحاب ویاران وبرادران خود را در راه خدا جهد
وجان جهانیان را بخرد فهو والا این امر ناقص وضایع و
در عرضه تعطیل وتعویق خواهد بود ٤ جمعی از نصاری را
گمان اینست که حضرت باری خود متشکل بصورت عیسی شد
وقربانی جانان شد واین سخن در نظر اهل شریعت وبصیرت
فاسد وکاسد است چه مقام ذات مبرا ومعرا از جسم وجوهر
وعرض است کلما میزتموه باوهامکم فی ادق معانیه فهو
مخلوق مثلکم مردود الیکم وکسی در میان ذرات بجواب با
صواب این مسئول قد علم ننمود ولسان فصیح البیان بقبول
این مامول نگشود مگر قطب دایره خشوع ومرکز فلک خضوع
حسین مظلوم وامام مغموم ع ٤ آورده اند که در صباح عاشورا
آن سرور با یاران خونین جگر واصحاب دین پرورش نشسته
بودند که ناگاه پیک رب جلیل حضرت جبرئیل رسید وبعد
از تبلیغ سلام وتحیت واکرام از جانب ملک علام با آن امام
عالی مقام عرض نمود که بفرما که چه در نظر داری وهمت بچه

کادمی کاری وامّتان جدت وشیعیان پدرترا چه حال می
گذاری وخواهران ودختران وعیال واطفالرا در محشر کربلا
دوستان ویارانت را در روز جزا طاقت داری که چه سان
بربینی ؛ دختران وخواهران وبیوه زنان که از مدینهٔ جدت
حرکت داده در شامات وکوفان طاقت داری که چه سان
بی چادر ومعجر اسیر ودستگیر در غل وزنجیر بینی ؛ بندگان
حضرت آفریدگار را در یوم النشور بچه نحو می گذاری نو
جوانان خودرا از برادران وفرزندان سر بر سر سنان وتن
بخون غلطان پایمال سم ستوران در صحرای محشر خیز کربلا
بچه سان قدرت مشاهده داری ؛ وقتی اینست که یاران و
برادران را تو از دست دهی وبندگان وشیعیان را نجات
دهی فرزندانرا از دست دهی ودوستانرا از نیران مستخلص
نمائی ؛ نفس شریف را در ورطهٔ هلاکت دنیا در آوری ونفس
جهانیانرا از مهالک دنیا وآخرت مستخلص نمائی ؛ پس آن
حضرت باین کیفیت قبول ذلت عیال وشهادت نفس واصحاب
واخوان واطفال نمود جبرئیل از خدمت آن حضرت مراجعت
نموده در بین ارض وسما ندا بگوش عاشقان کوی وفا و

جانبازان صحرای سعادت کربلا رسید که یا خیل الله ارکبوا
وبالجنة ابشروا پس تمامی سوار بر مرکبان سعادت شدند
وبمتابعت مولای خود کمر همت بستند بنحویکه تمامی ارباب
سعادت از انحال الی یوم النشور ندای ؛ یا لیتنا کنا معکم
فنفوز فوزا عظیما را بفلک دوار رسانیدند ؛ در خبر است
که شیطان لعین بعد از اطلاع از اراده خلق واختیار امام
این امر عظیم وخطب جسیم را با اتباع خود ابواب تفرج وشادی
را بر روی خود بستند مغموم ومهموم گردیدند چنانچه در یوم
غدیر خم بنصب حضرت رسول عرب وعجم امیر عرب وعجم را بر
خلافت وایالت مغموم گردیدند تا اینکه صبح عاشورا شد
وحسین مظلوم را در صحرای کربلای کوی وفا با اصحاب با
وفای خود دیدند که از قعقعهٔ سلاح شامیان واز غرغرهٔ
سنان کوفیان واز ندای هل من مبارز مخالفان آن امام
مظلومانرا از محل وفای خود منحرف نمینماید واز آواز العطش
کودکان وندای واغریباه زنان وصدای یا ابتاه دختران
نظر عشق از آن عاشقان حقیقی برنمیدارد واز ملاحظهٔ نوجوانان
شمشاد قد وتازه رعنایان ونودستگان گیسو معنبر ومجعد

که هر یک از عقب دیگری بر خاک هلاک می افتادند تا امام
مظلوم والا مقام را از محل تسلیم خود حرکت میداد پس بعد
از شهادت یاران و معاونان و مجاهدان فی سبیل الرحمان
آن قبلهٔ عالمیان و ملاذ و ملجای شیعیان بر ذو الجناح سعادت
سوار شده بر صدر عرش عشقبازی بر آمده خود را بمیدان
امتحان سعادت خود و شقاوت مقاتلان و اعدای خود در
آورده پس از راه اتمام حجت بر آن قوم بیحیا و حمیت فرمود که
هل من ناصر ینصر آل محمد المختار و هل من ذاب یذب
عن الذریة الاطهار و هل من موحد یخاف الله فینا هل
من مجیر لابناء الرسول در خبر است که بعد از این فرمودن
عناد آن شفیع عباد ارکان عرش بتزلزل در آمده و گریستند
و آسمانها هم بخروش در آمدند و ملئکه هم مضطرب شدند زمین
بزلزله افتاد تمامی گفتند بار پروردگارا این حبیب تو است
باین احوال پس اذن داد تمامی را برای نصرت او پس در آن حالت
بود که صحیفهٔ از آسمان نازل شد بدست مبارکش چون آنرا
مفتوح فرمود دید همان عهدیست که مکتوب شده است بر آن
حضرت بشهادت قبل از خلق خلایق و دید که ظهر صحیفه مکتوب

است بخط جلی که یا حسین نحن ما حتمنا علیک الموت و ما
الزمنا علیک الشهادة و لک الخیار و لا ینقص حظک عندنا
فان شئت فاصرف عنک هذه البلیة ای حسین ما بر تو واجب
نکردیم شهادت را و تو مختاری و کم نمی شود حظ و مرتبه تو نزد
ما اگر خواهی این بلیه را از تو بر گردانم پس ما قرار دادیم زمین
و آسمان و ملئکه جن و انس جمیعا را در حکم تو پس امر کن
ایشانرا با نچه میخواهی از اهلاک این کفره فاذا بالملئکة
قد ملئوا بین السماء و الارض بایدیهم حربة من النار ینتظرون
لحکم الحسین پس پر شد ملئکه با حربهای آتش در میان
زمین و آسمان و منتظر امر امام بودند پس از اطلاع آن
حضرت بر مضمون از کتاب رفعها الی السماء و رمی بها الیها
و عرض کرد که پروردگارا دوست دارم که کشته شوم و زنده
شوم هفتاد مرتبه یا هفت هزار مرتبه علی اختلاف الروایات
در اطاعت و محبت تو و انی قد سائنی الحیوة بعد قتل الاحبة
سیما اذا کان فی قتلی نصرة دینک و احیاء امرک و حفظ
ناموس شرعک ترکت الخلق کلا فی هواکا و ایتمت
العیال لکی اراکا فلو قطعتنی فی الحب اربا لما حن الفؤاد

الی سواکاء پس بعد از انکه دید وعظ در آن قوم عنید تاثیر نه
داد و آن سنگین دلان بی ایمان بشمشیر وسنان جان
ستان بر آن امام مظلوم حمله آوردند و پیکان تیر بود که
از اطراف واکناف میدان بر آن امام مظلومان میزدند
آن غریب مظلوم وشهید مسموم مجادله با آن قوم ظلوم نمود
تا چهار هزار زخم تیر و یکصد وهشتاد جراحت نیزه وشمشیر
برداشت تا بقوت بشری از کار وا افتاد شیطان لعین
در این حین از ملاحظه انحال واله وحیران وبا اتباع خود
معطل وسرگردان که تدبیر کار را چه نحو نماید پس بین الارض
والسماء ندا در داد که الهی اولیاء تو که در راه تو زحمت ها
کشیدند وشهد شهادت چشیدند وبانواع بلا مبتلا شدند
زیاده از علو درجه ومرتبه را با ایشان عطا نمودی این بلیه
ومجاهده چرا نتیجه او نجات خلایق ومرجع اصل وجود شود
در ساعت هوا بنحوی گرم شد که از گرمی میدان حشر نشان
میداد وعطش بر آن حضرت بنحوی مستولی شد که هیچ موجودی
را طاقت تحمل آن بار گران نبود وبا وجود این چنین گرم مجاهده
کردید که هیچکس را قوه این نحو جان فشانی نبود وهر

ساعت

ساعت که حرارت عطش بر آن حضرت زور آور می شد لمحه
توقف میفرمود ومیفرمود لا حول ولا قوة الا بالله العلی
العظیم وباز مشغول مجاهده می شد چون آن لعین بدین این نحو
ابتلا از آن امام مبین دید و هجوم لشکر وازدحام عسکر چون
آن شام کوفه وشام را دید از یکطرف واز طرف دیگر ملاحظه آن
امام والا مقام آن کشتگان بخون آغشته ونوجوانان نوخط
گلدسته را که بخاک هلاک کربلای پر بلا افتاده واز طرف دیگر
ناله العطش کودکان وواابتاه غریبان وواحسناه وواحسینا
زنان وناموسان فاطمه وامیر مومنان بخود گفت که همان همین
انستکه این یکه تاز میدان وفا مستدعی صرف بلا کرده وآنچه او
خواهد همین را خدا خواهد وبجز درجه قرب چیزی نخواهد
داشت وقدم بشوارع شفاعت احدی نخواهد گذاشت غافل
از اینکه سودای دل آن امام بنحویستکه ای غافل از مرحله عشق
بازی نکرده تا چه قدم از میدان معاهده خلاق عالم بیرون نهد
پس آن امام والا مقام روحی وجسمی له الفداء کوشید تا آنکه
زخمهایش جوشیدن گرفت وزبانش بکامش چسبیدن گرفت
که ناگاه ابو الحتوف جعفی تیری بر دهان آن امام مبین زد

وملعونی دیگر وسید ونیزه بر سینه بی کینه آن زبده هر دو جهان

زد که ناگاه صدر زین ذوالجناح را بی اختیار خالی نمود و آن

گوشوار عرش زمین کربلا را مزین نمود و او را مفخر اراضی دارین

فرمود ؛ شیطان لعین چون چنین دید از وسوسه مأیوس شد

و از ثمر اغواء خلایق محروم گردید و در گوشه مغموم و مهموم با

اتباع خود منزوی و مختفی شد و آن امام والامقام جان شیعیان

و امتان آخر الزمان را خرید ؛ در خبر است که در محشر عظمی

امت مرحومه هزار صف میباشند و نهصد و نود و نه صف آن

داخل بهشت می شوند بشفاعت حسین و یک صف دیگر داخل

بهشت می شوند بشفاعت باقی ائمه معصومین ع **مقدمه**

ثانیه بدان که عباد مجبور در حرکات نیستند و ما الله یرید

ظلما للعباد و ان الله لیس بظلام للعبید و الا اساس معاد

و مؤاخذه از اهل عناد قبیح خواهد بود ؛ و نیز واضح است و مشاهد

بالحس و العیان است که عبد در افعال مختار است هر چه را خواهد

بعمل می آورد و هر چه خواهد ترک میکند و در یک امر شاید مرات

تجدد رای در ابداع و ترک آن حاصل میکند گاه در مقام غیظ

بغیر خود را بسعی هر چه تمامتر فرو مینشاند و گاه لوازم غیظ

بعمل می آورد

بعمل می آورد گاه شیئی که اسبابش فراهم آمده است همان اسباب را

چون اراده نداد بر هم میزند و گاه خود جمع اسباب و ابداع

شیئ مینماید گاه اطاعت میکند و گاه عصیان میورزد ؛ و

مقدر شدن شیئ و اراده معبود اینکه عبد فعلی از او صادر شود

منافات ندارد با اختیار عبد ظاهر چنانچه مشاهد است و

قبیح است که خالق عبد را بخود گذارد و هیچ تصرف در افعال و خصال

او ننماید و هیچ تقدیری برای او ننموده باشد و مصالح و مفاسد

او را برای او ننماید و برای او خیر نخواهد و او را منشاء اثری

از آثار در عالم کون و فساد ننماید و از اینست که لا جبر و

لا تفویض بل امر بین الامرین **و تحقیق** این مقام اینست که وجود

از جانب رب است و ماهیت از جانب نفس است و وجود مقتضی

الطاعت و ماهیت مقتضی غوایت است و این دو در ظاهر منشاء

حرکات عبدند گاه عبد بجانب وجود میل میکند و فعل خیر از او

صادر می شود و گاه میل بنفس و ماهیت میکند و از او شر صادر می

شود و اصل فعل از اراده است و اراده از التفات است و

التفات از اقتضاء ماده خلقت است و یا از وجود است و لیک

تقدیر الهی بر قرار است و عالم باطن تقدیر و دخل بعالم ظاهر تدبیر

ندارد و هیچیك منافی با دیگری نیستند پس فعل عبد باختیارات
یعنی امر مقدور را باختیار خود میکند و مجبور در افعال نیست
مقام مشیت الله می شود که منافی نشود با مشیت عبد و لیکن عبد
اختیار مشیت خدا را باختیار میکند وَمَا تَشَاؤُنَ اِلّا اَنْ
یشاء الله و می شود که منافی با تکلیف ظاهری باشد ولیك
در ظاهر اینچه عبد میکند باختیار خود میکند امر الله ولم یشا
شاء ولم یامر امر الله ابلیس بالسجدة ولم یشاء ونهی آدم عن اکل
الحنطة وشاء و این احوال مخصوص بشر نیست جمیع موجودات
هر یك بقدر خود عالم تقدیر و تکلیف دارند وان من شیء الا
یسبح بحمده ولکن لا تفقهون تسبیحهم و یسجد له من فی السموات
والارض والشمس والقمر والدواب وکثیر من الناس و حواله نمودن
مقامات را جمیعاً باراده حق با انکه مخلوق او است و هر چه را
هر چه خواهد نماید بعضی را برای سوزانیدن خلق کرده است مثل
بعض اشجار و بعضی را برای سجده کردن بر او خلق کرده است مثل
تراب با سؤال و جواب و ثواب و عقاب ظلم محض است و همچنین
حواله بر علم الهی نمودن چه تاثیر علم خالق در افعال عباد تعقلش
نمی شود و حواله نمودن جمیع امور را بطینت بیوجه است بعد مسلمی

بودن

بودن خلط بین الطینتین با اینکه شر محض بودن سجین بنحویکه
خیر از او ممکن نباشد مسلم نیست جمیع موجودات هر یك در حد
خود قابل تربیت میباشند و قابل ترقی میباشند خاصه انسان
که با عدم تربیت از هر چیز پست تر است لیس للانسان الا ما
سعی بلی مقامات انوار و ظلمات بحسب سعادت و شقاوت
مختلفست و خلاق عالم نور و ظلمت خلق نموده است در مقابل
هر موسی فرعونی و هر نوری ظلمتی و هر محقی مبطلی میباشد
الله نور السموات والارض و هو محمد و آله الاطهار الی آخر
او کظلمات فی بحر لجی و هو ابو بکر و هو النفاق چنانچه عدد
اسمش بان شهادت میدهد و هو قوله تعالی ومن اهل المدینة
مردوا علی النفاق لا تعلمهم نحن نعلمهم سنعذبهم مرتین
یغشاه موج و هو عمر و هو المنکر بشهادة اسمه من فوقه موج
و او عثمان است من فوقه سحاب و او معاویه است ظلمات بعضها
فوق بعض و انها بنی عباس اند اظهر الله الانوار باذهاب
الظلمات و اخراج الخلق عن الشبهات و ناچار است در دنیا
برای ایشان دولتی تا نگویند که اگر ما را قوة و مکنتی بود تو را
اطاعت مینمودیم و اذیت اهل حق نمینمودیم و برای اینکه

امتحان شود اتباع ایشان چرا که ایشان ضعیف بودند اهل باطل
با ایشان نمیگرویدند چون طلب منافع دنیای خود را در او نمیدیدند
تعذیب ایشان بدون حجت بود پس بابت ایشان بنحوی شوند
کذالک امتحان خود و غیر شوند لیهلک من هلک عن بینة
ویحیی من حیّ عن بینة ومستفاد از بعض اخبار چنین است که
حرکات صادره از سجینیان اگر خیر است عاید بعلیینیان است و
بالعکس فی الشر ابراهیم لیثی روایت کرده است که بحضرت باقر
عرض کردم که می بینم ناصبیان و دشمنان شما را که مشغول بطاعت
واطاعت پروردگار میباشند و بسا دوستان شما را می بینم که
مشغول معصیت پروردگار اند و از ایشان شرب و زنا و لواط و
نحو اینها از معاصی کبیره صادر می شود آنحضرت فرمود که یا ابراهیم
بیان شافی که از علوم مکنونه ما است در جواب خود بگیر و سر ما را
فاش مکردان عمل ناصبیان و کافران ثمر باحوال ایشان ندارد
وقدمنا الی ما عملوا من عمل فجعلناه هباء منثورا ویحک یا
ابراهیم الله قدیم وخلق الاشیاء لا من شیء پس از چیزهائی که
خلق کرده است ارض طیبه بوده است و جاری ساخت بر او آب
زلال صافی پس بر او عرض کرد ولایت ما را و قبول نمود پس هفت

دوز آب و ابر آن ارض جاری ساخت پس آن ارض طین شد و آب
در او پنهان شد و خلق نمود خداوند طینت شیعیان ما را و
اگر طینت شما را بخود گذاشته بود مثل ما بودید عرض کردم دیگر
فرمود خلق نمود زمین شوره زار متعفن و جاری ساخت بر او
آب شور عفن پس هفت دوز آن آب بر آن زمین جاری شد
و بعد فرو رفت در او و خشکید و از او خلق نمود طغاة و ائمه
ایشان را پس ممزوج نمود طینتین را و لهذا ایشان نیز اظهار شهادتین
نمودند و مواظبت فروع دین نمودند پس قطعه از آن ارض لطیف
و قطعه از آن کثیف مختلط بن را بر داشت و چون قبضه را بر داشت
فرمود هذه الی الجنة ولا ابالی و قبضه دیگر بر داشت و فرمود
هذه الی النار ولا ابالی پس اینچه عصیان صادر شود از خبث
سجین است و همچنین اطاعت از قبل علیین است که طینت شیعیان
ما است پس در عرض اعمال الخالق ذو الجلال میفرماید انا عدل لا
اجور و منصف لا اظلم و حکم لا امیل ولا احیف ملحق سازند
بدیهای مؤمن را بناصب و ملحق سازند محاسن ناصب را بمؤمن
پس هر یک را باصلش راجع سازند پس خواند این آیه را که معاذ
الله ان نأخذ الا من وجدنا متاعنا عنده انا اذا لظالمون

فقال ان للقرآن ظاهراً وباطناً ومحكماً ومتشابهاً وناسخاً
ومنسوخاً مقصود از این آیه اینست یا ابراهیم والله القضاء الفاصل
والحكم القاطع والعدل المبين لا يسئل عما يفعل وهم يسئلون
هذا هو الحق من ربك ولا تكونن من الممترين هذا حكم الملكوت
وهو حكم الله وحكم انبيائه وقصه خضر وموسى وقوله انك لن
تستطيع معى صبراً وكيف تصبر على ما لم تحط به خبراً وقول خضر بموسى
قوله تعالى ما فعلته عن امرى وانما فعلته عن امر الله ابراهيم
گوید که گویا من هرگز از این آیات نشنیده بودم فقال والذی
فلق الحبة وبرئ النسمة ما اخبرتك الا صدقاً وما الله بظلام
للعبيد وما يدل عليه فى القرآن كثير وقال الذين كفروا للذين
آمنوا اتبعوا سبيلنا ولنحمل خطاياكم وما هم بحاملين من
خطاياهم من شيء انهم لكاذبون وليحملن اثقالهم واثقالاً مع
اثقالهم وليحملوا اوزارهم كاملة يوم القيمة ومن اوزار الذين
يضلونهم بغير علم الا ساء ما يزرون فاولئك يبدل الله سيئاتهم
حسنات وكان الله غفوراً رحيماً الذين يجتنبون كبائر الاثم
والفواحش الا اللمم ان ربك واسع المغفرة وهو اعلم بكم اذ
انشأكم من الارض ولا تزكوا انفسكم هو اعلم بمن اتقى كما

بدءكم

بدءكم تعودون فريقاً هدى وفريقاً حق عليهم الضلالة
انهم اتخذوا الشياطين اولياء يا ابا اسحق بكير علم مكنون را
و ابراز مكن مگر در نزد اهلش و مطلع مسازی بر سرها کسی را مگر مؤمن
مستبصر تمام شده وایت ولیك حقیقتاً ایمان و دایره عرضش
و مجازیتش در یوم الخروج ظاهر می شود نسبتاً اشخاص که مظهر ولایت
و مملو از محبت میباشند در یوم ذهاب اظهار ندامت از ادای
شهادت ما دام الحیوة نموده اند چنانچه از نشاد الحجری حکایت
شده است و یا منکر ادای کلمه شهادت شده اند چنانکه حکایت شده
است که شخصی در انقلاب احوالش هر چند شهادت ولایت بر زبانش
راندند چیزی نگفت و بجز شهادتین دیگر تکلمی ننمود و اتفاقاً احوالش
بجا آمد از او پرسیدند و چرا او را گفت که کسیکه من از او صد تومان
میخواستم پیش من نشسته بود و میگفت اگر شهادت ولایت را میگوئی
بعد از تو من صد تومان را منکر می شوم از این جهت من نگفتم اعاذنا
الله من الذلل مقدمهٔ ثالثه در اینستکه بعض انوار ندکه باعث
خلقت اشیاء شد و انها محض تسلیم و رضا شد و حیوة آنها برضا
والطاعة و تسلیم است و بدون این حیوة نخواهد داشت و بعضی
ظلمتست که حیوة آنها در مخالفت خالق است و متابعت سجین

وشیا المبین ومتمم دین است وبدون این حیوة نخواهد داشت پس
بدانکه غایة ترقی وکمال شخص اینستکه مایل بمرکز خود شود وهرچه
میلش بیش میشود قوتش در مقام خودش بیش می شود غایة ترقی
انبیا واولیا میل بعالم بالا واتصال بمرکز اعلا ووصول بمقام
قاب قوسین او ادنی است پس غایة ترقی موسی محو از خود شدن
وصعقه هوش افتادن ودر نور حق فرو رفتن ونعلین علایق از خود
کندن وبنحوی که اگر هزار تیر وشمشیر در آن میدان نظر بعالم بالا
بر جسم وجانش فرو کردندی اصلا خبر نشدی مگر نشنیده که
امیر مؤمنان در حین مناجات چنان از خود رفتی که نبض او ساقط
شدی پس قوت روح وقلب این انوار بعبادت والطاعت است و
هرچه تیر وسنان ظلم بر بدن این نور زنند وجسم او پاره پاره شود
روح در عالم بالا بمبدء متصل وبجانب ربش متکل شود وازین
جهت معلوم می شود که قوت روح کافران عصیان وطغیان است
بجهت اینکه اصل صبغه خلقتا واز تراب طغیان شده است وهرچه
عصیان او بیش می شود قربش بمرکز خلقتش بیش شود واین دو خلقت
در عالم کون ثابت است چنانچه از ائمه نور در روایت سابقه وغیره
انهما کلا ث واحد وبعد از خلق ذوات انوار وظلمات ندا

رسید که کیست از انوار که بخضوع وخشوع اتمام حجت بر این ظلمات
نماید وسر در جیب مظلومیت ومقهوریت فرو برد تا امر ایشان
بر هر کس واضح ولایح شود پس ازین میان اختیار نمود حسین
مظلوم پس ندا کرد منادی از رب اعلی که یا معشر الخلایق هذا
حسین بن علی دوست دارید او را وبغض او را واولاد او واصحاب
او را مودود دارید وانکارش منمائید والطاعتش نمائید پس جمیع انوار
الطاعت کردند وقبول کردند منافقین گفتند که الهی اگر ما را
مجبور والطاعت حسین مینمائی پس ما قادر بر چیزی نیستیم واگر
مجبور نیستیم ما بجز بغض وکینه با او چیزی نداریم وما راضی نیستیم
که او بر ما امیر شود واگر او خواست مطیع ما باشد او را خواهیم
گشت پس ارکان عرش بتزلزل آمد وقلب جمیع انوار شکست
فقال تعالی لقد جئتم شیئا ادا تکاد السموات یتفطرن منه
وتنشق الارض وتخر الجبال هدا وانکسار در احوال جمیع موجودات
حاصل شد پس خطاب بحسین مظلوم شد که آیا راضی بقتل می شوی
آن حضرت قبول نمود خطاب رسید که باید رسول وامیر وفاطمه
وفرزندان قبول کنند والا من راضی نمیشوم پس جمیع این انوار
قبول نمودند ونوشت قلم این داهیه را واز نوشتن این قلم

شق شد و از اینکه قلم بدون شق نمی‌نویسد پس جمیع موجودات
هر یک بقدر قابلیت و استعداد برای حسین مظلوم محزون شدند
و قبول حزن و بکاء نمودند بنحوی که ذکر کرده اند بادها بتصفیق
خود و آتش بتلهیب خود و آبها بامواج و جریان خود و شمس و
نجوم و قمر بتغیرات خود از حمرت و صفرت و خسوف و کسوف
و جبال بانکسار احجارشان و جدران بخرابی و انکسارشان و
نبات باصفرارش و آفاق بتکدر و کدورت و غبارشان و حمرتشان
و معادن بفسادشان و اشجار بموت و قلت ثمراتشان و سقوط
اوراقشان و اطفال ببکاء ایشان و ظروف بانکسارشان و
هم چنین جمیع موجودات در جمیع شئوناتشان و بتحقیق که تفسیر
شده است قوله تعالی و ان من شیء الا یسبح بحمده بالبکاء علی الحسین
والثناء بذکر مصائبه الجلیلة و ذلک لان الامام قطب العالم
الاکبر پس وقتیکه قلب مکدر شود جمیع اعضا مما تحله الحیوة
مکدر می شود و هر چه حیات در او اقوی باشد تاثیرش بیشتر می
شود و از اینستکه در اخبار است ان للحسین فی قلوب المؤمنین
محبة مکنونة پس حضرت رسول حزن و بکائش باید بیش از همه
کس باشد و لذا قال الصادق ع فی الزیارة ما اعظم مصیبتک

عند جدك

عند جدك رسول الله وما اعظم مصيبتك عند من عرف الله
عز وجل واجل مصيبتك عند الملاء الاعلى عند انبياء الله و
عند رسول الله وقال الصادق ع في مقام آخر السلام عليك
يا خيرة الله وابن خيرته ولك فاضت عبرتي وعليك كان
اسفي وصرخي وزفرتي وشهيقي وحق علي ان ابكيك وقد
بكت السموات والارضون والجبال والبحار فما عذري ان لم
ابكك وقد بكاك حبيب ربي وقد بكاك الائمة وبكاك من
دون سدرة المنتهى الى الثرى جزعا عليك الى آخر بل بكا بعض
الملاعين الظالمين عليهم كما حكي عن يزيد وخولي الاصبحي
حين سلب زينب بنت امير المؤمنين ع وعمر بن سعد ومروان
في المدينة حين بكت ام البنين ام عباس واخوانه وكانت تبكي
البعير والدواب في ارض الطف ٤ و از این معلوم می شود که
این انوار بجز رضای پروردگار چیزی برای ایشان قوت روح
نیست و در حقیقت ایشان باین قالبی نیازی ندارند و اذیت بایشان
نمیرسد و اگر جهت جسمیت مقتضی تاذی بالة سیف و سنان
بوده باشد در جنب مرحله روحانی معدوم است و الا قوه
بشر را چگونه طاقت این بار گران است ٤ سبحان الله که را

طاقت تحمل برداشتن علی اکبر از روی خاک است اگرچه کمر آن
بزرگوار انکسار بهم رسانید کرا طاقت نظر نمودن بقاسم است
در حینیکه بدنش پایمال سم ستور میشد و از این بود که فرمود
که بر عمت گران است که ترا باین حال ببیند کرا طاقت آوردن
علی اصغر است در آغوشش بمیدان کوفیان و دادن در راه ما
غاصبان و حال آنکه فرمود این طفل در جمیع ملت بیگناه است
کرا طاقت نظر نمودن بر شهدای بی سر بود که هر یک مثل ماه
تابان چون بنات النعش در صحرای کربلا متفرق شده اند
کرا طاقت تنها گذاشتن عورات و زنان و اطفال و فرزندان
بی کس و یار با وجود آن همه اشرار که در حیوة آن حضرت غیره کی
مینمودند و قصد نهب و غارت میکردند و چگونه دل از سکینه
تواند برکند و حال آنکه میفرمود لعمرک اننی لاحب دارا
تکون بها سکینة والرباب و وقتیکه آن مظلومه میگریست و می
گفت که مادر ابمدینه برگردان آن امام عالمیان روحی له الفداء
دستش بجانب غیر رسید بزبان حسرت میفرمود لا تحرقی
قلبی بدمعک حسرة ما دام منی الروح فی جثمانی فاذا
قتلت فانت اولی بالبکاء تاتینه یا خیرة النسوان لاحول

ولا قوة

ولا قوة الا بالله العلی العظیم اگرچه مقام آن بزرگوار و اصحاب
عالیمقدارش مقام عشقبازی است و در لیلة العاشوره همه
یک مقامات خود را مشاهده نمودند و بالکه بگرمی خندیدند و آن امام
والا مقام آن معدود قلیل را بعد از امتحان مقام ایشان را
نشان بایشان داد و فرمود که جدم رسول این وعده را بمن
نمود و فرمود که کسانیکه با تو شهید خواهند شد که هنوز عرق
ایشان خشک نشده باشد که سر ایشان در دامن حور العین باشد
و فرمود که بدانید که هر که با من در این صحرا باشد فردا جان خود را
بیرون نخواهد برد و همه شهید خواهیم شد ولیکن نسبت بآن
عالم عشقبازی این همه صدمات در نظر محو است و قوت روحانی
مانع از تأثیر اذایای جسمانی است و فی الحقیقة صدمات جوارح
اذهاق روح ظاهری مستوجب منع حظی در مقامات افق انوار
بهیچوجه نیست ولا تحسبن الذین قتلوا فی سبیل الله امواتا
بل احیاء عند ربهم یرزقون فرحین بما آتیهم بلکه کمال نفس
مطمئنه و حظش از عالم الطاعت همین است که بر آن بزرگواران
هر یک بحسب حال خود واقع شده است و این غایت رجوع بسوی
پروردگار است با رضا و خوشنودی یا ایتها النفس المطمئنة

ارجعی الی ربک راضیة مرضیة فادخلی فی عبادی وادخلی جنتی
و حال محقق می شود که تجنب از هلاکت و منازعه بحسب ظاهر
برین انوار گران است و بسیار میخواهند که در راه پروردگار
شهید شوند پس مقام مجاهده حضرت امام حسن کم مقامی
نمیشود که خود را با آنکه شایق بود که در راه دوست مثل برادران
و پدر بزرگوارش سرش از تن جدا شود کف نفس نمود و
الطاعت خالق را فرمود چون تکلیف ایشان این بود که صلح
کنند تا شریعت و تشیع چون اوایل امر بود برهم نخورد و ظلمت
محض ظاهر نشود و امر دین پایمال نشود و در قلوب شکوک
و شبهات داخل نشود و دین مندرس نشود ولذا قال الله تعالی
الم تر الی الذین قیل لهم کفوا ایدیکم عن القتال و هو الحسن
الخ پس این انوار هر یک در زمان تکلیفی چنانچه مذکور خواهد
شد داشته اند که در صحایف ایشان نوشته بوده است که
مأمور باو بوده اند و در هر عالم نظم امور بدست ایشان بوده است
بلکه از بعض اخبار مستفاد است که حضرت رسول در عالم
باطن رسول بر جمیع موجودات بوده است در هر زمانی کنت نبیا و آدم
بین الماء والطین تبارک الذی نزل الفرقان علی عبده

لیکون

لیکون للعالمین نذیرا و در اخبار است که نجات پیغمبران از مهلکه
بولایت اهلبیت بوده است و تمامی از عرق جبین حضرت خاتم
خلق شده اند و این نور نور اصل است و هادی کل است و معلم
ملائکه است و مربی انبیا و اولیا است و اگر نبود این خلق خلق
عالم و آدم نمی شد و سجده ملئکه برای این نور بود حضرت امیر
مؤمنان فرمود اول چیزی که خدا خلق کرده است نور رسول
بود پیش از خلق عرش و کرسی و آسمان و زمین و لوح و قلم و
بهشت و دوزخ و آدم و حوا و ملئکه بچهارصد و بیست و چهار
هزار سال چون آن حضرت را خلق کرده اند هزار سال نزد
پروردگار خود ایستاد و بپاکی او را یاد کرد و حمد و ثنا میگفت
و حق تعالی نظر رحمت باو مینمود و میفرمود که تویی مراد و مقصود
من از خلق تویی مرید خیر و سعادت و برگزیده من از خلق
بعزت خودم قسم که اگر تو نبودی افلاک را نمی آفریدم هر که ترا
دوست دارد مرا دوست داشته است و هر که ترا دشمن دارد
مرا دشمن داشته است پس شعاع نور حضرت مرتفع شد و حق
تعالی از او دوازده هزار حجاب آفرید اول حجاب قدرت
و عظمت و عزت و هیبت و جبروت و رحمت و کرامت و

منزلت و رفعت و سعادت و شفاعت پس امر بان نور شد
که داخل شو پس داخل در حجاب اول شد و ماند تا دوازده هزار
سال و بعد از او داخل شد در حجاب دوم و ماند تا یازده هزار
سال و هم چنین از حجابی دیگر به یک عدد کمتر از حجاب سابق
ماند تا در حجاب دوازدهم یکهزار سال و در هر حجابی ذکری
داشت پس غوطه خورد در بحار عزت و صبر و خضوع و خشوع و
رضا و وقار و حلم و تقوی و خشیت و انابت و علم و هدایت و
صیانت و حیا تا آخر بحار پس وحی بود بسوی او که ای حبیب من
و ای بهترین پیغمبران من و ای اول آفریده های من و ای آخر
رسولان من توئی شفیع روز جزا پس این نور از هر سجده افتاد
چون سر برداشت صد و بیست و چهار هزار قطره از او ریخت
پس از هر قطره از آن نور پیغمبری آفرید پس انوار در دور آن نور
طواف میکردند پس ندا رسید از رب مجید که آیا مرا میشناسید
پیش از همه نور نبی عرض کرد که انت الله الذی لا اله الا انت
وحدك لا شريك لك رب الارباب و مالك الملوك ندا
رسید که توئی برگزیده من و بهترین خلق من و امت تو بهترین
امتها است پس از نور آن حضرت جوهری آفرید و آن را بدو نیم کرد

و یک

و یک نیم آن بنظر هیبت نگریست آب شیرین شد و نصف
دیگر را بنظر هیبت در او نگریست عرش را آفرید و عرش را در روی
آب گذاشت پس کرسی را از نور عرش آفرید و از کرسی لوح را و از
لوح قلم و بوی وحی بود که بنویس توحید مرا پس قلم از استماع
کلام ملك علام مدهوش شد چون بهوش آمد عرض کرد ای
پروردگار من چه بنویسم فرمود بنویس لا اله الا الله محمد رسول
الله قلم چون نام محمد را شنید بسجده افتاد و گفت سبحان
الله الواحد القهار سبحان الله العظيم الاعظم پس سر برداشت
و شهادتین را نوشت و عرض کرد پروردگارا کیست که نام او را
با نام خود یکسان نمائی وحی رسید که اگر او نبود تو را خلق نمی
کردم و نمی آفریدم خلق را مگر برای او پس او است بشارت دهنده
و ترساننده و چراغ نور بخشاینده و شفاعت کننده دوست من
پس قلم گفت السلام عليك يا رسول الله آن حضرت فرمود
عليك السلام منى و رحمة الله و بركاته از آن روز سلام سنت
شد و جواب واجب پس قلم را امر شد که بنویس قضا و قدر را
پس آفرید ملکی چند که سلام فرستند بر پیغمبر و طلب مغفرت برای
امتانش نمایند تا قیامت پس نور آن حضرت بهشت را آفرید

وجها وصفت با وعطا کرد تعظیم وجلالت وسخاوت وامانت
واو را برای اهل طاعت ودوستان خود خلق کرد پس اسمانها
را از دودی که از اب برخواست افرید واز کف ان زمین را افرید
ومانند کشتی در حرکت بود کوهها را خلق کرد ومیخ زمین قرار
داد پس ملکی چند افرید که زمین را نکهداشت وسنکی عظیم
افرید که پاهای ان ملک بر ان سنک است وکاوی عظیم افرید
که سنک بر پشت ان مستقر شد وماهی افرید که کاو بر پشت
ان مستقر شد ماهی بر روی اب است واب بر روی هوا است
وهوا بر روی ظلمت است وانچه در ظلمت است بغیر از خدا کسی نداند
پس عرش را بنور وفضل وعدل مصور کرد واز فضل عقل وحلم
وعلم وسخاوت افرید واز عقل خوف وبیم افرید واز علم رضا
وسرور واز حلم مودت واز سخاوت محبت افرید وجمیع انها
را در طینت ان حضرت تخمیر کرد وبعد از ارواح مومنان
از امت او را افرید پس افتاب وماه وستاره ها وروشنائی
وتاریکی وملائکه را از ان نور مطهر افرید پس ان نور را هفتاد
وسه هزار سال در زیر عرش قرار داد پس هفتاد هزار سال
در بهشت پس هفتاد هزار سال در سدرة المنتهی پس از اسمانی

باسمانی

باسمانی رفت وماند در اسمان اول تا حق تعالی اراده افریدن
حضرت ادم نمود پس جبرئیل را فرمود که نازل شو بسوی زمین
وقبضه از خاک برای بدن ادم فراکیر پس ابلیس بزمین سبقت
کرفت وکفت خدا می خواهد که از تو خلقی بیافریند واو را
باتش عذاب کند اکر ملکه اید بکو پناه میبرم بخدا که چیزی از
من برداری که من در اتش سوزم پس شر وقعر زمین بامدن
جبرئیل ومراجعتش وهم چنین بامدن میکائیل واسرافیل
چنین کرد تا عزرائیل امد زمین استغاثه کرد وکفت من هم
پناه میبرم بخدا از مخالفت او پس یک قبضه خاک از اطراف
عالم برداشت وبالا برد خطاب رسید که چرا رحم بناله زمین
ننمودی عرض کرد از نافرمانی تو ترسیدم خطاب رسید
که قبض روح جمیع موجودات را بتو کذاشتم پس بجبرئیل امر شد
که قبضه خاک نورانی که تخمیر حبیب او محمد است از او بشود بامر
الهی اورد از محل ضریح ان حضرت شد او را باب تسنیم وتعظیم
وتکریم وکل رحمت وخوشنودی وعفو تخمیر کردند سر ان
حضرت از هدایت وسینه اش از شفقت ودستش از سخاوت
ودلش از صبر ویقین وفرجش از عفت وپایش از شوق و

نفسهایش از بوی خوش پس مخلوط نمود او را در طینت آدم ع و تخمیر
کرد پس بملائکه فرمود که من بشری می آفرینم از گل چون روح در
او میدمم شما بسجده در آئید پس ملئکه خدا آدم را در بهشت
گذاشتند و منتظر فرمان حق بودند پس امر بروح آدم شد که
داخل شو روح مکان تنگی دید تأملی نمود خطاب رسید که ادخل
کرهاً و اخرج کرهاً چون روح بدیدهایش رسید آدم جسد خود را
میدید و صدای ملئکه را می شنید چون بدماغش رسید عطسه
کرد حق تعالی او را بسخن آورد گفت الحمد لله رب العالمین
این اول کلمه بود که تکلم نمود پس وحی رسید که ترا برای رحمت
خود آفریدم و رحمت خود را برای تو و فرزندانت مقرر کردم هر گاه
گویند آنچه تو گفتی پس از آن روز سنت شد و هیچ چیز را شیطان
بدتر از او نداند پس آدم نظر ببالا کرد دید در عرش نوشته
لا اله الا الله محمد رسول الله و اسماء اهل بیت آن حضرت
بودند چون روح بساقش رسید خواست حرکت کند نتوانست
چون بقدمش نرسیده بود خطاب رسید خلق الانسان من
عجل از حضرت صادق ع مرویست که روح تا صد سال بسینه اش
رسید و صد سال به پشتش و صد سال دیگر بزانوهایش و صد
سال

سال بقدمهایش چون راست شد ملائکه در سجده شدند در
بعد از ظهر جمعه در سجود بودند تا بعصر آدم از پشت خود صدائی
شنید گفت الهی این چیست وحی رسید که تسبیح محمد عربی است
سعادت در متابعت اوست و شقاوت در مخالفتش آدم
گفت شرف من زیاد شد باو پس خداوند از یک دنده آدم حوا را
آفرید و خواب بر آدم مستولی شد چون بیدار شد حوا را دید گفت
کیستی وحی رسید که این کنیز من حواست و تو بنده منی و این
خانه من است حمد و ثنای مرا بگو شد و حوا را از من خواستگاری
کن و مهرش را بده عرض کرد که مهرش چیست خطاب رسید که ده
مرتبه صلوات بر محمد و آلش فرستادن پس آدم شکر خدا را نمود
حوا را خداوند عالم عقد نمود با آدم و ملائکه در پشت سر آدم
صف کشیدند آدم ع از کیفیت صفوف ملئکه از خداوند مستفسر
شد خطاب رسید که از جهت نور تو آدم عرض کرد او را در پیش من
قرار ده نور در جبین آدم ع ظهور نمود ملئکه در پیش صف
زدند آدم عرض کرد او را در جائی گذار که من ببینم پس نور محمد
در انگشت شهادتش و نور علی در انگشت میان و نور فاطمه در
انگشت بعد از آن و نور حسن در انگشت کوچک و نور حسین در

انگشت مهین قرار گرفت عرش و کرسی و سراپرده های جلالت و
بهشتها از آن نور روشن شد و آن نور ظاهر در جبین آدم ع بود
تا حضرت حوا بشیث حامله شد و نور در جبین حوا نمود تا آنکه
حضرت شیث متولد شد پس نور از جبین شیث ساطع شد چون
بحد بلوغ رسید آدم بشیث گفت زمان رفتن من نزدیک شد
و حق تعالی از من عهد گرفت و من نیز از تو عهد میگیرم پس خطاب
رسید که جمیع کروبیان ملأ اعلی و ساکنان عالم بالا ساکن شوند
و مستمع کلام آدم باشند پس جبرئیل با هفتاد هزار ملك با
علمی سبز بزمین نازل شد و بآدم خطاب رسید که بنویسید
فرمان نبوت را برای شیث و ملائکه را شاهد بگیر پس آدم ع
چنین کرد و او تسلیم بشیث نمود پس از هر یك پیغمبر این عهد
گرفته شد تا منتقل شد بعبد المطلب حضرت رسول ص میفرماید
چون نور بعبد المطلب رسید دو حصه شد نصفی در صلب
عبد الله و نصفی در صلب ابی طالب و از ابی طالب علی ع و از عبد الله
من بهم رسیدم پس نور جمیعاً بمن برگشت و از من فاطمه بهم رسید
پس جمیعاً بعلی برگشت و حسن و حسین بهم رسیدند پس چون نور
از عبد الله برحم آمنه آمد آمنه بهرجا بود نور از او ساطع بود

شاذان

شاذان بن جبرئیل روایت نمود که چون یکماه از آن حمل گذشت
کوهها و درختها و آسمانها یکدیگر را بشارت میدادند پس
عبد الله بسفر رفت و بعد از پانزده روز برحمت ایزدی واصل
شد و سقف خانه شکافته شد و هاتفی آواز داد که مردی که در
صلب او بود خاتم پیغمبران و چون دو ماه گذشت ملکی ندا کرد
که صلوات بر محمد فرستید و استغفار برای او نمائید و چون
سه ماه گذشته شد ابو قحافه که از شام می آمد سر بر زمین گذاشت
در حوالی مکه ابو قحافه او را میزد هاتفی آواز داد که او را بگذار
که درختها و کوهها و هر مخلوقی بغیر آدمیان بسجده پروردگار
بشکرانه این نعمت و این رسول که در شکم مادر او سه ماه از حمل
او گذشته است وای بر دشمنان او بشمشیر او و اصحابش ٤ و
چون چهار ماه گذشت راهبی که در راه طایف بود طفلی را در
راه دید که بی اختیار سجده کرد هاتفی آواز داد این سجده برای
اینست که از حمل نبی چهار ماه گذشت ٤ و چون پنجماه گذشت
همان زاهد مسمی بحبیب در صومعه خود بود دید که در حرکت
است و بر محاریب جمیع صوامع نوشته بود که ایمان آورید بخدا
و رسول او محمد ص که نزدیك شد آمدنش خوشا بحال مؤمن باو

وبدانجا لکافر باو ۴ وچون شش ماه شد اهل یمامه و یمن بعیدگاه
رفتند نزد درخت ذات انواط واو را می پرستیدند آوازی از او
آمد که جاء الحق وزهق الباطل ان الباطل کان زهوقا ۴ وچون
هفت ماه گذشت شخصی پیش عبدالمطلب آمد و گفت دیشب
در بین نوم و یقظه دیدم که ملک از سما فرود آمدند و گفتند که ارض
را زینت کنید که پسر زاده عبدالمطلب بدنیا می آید برای هدایت
خلق گفتم که کیست گفتند محمد ۴ وچون هشت ماه گذشت در دریای
اعظم ماهی که او را طموسا گویند راست ایستاد و دریا را امواج آورد
ملکی او را ندا کرد که آرام گیر ماهی گفت پروردگار من چون مرا
خلق کرد فرمود که چون پیغمبر را خلق کنم او را و امتش را دعا کن
ملک گفت بر جای خود قرار گیر و دعا کن چون نه ماه گذشت ملائکه
هفت آسمان خطاب رسید که بزمین در آیید پس ده هزار ملک
نازل شدند و بدست هر ملکی قندیلی بود که روشنی میدادی
بی روغن در هر قندیلی نوشته بود که لا اله الا الله محمد رسول الله
و در دور کعبه معظمه ایستادند و مکرر کواکب در اضطراب
بودند و شهب از سماء میریخت ۴ چون نه ماه تمام شد آمنه بمادر
بزرگ گفت میخواهم در مکان مخفی قدری بپوشم هر چه نظر کنم نیز

درحجره

در حجره مشغول گریه شد که ناگاه در بهم آمد بر خواست که او را
باز کند ممکن نشد پس دید چهار حور بهشتی داخل شدند و گفتند
مترس که بر تو باکی نیست دور او را گرفتند آمنه مدهوش شد
چون بهوش آمد دید که مرکز دایره وجود و برگزیده حضرت معبود
در زیر دامنش بسجده حضرت مسجود در افتاده پیشانی
نورانی را بر زمین نهاده و انگشت شهادت را برداشته و این
وقت قریب بطلوع آفتاب صبح روز جمعه هفدهم شهر ربیع الاول
بود در آنوقت برقی از آن حضرت ساطع شد که اکثر خانهای
مشرق و مغرب عالم را گرفت و هر بت که در عالم بود برو در
افتاد ابلیس لعین و ملائکه آسمانها بزیارت آن حضرت آمدند
و چهار علم از بهشت بزمین آوردند یکی را بقاف نصب کردند
و بر او نوشته بود لا اله الا الله محمد رسول الله و یکی را بر کوه
ابی قبیس که هر یک بر شقه اش همین نوشته بود و بر دیگری از آن
لا دین الا دین محمد بن عبدالله و یکی بر بام کعبه و بر او ثبت
بود طوبی لمن آمن بالله و بمحمد والویل لمن کفر به ورد علیه
مما یاتی به و یکی در بیت المقدس و بر آن نوشته بود یا ایها
النبی انا ارسلناک شاهدا و مبشرا و نذیرا و داعیا الی الله

بادند وسر را جانمیز ؛ وتا چهل روز ماند تا شخصی وسط عرب باو
مالید و بالا رفت والآن تا قیامت میماند وجمیع بتهای عالم بر
روی در افتادند ودریاچه ساوه که او را می پرستیدند خشک
شد و همانست که در نزدیک کاشان نمک شده است و وادی
سماوه که مدتها خشک بود آب در آن جاری شد و آتشکده فارس
که هزار سال بود که خاموش نشده بود در آن شب خاموش شد
وطاق کسری از میان شکست وچند مرتبه طاق را ساخت وخراب شد
ومنجمان نتوانستند باو گفت و چون باو گفتند دیگر نساخت آب
دجله شکافته شد و در میان قصر جاری شد ؛ مرویست که چون
آن حضرت متولد شد دستها را بر زمین گذاشت و باسمان نظر کرد
نوری از او ساطع شد که همه عالم را روشن کرد بنحوی که قصرهای شام
را میدیدم و در میان روشنائی صدائی شنیدیم که قایلی میگفت که
والله بهترین خلق از تو متولد شد او را محمد نام کن ؛ از کعب الاحبار
محکی است که بر جمیع زمینها این مژده را بردند و هیچکس از اهل زمین
نماند که مطلع نشد و در شب ولادت آن حضرت هفتاد هزار
قصر از یاقوت سرخ و هفتاد هزار قصر از مروارید بنا کردند و
آنها را قصور ولادة نام کردند و جمیع بهشت را زینت دادند

وندا دند

وندا دادند که شاد شو و بر خود بیال که سید دوستان تو متولد شد
و بهشت خندید و تا قیامت در خنده است و یکی از ماهیان بزرگ
ایشان است و اسم او طموسا است که هفتصد هزار دم دارد و در
پشت او هفتصد هزار گاو راه میروند که هر گاوی از دنیا بزرگ
تر است و هر یک از آنها هفتصد هزار شاخ دارند از زمرد سبز و آن
ماهی از رفتار آنها خبر نمی شود و آن ماهی برای شادی ولادت
آن حضرت بحرکت آمد و اگر نه حق تعالی او را ساکن میکردانید
هر آینه زمین را بر میگردانید ؛ وشنیده ام که در آن روز هیچ کوهی نماند
که بدیگری بشارت نداد و تمامی در پیش آنحضرت بحرکت آمدند
در آن وقت حضرت آدم ع تلخی مرگ از کامش بیرون شد حوض کوثر
در بهشت باضطراب آمد هفتاد هزار قصر از در و یاقوت بیرون
افکند شیطان را در زنجیر کردند و چهل روز در قلعه محبوس بود و
عرش او را چهل روز در لعب غرق کردند و بتها همه سرنگون شدند
اما از زمانی که طموسا خبر شهادت حسین را شنید یقین که بر خود
لرزید که اگر حجت خدا در روی زمین نبود زمین خراب میشد
کوهها بحرکت آمدند و دریاها بموج آمدند ماهیان از آب در
افتادند درختان خون گریستند حضرت آدم فرحش مبدل بحزن شد

اراضی وجبال هر یك بدیکری خبر ماتم میدادند ملئکه وجن وانس
تمامی خاك غم بر سر مینمودند حوض کوثر مثل فرات دنکش خاك آلود
شد زمین واسمان در انقلاب افتاد ۵ واما آن
نوری که در صلب ابی طالب بود چون در رحم فاطمه بنت اسد قرار کرفت
زمین بزلزله امد قریش بتهار ابکوه ابی قبیس بالا بردند که زلزله
ساکن شود زلزله شدیدتر شد ابو طالب کفت امشب حادثه شده
شد که بدون اقرار بولایت او زلزله ارام نخواهد کرفت قریش التماس
کردند که ای بخردانی چنان کن و ما را ازین بلا برهان ابو طالب دست
بدعا برداشت وکفت ۴ الهی اسئلك بالمحمدیة المحمودة وبالعلویة
العالیة وبالفاطمیة البیضاء الا تفضلت علی تهامة بالرأفة و
الرحمة پس زمین قرار کرفت پس از مدتی وضع حمل او شد افتاب
عالمتاب ابو تراب از پشت پرده غیب ظاهر شد ابو طالب صدای
عجیب وغریب شنید و بهر طرف نکران بود که ناکاه چهار زن با جامهای
سفید از حریر در بر کرده بوی مشك از ایشان ساطع در نزد فاطمه
حاضر شدند و سلام کردند و جواب خواستند ابو طالب بیتابانه
پیش رفت و دید که ان حضرت بخانه کعبه بسجده افتاده و بزبان
فصیح میکوید اشهد ان لا اله الا الله واشهد ان امیر المومنین

وصی رسول

وصی رسول الله ۴ پس یکی از زنان آن حضرت را از زمین برداشت
و در دامان کذاشت ان حضرت فرمود السلام علیك یا اماه
آن زن جواب کفت السلام علیك یا امیر المومنین ان حضرت فرمود
از پدرم چه خبر داری ابو طالب پیش دوید که مکو من پدر تو نیستم
ان حضرت فرمود تو پدر بزرکوار منی ولیکن من و تو هر دو از صلب
ادم میباشیم واین زن حواء مادر عالمیان است احوال او را پرسیدم
ابو طالب از شرم سر بزیر انداخت ۴ پس زن دیکر انحضرت را در بغل
کرفت ان حضرت کفت ای خواهر حال عم من چون است او کفت تو را
سلام میرساند ابو طالب کفت کیستند کفت مریم است و عم من عیسی
است ابو طالب کفت کاش فرزندم را ختنه میکردم آن زن کفت فرزند
تو ختنه کرده است و بهمین سبب با وا زخم ضرری مکر بعد از وفات محمد
بدست ملعون زمین واسمان ابو طالب کریست و آن زنان غایب شدند
بخواطر ابو طالب خلید معرفت حال آنها و زن دیکر ان حضرت بالها
الهی فرمود آن زن که مرا در جامه پیچید اسیه زن فرعون بود و
انکه مرا خوشبو کرد مادر موسی بود ای پدر مژده ولادت مرا ببر
عابد برهان ابو طالب چون قدم در غار نهاد دید که ان عابد
بلقای دوست نزدیك شده است و رو بقبله خوابیده است و دو

مار سفید و سیاه بحراستش مشغول شدند چون ابوطالب حمزه ولادت او را
بشارت داد مترنم برخاست و دست بروی خویش مالید و گفت
اشهد ان لا اله الا الله وحده لا شریک له وان محمدا عبده و
رسوله وان علیا ولی الله والامام بعد نبی الله ، و چون حضرت
رسول بوجود مولود مسعود مطلع گردید داخل شد و آن بزرگوار را
بدامنش گذاشت و آن حضرت مانند گل بروی سید رسل خندید
پس حضرت رسول فرمود قد افلح المؤمنون الذین هم فی صلوتهم
خاشعون پس فرمود بفاطمه که برو عمش حمزه را بشارت ده و خود
زبان در دهان معجز بیانش نهاد و آن سید عرب و عجم از زبان
معجز بیان آن سید عالم فیض جمیع علوم مکید پس فاطمه آن
حضرت را بجامه پیچید چند نفر و آن حضرت هم را درید و فرمود
که اینها را بپیچ چون روز دیگر پیغمبر داخل شد حضرت امیر سلام
کرد و اشاره کرد که مثل روز سابق آن رحمت بنما آن حضرت
چنان کرد ، و از اخبار رسیده است که تولد آن حضرت در خانه
کعبه شد و روزی در آنجا بود و هر چند خواستند در را که خلاف
عالم بسته بود تا سه روز باز کنند نشد و بعد از سه روز در خود
باز شد فاطمه بیرون شد و این دو نور و اصل با یکدیگر نشو و نما

نمودند

نمودند و صیت ظهور ایشان باطراف و اکناف عالم رسید و صدمات
بسیار از ظلمات بایشان رسید تا آنکه نور اول از میان رفت
و اصل ماده جهل و ظلمت قوت گرفت و بنای فساد را در روی زمین
گذاشت تا کردند آنچه کردند ، و اما احوال آن ظلمات
پس در زمانیکه خلقت ظلمت بعد از انوار شد این ظلمات و
اتباع ایشان در عوالم بودند با اینکه خلاق عالم شیطان لعین
را مردود درگاه خود نمود و او بشما را بعد رسید و چنین بخاطرش
خلید که ملعونی و مردودی از او بدتر نباشد که خطاب بمالک
عذاب رسید که مقر این دو لعین را باین ماده شر بنما مالک
آن هالک لعین را برداشته و در طبقات نیران گردانید تا رسید
بر سر چاهی و در آن چاه صندوقی بود و در آن صندوق تابوتی
بود چون طبق را از سر تابوت برداشت از شدت عذاب شیطان
ترسید و چشمهایش را بر هم گذاشت و بمالک گفت این عذاب را
از من برگردان و الا میمیرم مالک خطاب بآلات عذاب داد
ساکن شدند شیطان نظر نمود دو صورت دید که بانواع عذابها
که تصورش نتوان کرد معذبند پرسید اینها کیانند گفت اینها
دو صورت دو ابتر ابوبکر و عمر اند که مردم را در ظلمات و غوایت

میباشند و اساس ولایت و امامت را بر هم میزنند و تا انقراض
عالم بنی آدم در اغوای ایشان میباشند ٤ و از بعض احادیث
رجعت بر می آید که حضرت صاحب الامر ع بعد از آنکه در مدینه آن
ملعون را زنده میکند و بر دار میکشد بر گردن عمر ثابت میکند
آنچه معصیت از اول دنیا تا آخر دنیا شده است از قتلهای بناحق
تصرف شده و خونهای بناحق ریخته شده و جمیع فسادها که در
زمین شده است و یقین که چنین است چرا و سر دفتر ظلمت و ضلالت
و جهالت بوده و تتمه ظلمت از پیروان ظلمت در حرکت است حتی
فرعون و هامان و شداد و نمرود و این کیفیت را در روز الست
قبول نمود تا رسید بزمان وجود آن ملعون عنید ٤ ابن شهر آشوب
و دیگران گفته اند که ضحاک کنیز حبشی بود و بسیار بد عمل بود
بنحوی که زیر جامه حریر برایش دوختند و در شرا قفل زدند و در
صحرا شتر میچرانید روزی نفیل نام در چراگاه باو رسید و او را
در درخت آویخت تا گوشت بدنش بالا ریخت و زیر جامه را
از او بر آورد و با او مقاربت نمود خطاب علیه اللعنه بوجود آمد
چون بزرگ شد نظرش بر سر زن مادرش افتاد و با او در افتاد
و بعد از مدتی دختری شد و او را در حوالی مکه از ترس مولای

خود انداختند هشام بن مغیره او را دید یافت و باهل خود سپرد تا
بزرگش کردند خطاب چون او را دید میل کرد و با دخترش در افتاد
بعد از مدتی عمر علیه اللعنه بوجود آمد هشام بن مغیره ایشان را
سیاست کرد و مدتی از مکه اخراج کرد و آن لعین نشو و نما نمود
تا بزرگ شد و در تشیع و اسلام کرد آنچه کرد که آثارش تا قائم
آل محمد باقی است ٤ مناسب اینست که از جهت تبصره و تشفی فؤاد سیده
أن علیها و علی ابیها و بعلها و بنیها در این مقام بیان شود ٤ در کتاب
تظلم الزهراء مسطور است که محدث مجلسی در مجلد ثامن از بحار
روایت کرده است از کتاب دلائل الامامه باسنادش از سعید بن
مسیب که چون خبر قیامت صغری و شهادت شهدای کربلا بمدینه
طیبه رسید شورش و غوغا و صدا و ضجه‌ای عظیم در آن بلده نفیر
بر پا شد و بنی هاشم بنای ناله و زاری و نوحه و ماتم و بیقراری
در خانه ام سلمه گذاشتند عبدالله عمر جامه خود را دریده نوحه
کنان از خانه بیرون آمد و گفت ای گروه بنی هاشم و اسلام و جمیع مهاجر
و انصار حلال است این داهیه عظمی از رسول الله و اهلبیت او
و شما در خانه نشسته اید و زفخدا را میخورید پس با ازدحام
بسیار از مدینه بیرون آمد و وارد شام شد و در شام غوغای

عام بر پا شد و جمعی با و ملحق شدند و بدر خانه یزید آمدند یزید
پلید بعد از اطلاع بر این امر شدید عبد الله را اذن دخول داد
چون عبد الله وارد شد بر آن پلید گفت کاری با هلبیت رسول
مجید نمودی که اگر ترک و روم بودند حلال نمیدانستند بی خبر
ازین بساط تا مسلمانان فکر خلیفه دیگر نمایند یزید آن پلید
دو پیش کشید و گفت با عقل و هوش باش و بشنو آنچه میگویم
پدر تو تابع پدر من بوده یا پدر من تابع پدر تو گفت پدر تو تابع
پدر من بود گفت پدر من پدر تو را خلیفه کرد یا پدر تو پدر مرا
گفت پدر من پدر تو را گفت راضی میشوی بمعاهده پدرت با
پدر من گفت بلی پس یزید دست آن پلید را گرفت و داخل در یکی
از خزاین کرد و صندوقی را طلبید و تابوتی بیرون آورد که
مهرها بر او زده بودند و مهر و قفل را باز کرد و طوماری پیچیده
بو حریر سیاهی بیرون آورد بعبد الله عمر داد و گفت این خط کیست
عبد الله نظر کرد دید خط پدرش میباشد آن لعین خط آن ملعون
را بوسید و بر چشم نهاد دید که نوشته بسم الله الرحمن الرحیم
انّ الذی کرهنا بالسیف علی الاقرار فاقررنا وحال آنکه
سینهای ما غمگین بود و نفسهای ما متزلزل و دیدهها پر از شک

بود

بود از آنچه در آنها است از حلال کردن چیزی را که میخواند باو
ما را از جهت رفع سیفش از خود مان اطاعت کردیم او را
پس قسم میخورم بلات و عزّی و اصنام و اوثان که عمر محمد
نکرده است عبادت بتان را و عبادت نکرده است رب کعبه را
و تصدیق نکرده است قول محمد را و القاء اسلام نکرده است
مکر از جهت حیله و مکر پس بتحقیق که او بود بر ما سحر و زیاد شد
سحر او بر بنی اسرائیل از موسی و هرون و داود و سلیمان و پسر
کنیز عیسی و اگر میدیدند او را شهادت میدادند که او سیّد
سحره است پس متابعت کن ای پسر ابی سفیان قوم خود را و وفا
نما ایشان را از حجر خانه که گویند برای او پروردگار است که
امر کرده است بآمدن او و سعی در اطراف او و قرار داده است
او را قبله و قرار دادند نماز و حج را در او و قرار دادند او را رکن
و از کسانیکه ممدّ محمّد شدند در این کار فارسی طمطمانی بر روز
وقال انّ اوّل بیت وضع للناس للذی ببکّة مبارکا وهدی
للعالمین ؛ وقوله قد نری تقلّب وجهک فی السّما فلنولّینّک
قبلة ترضیها فولّ وجهک شطر المسجد الحرام وحیث ما کنتم
فولّوا وجوهکم شطره ؛ وقرار دادند نماز را با طراف او پس

چه چیز است باعث بر اینکه انکار میکنند بر ما اگر بنود او اطاعت
کردن ما اصنام و عزی را و حال آنکه آنها از چوب و مس و
طلا است؛ نه بلات و عزی قسم است که بیا فتم سببی از خروج
از چیزی که نزد ما است اگر چه سحر کنند؛ پس نظر کن ابعاده
بنظر بصیرت و گوش کن بگوش شنوا که چه چیز است که ایشان
بر اند و شکر کن لات و عزی را در پیروی کردن سید رشید
عتیق بن عبد العزی بر امت محمد صلعم و حکم کردن در اموال ایشان
و خون و نفس و حلال و حرام و جنایات و حقوق ایشان که
مظنه دارند که ایشان اثبات میکنند او را برای اینکه بر پا
دارند انصار و اعوان خود را بتحقیقکه واقف شدم بر شهامت
بنی هاشم و علم ناصر ایشان که مسمی بحیدر است که داماد
محمد است و زنش که نامیدند او را سیده زنان عالمیان و
نامیدند او را فاطمه تا آمدم بخانه علی و فاطمه و حسن و حسین
و زینب و کلثوم و با من بود خالد بن ولید و قنفذ مولی ابی بکر
و رفیقان از خواص ما پس فضه ما را اجابت کرد گفتم بگو
بعلی بگذار تصنع خود را و مجاهده در طمع خلافت مکن
الامر لمن اختاره المسلمون بلات و عزی قسم که اگر بودم

برای

برای خلافت ابن ابی کبشه تا بزمینماند ابو بکر از اینجا رسید و با
ولیکن من ابتدا کردم بعد از آنکه گفتم خلافت در قریش هست
و شد ذکر نمودم خلق را بر غزوات امیر مؤمنان و ریختن
خونهای صنادید قریش و قضای دیون پیغمبر که هشتاد هزار
درهم بود و جمع قرآن و جمع کردن مهاجر و انصار بر اینکه خلافت
در صلب امیر المؤمنین است و گرفتن بر ایشان رسول بیعت از آن
در چهار موضع؛ پس اگر معشر قریش شما او را فراموش کرده
ما فراموش نکرده ایم پس همه را تکذیب کردم پس اقامه کردم چهل
شاهد بر اینکه نبی فرمود که امامت باختیار امت است پس
در میان مهاجر و انصار خلاف افتاد؛ پس بعضی گفتند که منکم
امیر از ما و منکم امیر از شما پس اقامه کردم چهل شاهد بر اینکه
رسول صلعم فرمود که امامت در قریش است پس خلاف در میان
اصحاب قریش افتاد؛ پس گفتم بشنوید کلام کسیکه سنش از
ما بیشتر است و از همه حلیمتر است گفتند کیست گفتم ابو بکر که
نشست رسول صلعم با او در ابر زوجیت او در غار و مقدم داشت او را
در نماز و گرفت رای او را و تزویج کرد دختر او عایشه را و
نامید او را ام المؤمنین؛ پس آمدند بنی هاشم بغیظ بسیار

ومخاصمهٔ ایشان را از تیر و شمشیر او مشهور است پس بزبیر
کفتم که غیظ تو از اینست که مادر تو از بنی هاشم است صفیه
بنت عبد المطلب کفت این فخر عظیم است ای پسر صهاك پس
تحریك کردم مردم را و چسبیدند چهل نفر براو از اهل بنی
ساعده وقادر براخذ سیف او نشدند پس چسبیدم با بی بکر
و با او بیعت کردم و بعد از من عثمان و ملحق شدند دیکران و
بزبیر کفتم بیعت کن والا کردنت میزنم پس کرفتم ابو بکر را و
بمنبرش بالا کردم و او میلرزید و میترسید از علی کفتم او بکار
خود مشغول است و اعانت کرد مرا ابو عبیده جراح و کرفتم
من دست ابی بکر را مثل کرفتن کارد برای کشتن نا فرمد هو
پس غیظ بر او نمودم و او چشم خود را باز کرد خواستم او را از
منبر براندازم خایف شدم از تکذیب مردم مرا از چیزیکه
کفتم در شان او که رسول ع فرمود که کاش من یکموی بودم
در سینه ابی بکر و دانستم اکر فرود اید بخلاف رای او خواهم
نمود پس کفت اقیلونی لست بخیرکم و علی فیکم ان لی
شیطانا یضلنی و اراده نکرد بشیطان مکر مرا پس کفت
استغفار میکنم برای شما من دستهایش را فشردم در حین

انقلاب

انقلاب عقول و اضطراب نفوس و مردم را ببیعتش خواندم
و مردم میکفتند علی بیعت نکرده من کفتم او بیعت را از کردن
خود برداشته و باختیار امت کذاشته پس چون کار را تمام
کردم دیدم علی را که در خانه را بسته است و مردم در شب در
خفیه نزد او میروند پس من جمعیرا با خود برداشته بدر خانه
علی رفتم و کفتم که خلق بیعت کوساله را نمودند بیرون بیا
و بیعت کن کفتند علی بجمع قران مشغولست کفتم این عذرها
مسموع نیست پس فاطمه از خانه بیرون امد و کفت ای کذاب
چه میخواهید کفتم علی ترا برای جواب فرستاده و خودش در
وراء حجاب نشسته است مکر چه شده است کفت ای شقی
طغیان تو مرا بیرون اورد کفتم دور کن از خود انچه فهای
زنانه را از زمان رسول الله کذشت کفت لا کرامة لجنود
الشیطان اتخوفنی یا عمر و کان جنود الشیطان ضعیفا
کفتم اکر نباید اتش میاورم و در خانه را میسوزانم تا اینکه
هر که در خانه است بسوزد یا با من بیعت کند و سوط قنفذ را
باو زدم و کفتم بخالد بن ولید و باقی اصحاب چوبکه هیزم
جمع کنند تا من در را اتش بزنم فاطمه کفت ای دشمن خدا و

رسول و علی و دو دستش را بر در زد که مرا منع کند من سوط
بر دستش زدم که بکر بر آمد و متذکر کردم خلق را بر حقد علی
و جری بودن او در دماء صنادید عرب ¶ پس بحرکت آوردم
در را چنانکه چسبید گوشت و استخوان بضعهٔ احمدی بر در و
پهلویش شکست و زاد و زاد کردنیت و کرد اعلی مدینه را اسفل
آن و بحضرت رسول نالید و گفت شکستند کمر او سقط شد
محسن من و بدیوار قرار گرفت و نظری بمن نمود که ترسیدم و بیرون
افتاد پس علی بیرون نشد و من ترسیدم و گریختم و گفتم که علی
آمد و ما طاقت مقاومت او نداریم پس آمد در حالی که شکایت
مینمود فاطمه با آنحضرت فرمود که بدرستی رحمة للعالمین است عفو
کن بر ایشان پس من خلق را جمع نمودم و علی را از خانه بیرون
آوردم و او را کشیدم با اینکه میدانستم که علی کسی است که اگر
دست در او رود کسی طاقت تحمل او را نداشت و علت صبرش
چیزی بود که میدانم و نمیگویم مؤلف گوید که سرّ آن اینستکه
اگر آن لعینان مأیوس میشدند منکر اصل نبوت میشدند و
دین را از روز فاسد میکردند چنانچه تفصیلش بعد مذکور
میشود ¶ پس علی فرمود که میخواهی که تعجیل کنم در آنچه تأخیر

میکنم

مولف

میکنم ¶ پس رفتم پیش ابی بکر در سقیفه گفت علی بیعت کرد گفتم
نه پس استفسار او را بر سر قبر رسول نمودیم ابو بکر گفت چه
خیانت عظیم نمودی نسبت بفاطمه گفتم کار بزرگ بیعت علی
است پس آمدیم دیدیم که علی بر سر قبر مطهر است پس دستهای
ابو بکر و ایشان دست علی کشیدم در سر قبر رسول صلعم و علی دست
خود را کشید گفتم ¶ جزی الله علینا باع علی حین حمز قبر الرسول
ابوذر فریاد بر آورد که علی بیعت نکرد دروغ میگوید این کذاب
و من بیعت نکردم و اصحاب اختیار نکردند کسی گوش نداد پس
کی کردای معویه فعل مرا ¶ و اما تو و پدرت ابو سفیان و برادرت
عتبه پس میدانم که بودید در شکست محمد صلعم و تکذیب او و دور
کردانیدن او بر هاشمیه و چیدن اساس در جبل حرا برای قتلش
و سوار شدن پدرت ملعونت جمل او و قول رسول صلعم ¶ لعن الراکب
والقائد والسائق و کان ابوک راکبا و انت سابقا و اخوک
و هو عتبة قائدها ¶ و فراموش نمیکنم مادر ترا در واقعهٔ
حمزه که میناسید او را اسد الله پس ناصیه مادر ترا اکلة الاکباد
و پوشیدن مادرت جامه های الوان را و تحریص نمودن او
رجال را بر قتال محمد صلعم و نزد شما باسلام رضا ندادید و نه

برادر من زید و برادر علی عقیل و عمش عباس و میخوانند بر مردم
که بالا برود منبر مرا غیر علی پس باطل شد سحر وی و بالا رفت
او را ابوبکر و بعد از او من و وجا دادم که باشید شما بندهها
طناب او ؛ پس پنهان نکردم من پیش تو سر پنهان خود را و
مقصودش از شجرهٔ ملعونه در قران شما بنی امیه میباشید
و زایل نشد میان بنی عبد الشمس و بنی هاشم نزاع ؛ پس من تو را
مشفق و ناصحم که مبادا از جهة ضیق قلب تعجیل در فساد نمائی
و ظاهر کنی در امت فساد را و مبادرت سوء نمائی و پست کنی چیزی را
که من بلند کرده ام ؛ فاحذر کل الحذر پس داخل شو تو مسجد را و بر
منبرش بالا برو و اقامه احکام و حدودش بنما و تو هم مکن که بگذاری
حقی را و بشکنی فرض را و تغییر دهی سنتی را و تغییر دهی احکام را
یا فاسد کنی خلافت را و اکتفا بامور صغیره منما ولکن ایشان را
بکش بشمشیر خودشان و ایشان را اکرام نما و کظم غیظت از
ایشان نما و اگر توانی کاری بجماعت غائب بنما و الا ترک کن
پس امتثال کن این امر را و طلب کن خون کسان خود را و بگیر طریقه
سلف خود را ؛ پس تاسی نمود آن ملعون آن ملعون را ببعض اشعار
مبغضه آل رسول چون آن ملعون این صحیفه ملعونه را خواند

کفت

کفت الحمد لله علی قتل الشاری ابن الشاری و صانی ابی کما وصی
اباک لعنهم الله ؛ و نیز مرویست که وصیتی چنین اطول از این از
عثمان بید بن معویه صادر شد ؛ و چون بیرون شد هر که از عبد الله
پرسید که چه شد خندید و گفت خوب کرده است و یزید انعامات
باو داد و روانه اش نمود و چون وارد مدینه شد به سوی شام
عمل نمود **مقدمهٔ رابعه** در بیان اینکه اهل ابتلا در دین نشأه
بسیار بودند از اولیا و انبیا و هیچ ابتلائی مثل ابتلاء کربلا
معلی نبوده و نخواهد بود **بدانکه** موافق اخبار از احادیث شنیدنی
جمیع انبیا و اولیا از این انوار اربعه عشر خلق شدند و تمامی
در دولت باطله نشو و نما نمودند و هر یک بقدر استعداد خود
در اقتضاء زمان بتقدیر حضرت ملک منان در مقام رضا
جانبازی و در مقام شوق عشقبازی کردند ؛ آدم صفی
وجود خاکیان مبتلا بفراق بهشت و حوا شد و یکی از گریه کنندگان
عالم بود آنقدر گریست که جوی اشک و خون در صورتش جاری شد
و مدتی مدید در طلب حوا در جبال و تلال میگردید ؛ نوح ع
بواسطه عصیان امت مبتلا بکشتی نشستن در مدت مدید گردید
با اینکه پیش از غرق اذیتها از قوم خود میدید همینکه بعرض دعا

در میان آمدند ملائکه شفاعت مینمودند یونس مبتلا بشکم ماهی
شد و مدتی در تعب و مشقت فراوان بود و مدتی در تحمل اذای
اشرار بود ادریس از خوف قوم باسمان عروج نمود عیسی را
بر دار کشیدند و اذیتهای بسیار کردند جرجیس را مکرر قطعه
قطعه نمودند مس گداخته در چشمهایش ریختند و بر سر مس گداخته
گذاشتند و سرب در حلقش ریختند اسمعیل صادق الوعد را
پوست سر برکندند و جزای او را از خداوند عالم در رجعت حسین
مظلوم خواسته رجوع خواهد نمود هفتاد پیغمبر در میان مکه
و طایف یافتند که از گرسنگی و بی برگی ازین دار فانی رفتند
صالح بواسطه اذیت اشرار و نزول عذاب بر کفار از جهة قتل
ناقه فرار نمودند مدتی در تحمل اذیت اشرار و آزار ایشان
بود خلیل بواسطه اذای نمرود از شهر بیرون شد و مادام
که بود در آتشش انداختند و خلاق عالم آن آتش را گلستان
نمود و بعد از فرار در وادی غیر ذی زرع مسکن نمود بعد از چندی
هاجر را با اسمعیل در آنجا گذاشت و خود بفراق ایشان و آنها
بفراق او مبتلا شدند و از باب امتحان مامور بذبح اسمعیل
شد اخر الامر سوختن دلش برای حسین از آن معرکه او را رهانید

وفدیناه

وفدیناه بذبح عظیم و هو جرح قلبه و بکائه للحسین ع موسی
چه اذیتها که از فرعون کشید گاهی در فرار و گاهی در جهاد بود
زکریا را اره دو سر بر فرقش گذاشتند و تا انگشت پا بریدند
یحیی مظلوم را که شباهت بسیار با امام مظلوم داشت و هر دو
بهم شبیه بودند و هر دو بی تقصیر کشته شدند و میان پدر و پسر
چندان فاصله نشد و سر او را برای زناکاری بردند چنانکه سر
حسین را برای زاده زنا بردند چه اذیتها با آن مظلوم کردند و چه
مشقتها در دار دنیا بان بزرگوار وارد شد و چه بسیار محزون
و مغموم و رقیق القلب و عابد و زاهد بود از کثرت ریاضت
و گریه از خوف خالق صورتش مجروح شده بود و غالب لذتش
در دنیا اکل طعام عدس بود فی الحقیقة پرتوی از نور خضوع امام
مظلوم بر او تابیده بود در زمانیکه کهیعص بر زکریا عرض شد
و او از خداوند درخواست نمود که فرزندی باو دهد و او را از
او گرداند و در راه خدا شهید شود تا دلش برای او بسیار بسوزد
تا شریک شود با پیغمبر خدا در غموم فوهب له یحیی و لم یجعل
له من قبل سمیا پیغمبر بسا بلاها که بر آن بزرگوار وارد شد
مگر سر و صورت آن حضرت را مجروح میکردند همین میفرمود

اللهم اهد قومی فانهم لا یعلمون؛ دندانش را شکستند لشکر
بر سرش کشیدند از وطن اصلی فرارش دادند تا اینکه بجوار الله
پیوست؛ امیر مؤمنان و مولای متقیان که زحماتش زیاده
از احصا است برای درد دلش همین بس که وقتی که بسیار محزون
می شد راز خود را با آب چاه می گفت و میگفت تا آب چاه
رنگش مایل بخون می شد؛ شنیدی این مصیبت عظمی را که از
عمر ابتر بان حضرت و زوجه او رسید چه اذیتها که از اشرار
خصوص از معویه غاوی بر آن حضرت در غزوات و غیر آن واقع
شد تا آخر الامر ملعون زمین و آسمان آن امام عالمیان را
بجوار الله رسانید؛ و بعد از آن حسن مجتبی ع چه اذیتها که از اشرار
بآن بزرگوار رسید مکر و ان حضرت را زهر دادند طناب خیمهاش را
بریدند رانش را شمشیر زدند و اذیتها بش نمودند تا با معویه
صلح نمود و مع ذلک چه اذیتها میدید تا صد و هفتاد و دو
پاره جگرش را در طشت ریختند؛ ای والله تکاد السموات
یتفطرن منه و تنشق الارض و تخر الجبال هدا؛ چون نوبت
بمرکز دایره خضوع و قطب عالم خشوع رسید سر داد و جان
داد چنان داد که بعد از گردیدن بولایات کسی از او نشان

نداد

نداد و ندانست که بدن کجا مدفون شد حسین داد چنان داد که
در قتلگاه سکینه بر روی سینه اش افتاده بود و قافله سالار
کربلا را میخواستند حرکت دهند و سکینه را دور نمی کرد از خود
ملعونی سیلی بر سکینه مظلومه زد آن حضرت دست خود را دراز
کرد؛ اصحاب داد چنان داد که هر یکرا خود لباس مصیبت پوشانید
مال و عیال داد چنان داد که گوشواره را از گوش عیال او پاره
کردند و بیرون آوردند هنگامه عظمی کرد الطاعت را ختم کرد
مجاهده را تمام نمود عبادت را بانتها رسانید در قوه هیچکس نبود
الله اکبر من هذه المصیبة العظمی؛ و بعد از او ائمه دین هر
یک بنحو تظلمی که شنیدی جانبازی نمودند و اختیار تظلم و ابتهال
کردند؛ اجرهم الله عن الاسلام افضل الاکرام و با اینکه
اصل نور نبی بود و انبیا قبل و اسباط قبل و ائمه بعد فرع نور
هر یک بمقامات درجات خود رسیدند ولیکن این مقام
که بحضرت سید الشهداء رسید و ابتلائی که برای آن بزرگوار
رخ داد بهیچکس واقع نشد و نتیجه او شفاعت شد و علو
درجه از جهت کثرت ابتلائی که بلایای دیگر هر یک در جنب
او کالعدم بود نسبت با انبیا سلف و اسباط سلف چه بعکس

قرب زمان وعهودشان بيكديكر ووجود مهد ودر هر زمان
وحصول رسول در هر عهد واحيان محتاج بابتلائى شديد
كه خارق قوه طاقت سماع او باشد نبود وليك در اين زمان
كه ديكرش نبايست تا انقراض عالم باشد اكر چنين نمى شد شايد
دين بالكليه از جهة ضعفش از دست ميرفت ٤ وچون زمان
حضرت خاتم پيغمبران رسيد بعلت طغيان زمان جاهليت
وانعدام شريعت حضرت احديت لابد بود كه از جن وانس و
ملك ممد ومعين آن حضرت باشند واكر بناى تظلم بود امر
از پيش نميرفت وشريعت با اين همه اهل جاهليت بروز
نميكرد در اين حال لابد است از اينكه بنحوى شود كه سيف صاحب
شريعت بر راس اهل كفر وشرك فايق شود وشرع قوتى بهم
رساند واز اين بود كه در آن حين امير مؤمنان سيفش عالم
كير بود وبر فرق اعادى دين قاطع بود واكر ضعفى در انس حاصل
مى شد از ملئكه تقويت حاصل مى شد انا ممدكم بالف من
الملائكة مردفين يكر زمان است كه تظلم ثمرى ندارد ومقصود
از محض تظلم حاصل نمى شود واكر امير مؤمنان نيز مثل بعضى
از زمان دست بذو الفقار از جهة دفع كفار واشرار مينمود

بان حضرت

بان حضرت اكتفا نموده از ملئكه واعجاز صاحب شريعت ممد
ومعين نمى شد امر از كثرت منافقين منجر بهدم شريعت مى شد
وديكر زمان است كه تكليف در خانه نشستن ومصلحت در سكوت است
چون اول اسلام بود قلوب در تزلزل بود واين مخربين دين
همين كه دستشان از خلافت ميبريد منكر نبوت مى شدند وكفر
باطنى خود را بروز ميدادند چنانچه در مقدمه سابقه شنيدى
در خبر است كه عمر در خلوت از آن حضرت پرسيد كه اكر تو مدعى
بر خلافت مى شدى مرا طاقت مقاومت بر تو نبود آن حضرت فرمود
همينكه مايوس ميشدى بناى اغواء خلايق وتخريب اصل دين
مينمودى پس مصلحت در صبر وخانه نشستن بود تا اينكه دين رواجى
كرفته وبلاد بعيده مفتوح شود وصيت اسلام بكوش جهانيان
خورده شود وچون اين امر مستقر شد وخلافت باطله از
ميان برخواست امير مؤمنان در زمان معدلت بنيان خود
صيت خلافت خود در داد خلايق فى الجمله براه آمدند وبر
جاده مستقيم مقيم شدند ثبات وتقويتى بهر اسلام حاصل
شد وامر ولايت فى الجمله منتشر شد تا اينكه آن حضرت از
اين جهان خراميد ٤ بعد از آن حضرت امام حسن تظلم و

تعدی اهل ظلم اختیار نمودند ومثل پدر بزرگوارش نشد که
باسباب ظاهره امرش از پیش برود واسباب باطنه چون مبنی او
بر قهر وغلبه است تمام امکان امضای امر باسباب ظاهره ابداع
اسباب باطنه جایز نمی‌شود وعادة الله باو جاری نشده است
ومنافی با حکمت وحفظ عباد است وچون فی الجمله شریعت مستقر
شده بود محتاج باین امر مثل زمان حضرت رسالت نبود واکر
حسنع هم مظلوم ومقهور میشد وکشته میشد چون شریعت
جدش ناتمام بود وولایت وخلافت پدرش چندان انتشار
نیافته بود بلکه معاویه غاویه بنای سب انحضرت را در قری و
قبایل ومنابر ومکتب خانها کذاشته بود وعنقریب بود که همکی
عقول ضعیفه ونفوس عاجزه ضایع شود حتی شعراء در اطراف
دراهم ودنانیر میکرفتند وسب ان حضرت ومدح بنی امیه
میکردند ؛ ملعونی را دیدند که نقاب انداخته بود در شام وصورت
او مثل خوک بود از او پرسیدند که چرا چنین شده کفت در بین
اذان واقامه در مسجد بنی امیه روزی هزار مرتبه لعن بر امیر
مؤمنان میفرستادم ودر روز جمعه چهار هزار مرتبه تا انحضرت
رسولص را در خواب دیدم که بمن فرمود که پسر عم من با تو چه

کرده است

کرده است خدا صورت ترا تغییر دهد ودر جهنم ترا بیندازد
چون از خواب بیدار شدم باین صورت شدم ؛ ملعونی دیکر
هر روزی انحضرت را لعن میکرد روزی اورا از خاطر رفته ودر
عصر بخاطرش امد در همان مکان مسجدی بنا کذاشت واسم انرا
مسجد ذکر کذاشت وان یکی از مساجد اربعه ملعونه است ؛
ملعونی دیکر در بصره ان حضرت را سب میکرد شخصی با خود کفت
که من میروم وامشب اورا میکشم شب در خوابید که رفته واورا
کشت چون صبح شد غوغا از خانه ان لعین برخواست معلوم شد
که او در رخت خواب کشته شده بود بعضی را که کمان کرده بودند
کرفتند که بسیاست رسانند ان شخص رفت وکیفیت را بیان نمود
خلایق براو لعن کردند وکرفتکان را رها کردند ؛ وشیوه اهل
دمشق وبصره وال حکم همین بود ؛ در اخبار است که بر مصیبت
حسین جمیع مخلوقات متأثر شدند مکر این سه طایفه غاویه
باوجود این احوال اکر ان حضرت صلح نمی نمود ودر خفیه ترویج
امر نمیکرد در نفوس مردم ولایت مستقر نمی‌شد والآن پایان از
این انوار مقام حسینی را طالب بودند مجاهده در دین را جویا
بودند ومیدانستند که وَمَن يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللهِ فَيُقْتَلْ أَوْ

يغلب فسوف نؤتيه اجراً عظيماً پس تكليف حضرت سيد
الشهداء بجز مجادله وشهادت واظهار عداوت اهل ضلالت
وجهالت نبود تا بر هر كس ظاهر وباهر گردد حقيت ايشان و
بطلان اعداء ايشان ويمكرون ويمكر الله والله خير
الماكرين در ثاقب المناقب از جابر بن عبد الله آورده است
كه چون حضرت سيد الشهداء عازم سفر پر خطر عراق شد من رفتم
وعرض كردم يا ابن رسول الله صلاح اينست كه تو هم مثل برادر بزرگوارت
با منافقين صلح نمائيد آنحضرت فرمود يا جابر فعل ذلك
اخي بامر الله ورسوله وانا ايضاً افعل بامر الله ورسوله مي
خواهي كه جدم رسول خدا وپدرم علي مرتضى وبرادرم حسن مجتبى را
ببيني كه بگويند كه آنچه من ميكنم بگفته ايشان است عرض كردم
بلي يا ابن رسول الله پس اشاره كرد باسمان درهاي آسمان
گشوده شد ديدم رسول خدا وعلي مرتضى وحسن مجتبى وحمزه سيد
الشهداء وجعفر طيار را كه فرود آمدند تا بر زمين قرار گرفتند
پس بي اختيار از جا برخاستم والم وحيران شدم ناگاه حضرت
رسول رو بمن كرد وفرمود يا جابر الم اقل لك في امر الحسين
قبل الحسين لا تكون مؤمناً حتى لا تكون لائمتك مسلماً

ولا تكون

ولا تكون معترضاً آيا من نگفتم براي تو امر حسين را قبل از حسين
مؤمن نيستي تا تسليم امر ائمه خود را ننمائي ودر اعتراض را
بر ايشان نبندي ميخواهي ببيني محل فرزندم حسن را وجاي
معويه ومحل فرزندم حسين وجاي يزيد را گفتم بلي يا رسول الله
پس آنحضرت پاي بر زمين زد وزمين شكافته شد ودريا
ظاهر شد اشاره كرد دريا شكافته شد تا هفت دريا در زير
درياها جهنم را ديدم وديدم وليد بن مغيره را ومعاويه ويزيد
را كه با مرده شياطين در سلسله زنجير كرده بودند وعذاب
ايشان از عذاب جميع اهل جهنم بيشتر بود پس فرمود ارفع راسك
سر بالا كردم ديدم درهاي آسمان گشوده شد واعلى درجات
بهشت بنظرم آمد پس ديدم آنحضرت با همراهان خود بالا
رفتند چون بلند شدند پيغمبر صيحه زد كه يا بني الحقني اينور
ديده من ملحق شو بمن پس سيد الشهداء با ايشان ملحق شد
وباهم رفتند تا داخل بهشت شدند ودر اعلا درجات جنان
قرار گرفتند پس در آنمكان پيغمبر نظر بمن كرد ودست حسين را
گرفت وفرمود هذا ولدي معي ها هو هنا سلم امره ولا تشك
تكن مؤمناً اينجا بر اينفرزند من است وبا من است در اينجا

تسلیم کن امر او را و شک بیاور تا از مومنان باشی جابر گفت
فعمیت عینای ان لم اکن رایته ما قلت من رسول الله حتی هما
من کور باد اگر ندیده باشم آنچه را گفتم از رسول خدا ؛ مجملاً
با اینکه حضرت باری مقصودش بقای شریعت مطهره و نظم عالم
است و همیشه طینت سجین و علیین بوده و میباشد چنانچه
حضرت امیر مومنان در خصوص ذات شریف و دشمنان بی
ایمانش فرموده‌اند که امتحان حق بباطل و باطل بحق از حکم و اسرار
حضرت احدیت است و الاخلاق عالم الیق باین بود که شقی را
خلق نماید با وجود یکه بداو بعصیان جوارح او را اخشل کند
و لسان عمر و دست قنفذ و پای خالد را قطع کند و ریشه بنی امیه
را از صفحه روزگار قطع کند و براندازد بلکه کبر را در روز اول
از شیطان باز دارد و او را هدایت و ارشاد بناس بدارد و
الضلالت را در صفحه روزگار موجود نماید بلی اگر طایفه
از انوار اکبر غایه آمال ایشان وجه دوست و ترقی خود را
در رضای او دانند و غذای روح ایشان اجابت خالق ایشان
بوده باشد و بتعشق بعالم قدس ازل خود را در مهالک نیز
انداختند این مقامات را در جنب آن مقصد اصلی معدوم صرف

الخارجه

انکار نند چنانچه در مقام عشق مجازی ارباب تعشقات باطله
متحمل چه بخواریها می‌شوند تا چه بمقام معشوق حقیقی رسد و
نقصی بقواعد شرعیه و اصول دین و ملت حاصل نمی‌شود و ایشان
در نزد پروردگار فایز بفیوضات میباشند ؛ و لا تحسبن
الذین قتلوا فی سبیل الله امواتا بل احیاء عند ربهم یرزقون
فرحین بما آتاهم ؛ و لیکن آن اشقیا چون شقاوت ایشان
و قلوب قسیه ایشان حب دنیا و جاه و مال را در دل ایشان
انداخته بنای فساد را در ارض گذاشتند و علم فتنه عالم را بر
افراختند و کردند ابو سفیان و معویه بنبی و وصی آنچه کردند
پس معویه در وقت رفتن بجحیم بیزید پلید گفت که من گردنکشان
عالم را ذلیل و منقاد تو کردم و از سه کس بر تو میترسم عبد الله عمر
و عبد الله زبیر و حسین بن علی اولی را بتطمیع میتوان با او
مدارا کرد و دویمی را هرجا بر او ظفر یابی گردن بزن و زینهار
که متعرض حسین بن علی نشوی که دودمانی را که پدران ما
سالها زحمت کشیدند و بپا کردند تو بر باد فنا مده و آن لعین
نشنید و در صدد هر سر برآمدند تا آنکه آنحضرت را از مدینه
طیبه که محل هجرت جدش بود هجرت داد و در مکه نیز نگذاشت

که انحضرت ساکن شود از خوف هتک حرمت حرم خدا حج را تبدیل
بعمره کرد و حرکت کرد تا آنکه وارد صحرای کربلای پربلا کردید
در اینحال امر انحضرت مردد شد میان اینکه در همانجا از عالم بالا
تمامی لشکر کفر و عناد را قلع و قمع نماید، و این منافی است
با آنچه ذکر شد مادام که اثری از آثار شریعت باقی است باسباب
باطنه احتیاج نیست و خداوند عالم عباد را براو مقهور نمیکند
و جبر عباد را بر عبادت و بنده را بر معرفت مقدم میدارد و بهمین
جواب میگوییم از شبهات وارده در عدم ظهور صاحب الامر و
الاخلاف عالم التواست باینکه شقی را خلق ننماید یا در حین
بدار بعصیان چنانکه گذشت جوارح و اعضای او را خشک کند
و لسان عمرو دست قنفذ و پای عمر خالد را قطع کند با این همه
اساس که در سقیفه بنی ساعده چیدند، فقد قتل الحسین
فی سقیفه بنی ساعده، و با اینکه بقوت امامت با ایشان مجادله
نماید تا تمامی را از صفحه روزگار براندازد و این منافی است با
آنکه مذکور شد چرا که عادة الله بر این جاری بود که عاصی تلف
شود و اتمام حجت براو نشود و او و اتباعش امتحان کرده نشوند
محتاج بدعا نیز نبود و اگر مصلحتی از برای اعمال اسباب باطنه

باشد

باشد چنانچه در زمان نبی ص بود بقدر احتیاج اعمال می شود و
با اینکه مثل پدر و برادر بزرگوارش صلح نماید و آنهم مصلحت نبود
با شدت و قوت و جرات بنی امیه و اختراع مذاهب فاسده
بدست یزید و معویه علیهما الهاویه این امر رفته رفته منجر باعدام
امر ولایت بلکه نبوت می شد و با اینکه استمداد از اطراف و اکناف
نموده در ظاهر و از هر طرف که ممکن شود لشکر و منازعه نماید و این
امر موجب فساد عظیم می شد و بندکان خدا همیشه در مهلکه
بودند پدر بزرگوارش مقاتله جمل و خوارج نهروان و صفین را
نمود و مثل جنگ صفین در اسلام واقع نشده بود با وجود این
بجائی نرسید و ثمری نبخشید چاره بجز تظلم و ابتهال و دادن
اطفال و عیال و انکسار و جمیع احوال نبود پس دوران بزرگوار را
گرفتند و در ولایت غربت بان ظلم و جور شهید عطشان کردند و
اسبابش را غارت کردند و سرش را بر نیزه کردند و با عیال و
اطفالش شهر بشهر و دیار بدیار کردانیدند و جگر عالم و عالمیان
را سوختند و دل جمیع موجودات را خستند، جانم فدای حسین
بزرگوار که آب فرات را برروی خود و عیال او بستند و چشمه
آبحیوة موجودات را در داربی مفتوح کرد و چنین دانستند ان

ملاعین که مصلحت و بنای ایشان در اینست و حال اینکه همین
باعث قوت شریعت و اصلاح حال دنیا و آخرت اهلبیت و
انقراض دولت فاسده این ملاعین گردید و یمکرون و یمکر الله و
الله خیر الماکرین وهر عاقلی که تامل کند داند که اعلای دین
و اقامه آثار شرع خیر المرسلین در اینست و بغیر این طریق در این
زمان ممکن نبود با بقای موجودات و عدم وجود قتل و نهب
بحسب اسباب ظاهره و باطنه و این اصلح امور مجال مبدء و معاد
عباد بود بکم انقذنا الله من شفا جرف الهلکات و من النار
ولیک کاش ما هم در مفاسد دنیا و آخرت میبودیم و اینکه کل
عنبر بوی علی اکبر از خون حلقومش تر نمی شد و گلوی اصغرش
نشان تیر نمی شد تا چه رسد بیکتا موی حسین مظلوم که بهمه جهان
و جهانیان می ارزد و چیزی خونبهای او نمی شود والسلام علیک
یا اباعبدالله الحمد لله الذی اوضح بک الکتاب و اعظم بک
المصاب و اجزل بک الثواب و جعلک و جدک و اباک و امک
و اخاک و بنیک عبرة لاولی الالباب یابن المیامین الاطیاب
التالین الکتاب وجهت سلامی الیک صلوات الله و سلامه
علیک و جعل افئدة من الناس تهوی الیک ما خاب من

تمسک

تمسک بک و لجأ الیک روحی فداک یا مولای نفسی مشتاقة
الیک و مهجتی محترقة علیک و عینی باکیة علیک و حزنی علیک
طویل و اسفی علیک جاریة و دمعی علیک ساکبة و غصتی
علیک متتابعة و رزیتی علیک عظیمة و مصابی بک جلیل
الیک همی و رجائی و علیک حزنی و بکائی والسلام علیک
علی من استشهد بین یدیک و رحمة الله و برکاته بلی چون چنین
شد بر هر ذی شعور و ادراکی معلوم شد خبث طینت و فساد
نیت و رجس طویت اشقیا بغیر حمیت و در انظار اولی البصائر
والانصار بی وقر و اعتبار گردیدند و معلوم شد که مقصود ایشان
جز هوای نفس و طلب دنیا چیزی نبوده است و بعد از آن بزرگوار
ائمه دیگر اگر طریقه تنزوا و اختفا و تظلم را پیش نمیگرفتند حسن
ذلک آنحضرت محو می شد و چنین صدا نشنیدند که تظلم آنحضرت
از عجز بوده است نه بر مصلحت شریعت حرکت کردن با اینکه همیشه
اهل ظلام فایق بر اهل حق بوده اند و لهذا رسید از ظلم بهر یک
از ائمه از اهل روزگار آنچه رسید تا تمامی را اذیتهای بسیار
کردند و آخر الامر ایشان را شهید کردند مگر غافلید که هر یک از
این ملاعین چه کردند و چه کینهای دیرینه خود را بروز دادند

مگر نشنیده که مختار بن ابی عبیده ثقفی از جهت اظهار دوستی
خاندان و گردیدن و گفتن در شهر و قبایل کوفان که عنقریب است
که من بخونخواهی حسین بن علی ع نسل بنی امیه را براندازم ابن زیاد
بی بنیاد آن سعید را گرفت و در غل و زنجیر کرد و وقتیکه سرهای
شهداء و اسراء اهلبیت را در مجلس آن ملعون نمودند چوبی
در دست آن لعین بود بر لب و دندان حسین مظلوم اشاره مینمود
و میگفت حسین اظهار خلافت میکرد و خدا دروغ او را بر مردم
زمانه ظاهر کرد و اشاره بعلی بن الحسین ع کرد که این کیست گفتند
علی بن الحسین است گفت ما شنیدیم که او را در کربلا کشتند
گفتند او علی اکبر بود او مکالمه بسیار نمود و آنحضرت جوابهای
درشت میداد آن لعین امر بقتل آنحضرت کرد و آخر الامر بالتماس
اسیران و نوحه و زاری بیوه زنان و بی پرستاران و یا بدیدن
جلاد ستمگر آخر الزمان آن لعین از آن قصد برگشت و انواع بی
حرمتیها و اذیتها که بخانواده طهارت نمود و در بین اثنا مختار
بن ابی عبیده ثقفی را از حبس بیرون آورده بمجلس احضار نمود
و اینهمه اذیتها و هتک حرمتها را در حضور او نمود و شماتت
بسیار با او نمود و مختار نیز در غضب شد و حرفهای درشت با او

زد و گفت

زد و گفت عنقریب است که بسزای خود خواهی رسید آن لعین
در غضب شد و امر بقتلش نمود حضار مجلس مانع شدند و
گفتند عشایر او در این بلاد بسیارند و همینکه با وجود اینکه تو
او را در حبس کرده متعرض تو نمیشوند اکتفا کن و اگر او را بکشی
فساد امر تو عظیم میشود پس امر باخراج او نمود و او با غل و زنجیر
گریه کنان از خدمت امام عالمیان علی بن الحسین ع مرخص شد
و مگر نشنیده که وقتیکه خبر آوردن اسراء با سرها بیزید رسید
در خارج دمشق در منزل جیرون بتفرج مشغول بود از جای خود
برخاست و گفت «نعق الغراب فقلت صح او لا تصح فلقد قضیت
من النبی دیونی» و از آنجا روانه دمشق شد و امر باحضار اهل
نمود در صبح ایشان را بدروازه ساعات شام آوردند و مدتی
در دروازه نگاه داشتند تا خلایق بسیار جمع نمودند و بعد از آنکه
داخل نمودند از پس ایشان را در سر محلها و کوچها و بازارها و در
مسجدها و عمارتها نگاه داشتند و تماشائیان تماشا می
کردند و شماتت کننده گان بایشان شماتت میکردند و اذیت
کننده گان بایشان اذیت میکردند غروب آفتاب وارد مسجد خرابه
نمودند و آنروز یزید پلید ایشان را بمجلس خود طلبید سر آنحضرت را

بطشت طلا گذاشتند و در حضور آن ملعون آوردند اول رو
بعلی بن الحسین کرد و گفت حمد خدای را که پدر ترا کشت آن حضرت
فرمود خدا لعنت کند کشندهٔ پدرم را آن ملعون در غضب شد
و امر بقتل آن حضرت کرد و آخر از سوء عمل خود ترسید و کیفیتش
خواهد آمد پس سوهانی طلبید و قیدی که در گردن آن حضرت
بود آنرا میسائید که بردارد و عرض کرد میدانی خود چرا متوجه
این کار می شوم آنحضرت فرمود از جهت آنکه ترا بر من منت باشد
ملعونی یکی از دختران رسول را بعزم کنیزی خواست و این خطر را
تکرار نمود حضرت علی بن الحسین تغیر نمود و فرمود که هیچ کس
بر اینکار قادر نیست آن لعین گفت اگر خواهم میتوانم آن حضرت
فرمود مگر اینکه فاش از دین جدم بیرون شوی و سنت او را کنار
گذاری پس یزید رو بآن شامی کرد و گفت ساکن شو خدا هستت را
خورد کند و او را از مجلس بیرون کردند * و بیگر روایت آن شامی
آن حضرت را نشناخت و بعد از آنکه شناخت توبه کرد و دست خود را
که بیگر روایت بام کلثوم گذاشته بود قطع کرد و می شود که این
حکایت بسبب فاطمه و ام کلثوم هردو واقع شده باشد پس یزید
لعین شراب طلبیده قدری زهرمار می کرد و قدری بر سر منور
آن حضرت

آن حضرت میریخت * و بروایت ابی مخنف چوبی از خیزران در
دست داشت و بثنایای آن حضرت اشاره می نمود و این شعر را
میخواند * یا حسنه یلمع من لوبی * تلمع فی طشت من اللجین *
کانها حفت بورد تین * کیف رایت الضرب یا حسین * در آن
حال جابر از حضور یزید بیرون آمد پس نظر نمود بسوی یزید علیه
اللعنه و دید که چوب بر دندانهای مبارک او میزند بفریاد آمد و
گفت * قطع الله یدیک و رجلیک و احرقک بنار الدنیا قبل
نار الآخرة اتنکث ثنایا طال ما قبلها رسول الله صلعم یزید
بجابر گفت خدا سر ترا قطع کند چه سخن میگوئی جابر گفت
ای یزید بدانکه من در میان نوم و یقظه بودم دیدم دری از
آسمان گشوده گردید ناگاه نردبانی دیدم از نور که از آسمان
گذاردند تا زمین و دو جوان امرد نازل گردیدند و لباس
ایشان جامهای سبز بود و برای ایشان بساطی گسترانیدند
از زبرجد بهشت و نور آن بساط از مشرق تا مغرب را
فروگرفته بود و بساط را بر وسط هوا پهن کرده بودند ناگاه
مردی که رویش چون ماه تابان بود خوش قامت و اندام بود
از آن نردبان آمد تا بر آن بساط نشست و ندا کرد با آواز

ملبند که یا آدم اهبط و یا اخی موسی اهبط و یا اخی عیسی اهبط
پس دیدم زنی که ایستاده است و موهای سرش پریشان است
و ندا می کند و میگوید یا امی حواء اهبطی یا امی سارة اهبطی
یا اختی مریم اهبطی یا امی خدیجة اهبطی و نادی هاتف و یقول
هذه فاطمة الزهراء بنت الرسول محمد المصطفی و زوجة علی
المرتضی ام الحسین سید الشهداء و نادت یا ابت الا تری ما
فعلت امتک بولدی الحسین و قالت یا ابی آدم الا تری ما فعلت
الطغاة بولدی الحسین من بعدی خداوند شفاعتم را در
روز قیامت بایشان نرساند پس جمیع حاضران بسیار گریستند
بجز یکی ملائکه از گریه ایشان بگریه در آمدند پس دیدم بقدر هشتاد
هزار مرد که هیچیک از ایشان صاحب جثه نبودند پیش روی
ایشان جوانی آمد که او صاحب جثه بود و در دستش لوائی سبز
بود و در دستهای دیگر حربهها بود از آتش دیدم که ایشان را
میرانند و می گفتند بگیر صاحب این خانه را و بسوزان پس در
آنوقت ای یزید فریاد میکردی که النار النار این المفر من النار
پس یزید روی بجنس خود بان کنیز نمود و گفت وای بر تو این چه سخنی
است که میگوئی میخواهی که مرا خجالت دهی میان اهل مملکت من

و رعایا و عامه مردمان پس امر کرد تا آن عفیفه را گردن زدند
مقدمه خامسه در اخبار وارده بر مقدر بودن این حوادث
برای انبیا است بدانکه حکایت آدم ع و پناه بردن خاک بخدا
از اینکه خلقی با دد روی ارض از من خلق کند که فساد کنند
وقالت الملائکة اتجعل فیها من یفسد فیها و یسفک الدماء و
نحن نسبح بحمدک و نقدس لک قال انی اعلم ما لا تعلمون دلالت
بر ابتلای حضرت آدم ع داد و قرار بر این بود که آدم هبوط بارض
نماید و هر جا که قدم گذارد شهرها و معموره برپا شود و همچنین
باقی انبیا و اولیاء هر یک باقتضای زمان و تاثیر فلک اثیر
و مشیت ملک قدیر این عقبات در این دار بلی اعتیاد برای ایشان
بود مثل حضرت یحیی ع که بخواهش حضرت زکریا شد تا رسید
بحضرت خاتم الانبیاء ص و وعده فرمود در حین [illegible] که مسلمین
با کفار در بدر که در سال دیگر در احد مسلمین مغلوب خواهند شد
و در غزوه احد دندان مبارک آن حضرت شکست و حمزه سید
الشهداء بدرجه شهادت رسید و صدمه بسیار بر اسلام واقع
شد و بعد از آن حضرت امیر مرتضی علی ع رسید و مکرر حضرت
رسول ص خبر از شهادت آن حضرت میداد و گاهی میگریست و

میفرمود این اکون اذا خضبت هذه من هذه و اشاره بمحاسن و
راس مبارک امیر مومنان میفرمود * و هم چنین باقی ائمه ع که هر یک
پیشتر خبر از شهادت خود میدادند مثل حضرت امام رضا و حضرت
امام علی النقی و حضرت امام موسی کاظم ع و میفرمودند که اینقدر
ما عبد نیز بر عینکردیم * و اما مصیبت امام حسین ع بلیه کبری در
این مرکز غبرا بود و قیامت صغری بود که در روی زمین واقع شد
پس روایات و حکایات او که دال است بر اینکه مشیت و حکمت الهی
مقتضی تقدیر این شده است لا تعد و لا تحصی است و معدودی
از آن رقم زده کلک بیان می شود **حدیث اول** از کتاب جامع
الاسرار منقول است که چون خلاق عالم حضرت آدم را از کتم عدم بعرصه
وجود آورد و حوا را از فاضل طینت و پهلوی چپ آنحضرت خلق
کرد و ایشان را در بهشت عنبر سرشت جا داد و ایشان در آن
مکان شریف بتفرج مشغول بودند و عکس جمال خود را میدیدند
و میگفتند خدایا در ملک و ملکوت و حجب و جبروت آیا از ما بهتر
صورتی آفریده باشی که ناگاه جبرئیل ع در رسید و ایشان را
مامور بسیر گردانید و اثنای سیر نظر ایشان بیک قصر افتاد که از
یک دانه یاقوت بود و در آن قصر را بسته دیدند از جبرئیل پرسیدند

که درمیان

که درمیان این قصر چه سر است جبرئیل گفت عمر خود را اندازه اما
ستاره ایست در گوشه فلک که هر سی هزار سال یکبار طالع می شود
و بر گرد فلک میگردد و من سی هزار بار آن ستاره را دیده ام و شاید
زیاده دیده باشم و سر این قصر را ندانستم آدم استفسار سر این
کار را از پروردگار نمود جبرئیل متوجه قرب جلال شد بعد از
ساعتی مراجعت نمود و بشارت فتح باب آورد و در را گشود آدم
و حوا داخل آن قصر شدند و مشغول سیر بودند تا رسیدند بمکان
اعلی تختی دیدند از یاقوت سرخ که اطراف او را بکواکب درخشنده
منور ساخته بودند و زن زیبائی بر آن تخت آرام گرفته و تاجی از
نور بر سر نهاده و طوقی از زبرجد و طلا در گردن انداخته و دو
گوشواره از دُر در گوش کرده و صد هزار حور در گرد آن تخت
دست ادب بر سینه نهاده آدم و حوا گفتند ما قابل غلامی و
کنیزی این صورت نیستیم این چیست و کیست جبرئیل عرض کرد که
این صورت دختر خیر المرسلین است و این تاج که بر سر او است صورت
حضرت رسول است و این گردن بند صورت شوهر او امیر المؤمنین
است و این دو در گوشواره عرش خدا اند پیشوایان امتند گفت
ایشان با این علو شان و سمو مکان چه کسانند جبرئیل ع گفت

اگر ایشان نبودند تو و حواء و زمین و آسمان خلق نمیشدید حضرت
آدم اسماء ایشان را از جبرئیل استفسار نمود جبرئیل گفت محمد
و علی و فاطمه و حسن و حسین علیهم السلام آدم ع گفت این دو گوشواره
یکی سبز است و یکی سرخ است جبرئیل گفت اینها شفیعان روز جزا
امامان هدایند یکی از ایشان را زهر هلاک کنند از این جهت
رنگش سبز است و یکی را به تیغ بیدریغ با هفتاد و دو تن یاران و
برادران از پای در آورند از این جهت رنگ او سرخ است پس آدم و حواء
وخوشیشان بغم مبدل شد و صدا بگریه بلند کردند و این اول گریه
بود که بنی نوع انسان برای سید انس و جان نمودند پس ملائکه
می آمدند گریه کنان و آدم و حواء را تعزیه میگفتند و بعضی محدثین
چنین یافته اند که شاید مجمع تعزیه ایشان در این حال بیت الصراخ
باشد چه بیت الصراخ اول حسینیه ایست که خلاق عالم در ملکوت
اعلی بجهت اصحاب تعزیه عالم بالا مقدر و مقرر کرده است ه

حدیث دویم مروی است که حضرت رسول ص در شب معراج
چون داخل بهشت شد جبرئیل ع سیبی را بوداد آن حضرت سیب را
شکافت دید حوری از میان او بیرون آمد که مژگان چشمانش
مانند سینه کرکس سیاه بود آن حضرت با آن حوری فرمود که

از کیست

از کیستی آن حوری به آن حال گریست و گفت من از حسین مظلوم

حدیث سیم از احادیث مشهوره است که روزی حسنین لباسی
نو از برای خود از حضرت رسول ص خواستند ناگاه جبرئیل از جانب
رب جلیل با دو حله سفید نازل شد و عرض کرد که پروردگار ترا
سلام میرساند که این لباس عیدی است که از برای دو گوشواره عرش
خود فرستادم جبرئیل ع عرض کرد که هر یک هر رنگ که خواهند
برای ایشان بسازیم حسن عرض کرد من رنگ سبز میخواهم حسین
عرض کرد من رنگ سرخ میخواهم پس جبرئیل ع آب ریخت و حضرت
رسول ص دست مالید آنکه از حسن بود سبز شد و آنکه از حسین بود
سرخ شد جبرئیل ع از مشاهده این احوال گریست حضرت رسول ص
از کیفیت گریستن استفسار فرمود جبرئیل ع عرض کرد که در این
حال سری است که کشف آن مصلحت نیست حضرت رسول ص فرمود
که یا جبرئیل سر آن چیست جبرئیل عرض کرد که حسن را بعد از تو و
علی و فاطمه به زهر ستم شهید میکنند و از این جهت رنگ بدنش
سبز می شود و حسین را به تیغ ستم در دشت پر محنت و غم با جمیع
یاران و اصحاب شهید میکنند از این جهت رنگ بدنش سرخ
می شود **حدیث چهارم** مرویست که حضرت رسول ص در وقت رفتن

از این وادی اعتبار حسین را ملیلید و بوسید و بوسید و فرمود
مالی و لیزید لعنه الله **حدیث پنجم** مرویست از حضرت رسول
که در شب معراج دو قصر دیدم یکی سبز و یکی سرخ از جبرئیل پرسیدم
که این دو قصر عالی که در بهشت مثل آن ندیدم از کیست جبرئیل
عرض کرد که قصر سبز از حسن ع و قصر سرخ از حسین ع است
آن حضرت فرمود از حسن چرا سبز است و از حسین سرخ جبرئیل
گفت که حسن را بزهر ستم شهید میکنند و حسین را با یارانش
بر تیغ و نیزه و الم شهید میکنند منزل ایشان در بهشت مثل
بدن ایشان است در حین وداع اینچنان فانی **حدیث ششم**
مرویست که حضرت رسول طفلی را بسیار نوازش میکرد و میفرمود
این طفل شباهت بسیار با حسین دارد و دوستی بسیار با حسین
دارد و در رکاب حسین در صحرای کربلا شهید می شود و آنچه
مورخین نوشته اند آن طفل حبیب بن مظاهر علیه الرحمة بود
یا لیتنا کنا معهم فنفوز فوزا عظیما **حدیث هفتم** مرویست که
هنده زن ابی سفیان که پدر شهیدان پیغمبر را شکسته و خود
جگر حمزه را مکید و پسرش با امیر مؤمنان منازعه نمود و پسر
پسرش سر حسین ع را با اسیران بشام آورد در روزی بخدمت

حضرت

حضرت ختمی مآب آمد و گفت خوابی دیدم که از فرج من ستارهٔ بزرگ
سیاهی بیرون آمد و از ستارهٔ بزرگ ستاره سیاه کوچک بیرون
آمد و از جانب مشرق آفتاب بزرگ نورانی ظاهر شد و از آن
آفتاب بزرگ آفتاب کوچکی بیرون شد و آن ستارهٔ کوچک سیاه
بر آن آفتاب کوچک نورانی حمله کرد و او را منکسف نمود حضرت
رسول گریست و فرمود که دور کنید این ضعیفه ملعونه را بعد از
آنکه هنده بیرون رفت حضار از آن بزرگوار سؤال نمودند که چه چیز
باعث تغیر و حزن و گریه شما شد فرمود که آن ستارهٔ بزرگ که از
فرج بخس او بیرون می آید معویه علیه الهاویه است و آن ستارهٔ
کوچک سیاه که از آن بیرون می آید یزید است که از نسل معویه
بیرون می آید و آن آفتاب نورانی بزرگ علی است و آن آفتاب
کوچک حسین ع است و یزید پلید بر حسین حمله میکند و او را از
صفحه روزگار بر می اندازد **حدیث هشتم** مرویست که اعرابی وارد
داخل مدینه شد و استفسار خلیفه رسول را نمود که در زمان
خلفا با ملل بود چون خلیفه را باو نشان دادند رفت و گفت من
خوابی دیده ام و از خاطرم رفته است او را بگو و بگو که تعبیرش
چیست آن ملاعین و اتباعشان بر او خندیدند شخصی با او

گفت امیر مومنان از استفسار تو ما که مشکل ترا او حل میکند چون
بحضرت رسید آن حضرت فرمود که خواب تو با تعبیرش با حسین است
حضرت امام حسین ع را حاضر کردند و اعرابی خواب دیدن خود را
براو عرض کرد آن امام مظلوم فرمود که خواب دیدی که ستاره
بسیار از حجاز طلوع کردند و بسمت عراق رفتند و در آنجا غروب
کردند اعرابی گفت صدقت یا ابن رسول الله ص تعبیرش را بفرما آن
حضرت فرمود که آن ستاره ها که منم و برادران و فرزندان من و اصحاب
من که از حجاز طلوع میکنیم و در عراق در زمینیکه او را کربلا
میگویند غروب میکنیم آن اعرابی بسیار گریست و دست و پای
آن امام مظلوم را بوسید و نالید حدیث نهم مروی است که
حسنین ع روزی بر حضرت رسول ص وارد شدند آنحضرت ایشانرا
در بغل کشید و دهان حسن و گلوی حسین را بوسید حسین غمگین
شد کیفیت را بمادر عرض کرد مادر کیفیت را بحضرت رسول ص
عرض کرد آن حضرت فرمود در این سری است فاطمه اصرار کرد که
بفرما آن حضرت فرمود که حسن را بزهر شهید میکنند و صد و هفتاد
پاره جگرش از دهانش بر زمین میریزد و حسین را بر تیغ ستم
شهید میکنند و خنجرش را بحنجرش میزنند حدیث دهم مرویستکه

روزی

روزی حضرت رسول ص در خانه ام سلمه بود که جناب امام مظلوم ع
داخل شد پس آن حضرت او را در بغل گرفت و بوسید و گریست
ام سلمه عرض کرد که چرا گریه میکنی آن حضرت فرمود که فردا است که
این فرزند مرا در صحرای کربلا بنی امیه جفا کار شهید میکنند
با یارانش و میبوسم موضع شمشیر و تیر و نیزه ها را پس دست
دراز کرد و قبضه از خاک کربلا برداشت و بام سلمه داد و فرمود
که این را در شیشه بریز و وقتیکه اینخاک خون شد بدانکه حسین ع را
شهید کرده اند ام سلمه میگوید که من در روز عاشورا در خواب
بودم حضرت رسول ص را در خواب دیدم غبار آلود و پریشان و
گریه کنان عرض کردم که کجا بودی و چرا باین احوالی فرمود که بر
سر کشته پسرم حسین ع بودم او را در کربلا کشتند من هراسان از
خواب بیدار شدم و بر سر شیشه رفتم دیدم خون از بالای شیشه
میجوشد حدیث یازدهم مرویستکه وقتیکه خواست حضرت فاطمه
بحضرت امام حسین ع حامله شود جبرئیل ع نازل شد و عرض کرد
که خداوند عالی میخواهد پسری بعلی عطا کند که او را شهید تیغ
الم غاینده و ولایت غربت او را با یارانش شهید کنند اگر راضی
هستید بگوئید حضرت رسول ص فرمود مصلحت در اینکار حق است

جبرئیل ع عرض کرد بجهت نجات امت حضرت رسول ص فرمود راضی شد
وهمچنین امیر مؤمنان بعد حضرت رسول ص این امر را بحضرت
فاطمه زهرا در میان گذاشتند فاطمه بسیار گریست و عرض کرد
فرزندی که داغ بر دل گذارد چه ثمر دارد آن حضرت فرمود در این
نجات امت من و شیعیان شوهرت و پسرانت میباشد آن حضرت
باو ناله راضی شد پس خداوند عالم با ایشان عطا فرمود و مکرر
این اخبار از حضرت رسول ص و جبرئیل و امیر مؤمنان و حضرت
امام حسن ع و خود آن بزرگوار و اصحاب احمد مختار و حیدر کرار
مذکور می شد **حدیث دوازدهم** مرویست که روزی امیر مؤمنان ع
طفلی غریب و بیکس را بخانه آورد و بحضرت امام حسین ع فرمود
که توجه باو نماید آن حضرت توجه باب و نان و احوال او مینمود
که ناگاه حضرت امیر مؤمنان رو بدیوار گذاشت و گریست حضرت
امام حسین ع فرمود که چرا میگریی مگر بد توجه میکنیم آن حضرت فرمود
گریه ام برای اینستکه آن وقت که اطفال تو در دشت کربلا بیکس و
تنها و بیلان و حیران شده اند و ایشان را بکوفه و شام میبرند
و در خرابه ها جا میدهند کی تفقد باحوال ایشان می کند **حدیث**
سیزدهم مرویست که وقتیکه حضرت عباس متولد شد امیر مؤمنان

دستاورا

دستاو را گرفت و بوسید و گریست ام البنین از کیفیت این حرکت
استفسار نمود امیر مؤمنان اول در کتمان او کوشید و او اصرار
کرد در ابراز آن مطلب آن حضرت فرمود دستهای این طفل را در راه
حسین مظلوم در عراق در لب شط فرات میاندازند و او را شهید
مینمایند **حدیث چهاردهم** از ابن عباس مرویست که وقتیکه بصفین
میرفتیم بوادی هولناک نینوا که رسیدیم امیر المؤمنین ع فرمود که
آیا می شناسی این زمین را عرض کردم نه فرمود اگر بدانی که این زمین
چه هنگامه خواهد شد هر آینه مثل من خواهی گریست پس گریست تا
ریش مبارک و سینه اش تر شد و اصحاب تماما گریستند پس فرمود
ما لی و لآل ابی سفیان و لاولیاء الحرب و جند الشیطان پس وضو
گرفت و نماز کرد و گریست و بخواب رفت و بعد از خواب بیدار
شد فرمود که در منام دیدم مردانی فرود آمدند با علمهای
سفید و شمشیرهای خود را بسته اند و دور این وادی جمع
شدند دیدم حسین را در دریای خون در این وادی غوطه میخورد
و این مردان سفید از آسمان نازل شدند و می گفتند یا آل محمد
انکم تقتلون علی ایدی اشرار الناس و هذه الجنة یا اباعبد الله
الیک مشتاقة ای پسر عباس بگرد در این صحرا و تفحص نما بعره ها

برنگ زعفران پس آنحضرت دهم وغم بود ومن رفتم وازان
پشکلها جمع نمودم وبخدمت آن حضرت آوردم وفرمود این
پشکلهائی است که وقتیکه عیسی بن مریم باین وادی آمد دید که
آهوان این صحرا آب وعلف نمیخورند سراو را از حال آن عالم سؤال
نمود جواب از آهوان شنید که سبط خیر المرسلین در این وادی
شهید می شود ما ها چگونه آب وعلف خوریم آن حضرت دعا کرد
که این پشکلها بهمان شکل باشد تا پدر حسین ع از این صحرا عبور
کند اینست که مانده اند تا رسیدند من در اینجا پس صد دانه بمن داد
که نگهدار تا وقتیکه حسین مظلوم شهید شود آنوقت خواهی دید
که همه اینها خون می شود ابن عباس میگوید من آنها را در آستین
خود بسته بودم ونگهداشتم تا روز عاشورا که دیدم فغان از
خانه ام سلمه بلند شد چون بدانجا شدم خبر از قتل حسین وخون
شدن شیشه تربت حسین داد بمن چون رفتم ونظر در امانت
امیر المؤمنین کردم دیدم آن پشکلها هم خون شده اند حدیث
پانزدهم مرویست که روزی امیر مؤمنان موعظه میفرمود فرمود
که سلونی قبل ان تفقدونی سعد لعین برخاست وگفت عدد
موی سر من چند است آن حضرت متغیر شد وفرمود که حبیب من

رسول الله

١٥

رسول الله فرمود که این سؤال را در چنین حال از من میکنی ودر خانه
تو پسریست که تازه براه افتاده است وپسر مرا می کشد حدیث شانزدهم
مرویست که حسین ع بحسن ع عرض کرد در وقتیکه آن بزرگوار را زهر
داده بودند که کوزه را بمن ده تا بیاشامم آن حضرت فرمود که آب
شهادت تو در کربلا است حدیث هفدهم مرویست که حضرت
امام حسین ع وقتی بحضرت امام حسن ع عرض کرد که تو بزهر ستم
شهید می شوی فرمود بلی اما دریغ از تو که با یاران بر تیغ ستم
شهید می شوید حدیث هجدهم مرویست که تعویذی حضرت
امام حسن ع بقاسم داد وفرمود که هر وقت که افواج هموم وامواج
غموم بر تو وارد می شود این تعویذ را باز کن وبمضمون آن عمل نما
حضرت قاسم وقتیکه در صحرای کربلا استجازه میدان از شاه
شهیدان کرد وآن حضرت قبول نفرمود قاسم سر در جیب تفکر فرو
برده وصیت پدر بزرگوارش بخاطرش آمد چون تعویذ را باز
کرد دید نوشته است ای قاسم از اعانت عم بزرگوار دست بر مدار
ودر این وادی پر شور ومحن او را تنها مگذار ودر رکاب آنجناب
فیض شهادت را دریاب زنهار که در ضمیر ثانی و در نظر تو جانبازی
اهتمام نمائی پس قاسم تعویذ را بخدمت عم بزرگوار آورد وآن حضرت

چون تعویذ را دید قاسم را اجازهٔ میدان داد قاسم کوشید و داغ
عم بر دو کوارش تا بدنش پایمال ستم ستور کردید و سرش بر سر سنان
رفت و متفرق در بلدان شد تا آخر دو یکی از قرای رنجی با پسرش
که از دختر حضرت امام مظلوم متولد شده بود بنا بر آنچه صاحب
مناقب نوشته است مدفون شد و حال بقعهٔ آن امامزاده
معروفست و تفصیل آن را در کتاب بحر البکا نوشته‌ام حدیث
نوزدهم مرویست که عمر سعد با آنحضرت عرض کرد بعضی سفها
اعتقاد دارند که من ترا می‌کشم آنحضرت فرمود آنها سفیه
نیستند آنها علما و صلحا اند و من یقین دارم که بعد از من آمر
تو دیگر گندم عراق را نمی‌خوری مگر قلیلی حدیث بیستم مرویست که
آنحضرت در منازل سفر کربلا بسیار نام یحیی بن زکریا را میبرد
و میفرمود که سر او را برای زن فاحشه بردند و بسیار ذکر شهادت
میکرد علی اکبر عرض کرد که ای پدر ما مگر بر حق نیستیم آن امام
والامقام فرمود که حق با ما است و ما با حقیم آن امامزاده
مظلوم عرض کرد پس چه باک از کشته شدن حدیث بیست و
یکم در وقتیکه حضرت محمد حنفیه در مکه مانع آنحضرت شد
و آنحضرت وعده استخاره داد و حج فرمود تا قافله سالار

شهادت

شهادت با کربلا برند محمد حنفیه بخدمت آنحضرت آمد و عرض کرد که
وعده استخاره شد آنحضرت فرمود که جدم رسول خدا را در خواب دیدم
که فرمود اخرج الی العراق فان الله شاء ان یراك قتيلا و حرمك
سبایا و فی ایدی الظالمین اساری حدیث بیست و دوم در شب
عاشورا اصحاب را اهل بیت جمع فرمود که من بیعت خود را از گردن شما ها
برداشتم و هر که میخواهد برود که فردا در این وادی پر بلا و محن
صدای نالهٔ عطشان والعطش کودکانم را بشنوید بدانید که فردا
من در این وادی کشته می‌شوم و بخون خود آغشته می‌شوم و هر که
با من هست کشته می‌شود پس هر یک در اطراف بادیه متفرق شدند
که در صبح عاشورا نماند از برای آنحضرت مگر چهل و دو نفر و باقی از لشکر
مخالف با آنحضرت ملحق شدند حدیث بیست و سیم از علی بن الحسین
مرویست که فرمود من در صحرای کربلا در قتلگاه خود را در غل و
زنجیر علیل دیدم و پاهای مرا از زیر شکم شتر بر هم بسته بودند و
بدنهای انور اطهر پدر بزرگوار و برادران والاتبار و اعمام
عالی مقدار و عمزادگان و اصحاب اخیار و رفقا را دیدم که
بر خاك هلاك افتاده عمه‌هایم در میان کشتگان و یلان و
خواهرانم حیران و باقی عورات سرگردان دلم تنگ آمد و طاقتم

طاق شد و از خال طبیعی بیرون شدم نزدیک بود که مرغ روحم از
قفس بدن پرواز کند که ناگاه عمه‌ام زینب خاتون پیش آمد و فرمود
ای عمه ما لکَ تجودُ بنفسکِ یا بقیةَ الآباءِ والاجدادِ این
وعده ایست که جد ما رسول الله داده بود و مقدر شده بود
گفتم بچه نحو گفت وقتیکه جد ما رسول الله با حضرت امیر المؤمنین ع
و جده‌ات فاطمه و عمت حسن و پدرت حسین مظلوم نشسته بودند
پیغمبر ص مسرور بود با ین جمعیت که ناگاه جبرئیل ع نازل شد گفت
یا رسول الله امیر المؤمنین ع را سرش را در محراب عبادت می‌شکافند
و فاطمه‌ات را در پهلوی او میزنند و محسنش را سقط میکنند و
پهلویش را میشکنند حسنت را بزهر ستم شهید میکنند و حسینت
را بتیغ الم در صحرای کربلا با یاورانش سر از تن جدا میکنند پس حضرت
رسول ص بسجده افتاد و گریست گریستن بسیار و فرمود که در آخر
الزمان از امتان رسول خدا وند منان جمیعی برانگیزاند که کار
ایشان بجز مصیبت حسین چیزی نیست و بر آنحضرت میگریند و در
مجالس و محافل ذکر مصیبت او را مینمایند و ایشان را جدت و پدرت
شفاعت میکنند و روایات از آن بزرگواران درین باب فوق
حد احصا است و بسیاری از پیغمبران سلف را مطلع بر وقوع این

واقعه عظمی نمودند **حدیث بیست و چهارم** منقول است که آدم ع در طلب
حوا میگردید بارض کربلا رسید غم و اندوه او را بسیار فرو گرفت
و بر زمین افتاد و پای او مجروح شد عرض کرد الهی هَل حَدَثَ
مِنّی ذَنبٌ خطاب رسید که نه سبط محمد ص درین مکان شهید
می‌شود خواستم تو هم در لعنت کردن بر قاتل او شریک باشی بر
قاتل او لعن کن اجر تو زیاد می‌شود و مطلب بر آورده می‌شود
زهی سعادت کسیکه خونش در محلی که خون آن بزرگوار ریخته می‌شود
ریخته شود غم مخور که از این بلیه خلاصی یابی پس آدم ع لعن بر
قاتل آن حضرت فرستاد و بعد از آن بعلامت روانه شد و
بچهار خطوه بعرفات رسید و ببرکت آن لعن حوا را دریافت
حدیث بیست و پنجم مرویست که نوح نجی الله چون کشتی ساخت
و پنج میخ بامر الهی بر او زدد و وسط کشتی صد و بیست و چهار هزار
میخ بعدد انبیاء بود و آن پنج میخ را دو را در بالای کشتی زدد
طرف یمین و یسار و دو را در پائین کشتی بهمین نحو زد و آن
یکی را بر صدر کشتی زد چون میخ پنجمین را فرو کوفت از کشتی
خون بیرون آمد و ناله از او بلند شد که دل نوح شکست گفت
را متفحص شد خطاب رسید که این پنج میخ علامت آل عبا است

واین منبع نیز همچنین علامت سید الشهداء است او را بذلت وخواری
شهید میکنند نوح وجبرئیل هر دو گریستند ونوح برکشتی سوار
شد چون بارض کربلا رسید باد وزید وچند مرتبه کشتی را طوفانی
نمود نوح عرض کرد الهی چه واقع شده است خطاب رسید که سبط
خیر المرسلین در این وادی شهید می شود خواستم تو هم در تعب با او
شریک باشی واگر میخواهی سالم از این وادی بگذری بر قاتل او لعن
کن پس نوح بر یزید پلید لعن نمود وکشتی از گرداب بیرون شده
عبور نمود وبزودی بجودی رسید **حدیث بیست وششم** مرویست
که حضرت ابراهیم ع بر اسب خود سوار شد واز این وادی عبور نمود اسب
بسر در آمد وابراهیم افتاد وسر آن حضرت شکست وخونش جاری شد
عرض کرد الهی چه واقع است خطاب رسید که سبط پیغمبر آخر الزمان
در این وادی شهید می شود خواستم تو در بلا با او شریک باشی وخون
تو نیز ریخته شود وبا خون او مخلوط گردد واگر میخواهی سالم از این
وادی رد شوی لعن کن بر قاتل او پس ابراهیم ع لعن بر قاتل او فرستاد
اسب بزبان فصیح آمین گفت ابراهیم فرمود که تو بچه سبب آمین
میگوئی عرض کرد که من بشامت آن ملعون مثل تو خلیل خدا را
بر زمین زدم ۵ وچون اسمعیل پسر خود را برای ذبح بقربانگاه برد

ومشغول

ومشغول ذبح شد خطاب رسید که در میان مخلوقات کرا از همه
دوست میداری عرض کرد حبیبت محمد را ام خطاب رسید که اگر
فرزند او کشته شود دلت بیشتر می سوزد یا فرزند خودت عرض کرد
که بر فرزند او بیشتر دلم می سوزد خطاب رسید که او را با لب تشنه و
شکم گرسنه با یاران شهید میکنند ابراهیم گریست ومحزون شد
خطاب رسید که ما ثواب ذبح را بسبب همین بتو عطا کردیم پس ندا
رسید وفدیناه بذبح عظیم وچون ابراهیم نظر در نجوم نمود واقعه
کربلا را فهمید قال انی سقیم واز خداوند خواست که شیعه
پیغمبر شود وان من شیعته لابراهیم **حدیث بیست وهفتم** مرویست که
مرویست که حضرت اسمعیل ع گوسفندانش را صحرای کربلا آورد
وانها چرا نکردند شبان بحضرت اسمعیل عرض کرد آن حضرت
استفسار شان از عالم بالا نمود خطاب رسید که از انها بپرس چون
از انها پرسید گفتند سبط پیغمبر آخر الزمان در اینجا با لب تشنه
وشکم گرسنه شهید می شود چگونه ما در اینجا آب وعلف بخوریم
پس حضرت اسمعیل بسیار گریست وبر قاتلش لعن نمود واز اینجا
عبور نمود **حدیث بیست وهشتم** چون موسیع بزمین کربلا رسید
بند نعلینش گسیخته شد وپاهایش مجروح گردید عرض کرد پروردگارا

چه کرده ام خطاب رسید که سبط رسول ص در این زمین شهید
می شود خواستم خون تو با خون او مخلوط شود پس موسی لعن بر قاتل
حسین ع نمود ونیز مرویست که خلاق عالم بحضرت موسی فرمود که
امتان پیغمبر آخر الزمان بده خصلت تفضیل بر سایر امم دارند
که از جمله انها عاشوراست عرض کرد که عاشورا چیست خطاب رسید
که در یوم عاشورا سبط پیغمبر آخر الزمان شهید می شود و امتان
احمد مختار در آخر الزمان بر انگیخته می شوند و اقامه مصیبت و تعزیه
انجناب می نمایند و باین سبب اجر ایشان عظیم و ثواب بسیار برای
ایشان خواهد بود پس موسی ع از خدا خواست که آن حضرت را از امت
محمد بگرداند و وقتیکه بطور میرفت بیابانی عرض کرد که بخلاق عالم
عرض کن که یا اسم خود را ارحم الراحمین مگذار و یا جهنم را خاموش
کن چون موسی بطور سینا مشرف شد منفعل از عرض بیابانی
شد خطاب رسید که آن بیابانی چه گفت با تو عرض کرد خدایا
تو خود عالم بر جمیع اشیا هستی و مخلوقات ناقص العقولند خطاب
رسید که صحرای کربلا را بآن بیابانی بنما چون صحرای کربلا را بعد
از مراجعت از طور بآن بیابانی نمود و بیابانی نظر کرد دید که نو
جوانان شمشاد قد از یکطرف بر خاک هلاک افتاده و از

یکطرف لشکر بسیار با شمشیر و تیر و سنان جان ستان دور
ملک بزرگوار را گرفته و هر چند میگوید که مرا راه دهید تا بکوه و
صحرا روم راه نمیدهند و بر او حمله کردند و او را شهید کردند و سر
این سروران را بر نوک سنان نموده پس دست بتاراج خیمها
کردند و جمیع آن عورات بیکس را در آن وادی پر بلا و محن متفرق
ساختند و خیمهای ایشان را بر آتش عدوان زدند و ایشان را
غارت کردند و تنهای شهیدان را پایمال سم اسبان نمودند و
آن اسیران را بی چادر و لباس بر سر نعش کشتگان خود آوردند
و ایشان را بجبر و عنف از سر ایشان برداشتند و بر شتران سوار
کردند بی جهاز و با غل و زنجیر بذلت و خواری از آن صحرا بیرون
بردند افتاد و ضعف نمود چون بهوش آمد استغفار و استعفا
نمود و عرض کرد که خدا رحیم و عادل و حکیم است **حدیث بیست و نهم**
عیسی با حواریین بصحرای کربلا آمد شیری بر سر راه آن حضرت آمد
و سرکشی نمود آن حضرت فرمود که مگر تو ندانستی که خون انبیا
و اولیا بر حیوانات حرام است شیر عرض کرد بلی در این زمین
سبط خیر المرسلین شهید می شود و تا لعن بر قاتل او نکنی از
این وادی نمیگذارم بگذری آن حضرت لعن بر قاتل حسین ع نمود

وحواریین آمین گفتند و از آن وادی عبور کردند حدیث سی ام
سلیمان ع بر بساطش نشسته بود و بر صحرای کربلای پر بلا عبور
نمود که ناگاه بساط در حرکت آمد و نزدیک بود که خلقش بر زمین
ریزد عرض کرد الهی چه حادثه شده است خطاب رسید که سبط
خیر المرسلین حسین مظلوم در این زمین شهید می شود و تا لعن
بر قاتل او نکنی سالم ازین وادی نخواهی گذشت پس حضرت سلیمان
لعن بقاتل آن حضرت نمود و جمیع تابعان آمین گفتند و از آن
صحرا عبور نمودند حدیث سی و یکم مرویست که حضرت زکریا
اسماء آل عبا را از رب جل و علا مسئلت نمود و خلاق عالم آن
اسامی را تعلیم آن حضرت نمود آن حضرت مداومت بآنها نمود
و اسم هر یکرا که میبرد مسرور می شد چون باسم حسین مظلوم میرسید
مغموم شد عرض کرد الهی سبب چیست که وقتیکه من اسم محمد
و علی و فاطمه و حسن را میبرم مسرور می شوم و هر وقت اسم حسین را
میبرم مغموم میشوم خطاب مستطاب بکهیعص رسید که کاف
اشاره بکربلا و ها اشاره بهلاکت اهل بیت و یا بیزید ملعون
و عین بعترهٔ طاهره و صاد بصبر اهل بیت پس عرض کرد که سبط
پیغمبر ترا میکشند و دل او را بهمین امر می سوزانند و این داغ

دابرجکر

را بر جگر این بزرگواران میگذارند پس تا سه روز از خانه بیرون
نیامد و مشغول گریه و زاری بود پس از خداوند عالم مسئلت نمود
که فرزندی باو کرامت نماید و او را فریفتهٔ حب او گرداند و در آخر
او را در راه خودش شهید نماید و دلش را بواسطهٔ او بسوزاند
تا با حضرت ختم المرسلین شریک در مصیبت باشد فوهب له یحیی
و لم یجعل له من قبل سمیا حدیث سی و دوم مرویست که آن
مصیبت سابق بر روی عرش مکرر بر اهل بهشت مذکور شد و بر
ملائکه بیان شد و تمامی از این جهت غمگین شدند و قلم در حین
ثبت احکام بر لوح چون مامور بثبت این قضا شد گفت خداوندا
مرا در آن مصیبت شریک گردان پس قلم از این داهیه شق شد و
نوشت و از اینست که قلم بدون شق نمی نویسد حدیث سی و سیم
از میثم تمار مرویست که گفت بخدا قسم که می کشند این امت فرزند
پیغمبر خود حسین مظلوم را حدیث سی و چهارم از ابی ذر رضی الله
عنه مرویست که اهل بیت در حین خروج او از مدینه رسول خدا
با ام عثمان مخزن بشریعت و وداع اهل بیت او را باجر عظیم و ثواب
جزیل در صبر بر این بلا بیان فرمود که چگونه خواهد بود حال شما
وقتیکه حسین ابن علی را از حجاز بیرون کنند و بعراق بطلبند

دو دورا او و یارانش را احاطه کنند و همگی را شهید و اسیر کنند بخدا
قسم که قتل و مصیبتی عظیمتر از این در اسلام واقع نخواهد شد
حدیثی دیگر اینکه رسیده است در اخبار که این داهیه عظمی در صحف
انبیا سلف بوده است با وعده که خداوند عالم بحسین مظلوم داده
است و کعب الاحبار ذکر نموده است که ما در کتب خود یافته‌ایم که مردی
از ذریهٔ رسول صلعم با اصحابش کشته می‌شود که هنوز عرق دواب
ایشان خشک نشده داخل بهشت می‌شوند و سر ایشان بر دامن
حور العین است پس کسی پرسید که حسن است گفت نه کسی دیگر پرسید
که حسین است گفت بلی ۵ و نیز حکایت شده است از او که در مجلس
معویه غاویه نشسته بود و ذکر فضایل حضرت رسول صلعم را می‌نمود
گفت ما در کتب خود یافته‌ایم که ما دام که یکی از ذریه او در روی
زمین باقی است دنیا خراب نمی‌شود معویه لعین پرسید که ذریه
ایشان کیانند گفت فرزندان فاطمه معویه ملعون پشت دست
خود را گزید کعب گفت که ما یافته‌ایم که ایشان را می‌کشند گفت
که میکشد گفت شخصی از قریش معویه رو ترش کرد و دیگر سخن نگفت
و نیز از شیوخ بنی سلیم حکایت شده است که ما در بلاد روم
در بعضی از کنایس داخل شدیم دیدیم نوشته است ۵ ازجوا

امة

امة قتلت حسیناً شفاعة جده یوم الحساب ۵ فلا و الله
لیس لهم شفیع ۵ وهم یوم القیمة فی العذاب ۵ پرسیدند که
چند مدت قبل از بعثت نبی این اشعار ثبت شده است اهل
آن بلده گفتند سیصد سال و از این قسم اخبار معتبره و روایات
و حکایات زیاده از حد حصر است **مقصد سادس** در بیان
مصالح و ثمراتی که از برای شهادت آن بزرگوار در عالم تقدیر
حضرت اله بنظر این کلب درگاه میرسد **مصلحت اولی** آنکه
بر هر کس واضح و لایح شود امر ائمه دین و ارشاد و هدایت ایشان
و فساد و بطلان بنی امیه و حقیت ائمه دین که در یوم النشور
دیگر حجت برای اصحاب خبث طینت و فساد طویت تمام شود
و خود را امتحان کرده باشند و دیگران با متحان رسیده باشند
و مظلومیت و مقهوریت ائمه امت بر هر کس واضح و لایح شده
باشد و این مصلحت ساری و جاری در جمیع بلایای اولیا و انبیا
میباشد الا حضرت آدم که ابتلاء او از جهت وجود مخلوقات دیگر
و موجودات انسیه و معموریت اقالیم و آبادانی ربع مسکون و نشو
و نمای بنی نوع انسان در روی زمین بود **مصلحت ثانیه**
اینکه شهادت و دفن انبیا و اولیاء در هر مکان موجب شرافت

آن بقعه و مکان می شود و بنای سعادت و دولت مقامات
اخروی می شود و از اینستکه مقابر ائمه دین به هر یک بواسطه مدفن
ایشان شرافت کامله هم میرسانند و اخبار داله بر شرافت قبور هر یک
از ائمه دین و انبیاء مرسلین بسیار است اما کربلای معلی پس مهبط
وحی ملائکه و صلحا و صدیقین است و خلایق عالم همیشه از اطراف
و اکناف عالم بزیارت آن بقعه شریفه میایند و مجاورت اختیار
میکنند و صرف تمام عمر در اینموضع برداشته شده است بعلت
شرافت عملش و در زمان رجعت باغات و عمارات بکوفه متصل
می شود و بسیار معمور می شود و دعائی نیست که مشروع باشد
و در آن بقعه شریفه مستجاب نشود و خلق این بقعه مبارکه نجات
نورانی میشوند و روحانی می شوند و از مغیبات مطلع می شوند
بنحویکه اسرار یکدیگر را بر میخورند و حضرت صادق ع فرموده که
خلق کرد کربلا را خدا پیش از خلق خانه بیست و چهار هزار سال
و کعبه بر ارض کربلا افتخار نمود پس جاری شد بر او چشمه از قبر
عقوبت علیه و جاری کرد در فرات چشمه از بهشت تعظیماً له
مصلحت ثانیه اینکه قرار داد خلاق عالم تربت آن بزرگوار را
سجده گاه خدای بنحویکه هیچ ترابی ثوابش مثل ثواب این نیست

و دیگر

و مستحب ساختن سجده بر او و اوراد و استشفای امراض گوناگون
که دواهای عظیم چاره آنها را نمینمود کرده اند چنانچه بتواتر
بخبر رسیده است مصلحت رابعه اینکه زیارت آن بقعه
را بواسطه آن حضرت مستحب موکد کرده اند بنحویکه از بعض اخبار
مستفاد وجوب می شود و بعضی از علما نیز قایل شده اند و هیچ
بقعه ثوابش بقدر زیارت آن بقعه مبارکه نیست و قرار داد
ثواب او را بقدر ثواب ده هزار حج و ده هزار عمره و قرار داد در
آن مکان شریف زیارات مخصوصه ایام و لیالی که متعلق بعظمت
آنحضرت است مثل عاشورا و اربعین و غیر آن مثل نیمه شعبان
و رجب و لیالی قدر در رمضان و لیالی عیدین و بجوار آن بعلت شرافت
و بزرگواری و خضوع و خشوع و تظلم آن حضرت بنحویکه در بعض
زیارات مثل زیارت عرفه حرامزاده داخل نمی شود و بآن فیض
عظمی رسیدن توفیق ندارد مصلحت خامسه اینکه حساب
نمیکند خلاق عالم در ذهاب و ایاب معاصی صادره از بندگان
را و بنا بر عمر ایشان می افزاید بقدر ذهاب و ایاب او در علم
خودش و این منافی نیست با مردن بعضی در ذهاب و ایاب
چون خلاق عالم قدر سفر او را میدانست بقدر آن بر او افزود

و او تعویق در دفن انداخت تا اینکه ذهاب و ایاب برای او ممکن
نشد لهذا بعضی در بین سفر میمیرند **مصلحت سادسه** اینکه
شریعت مطهره بواسطه مظلومیت آن حضرت و صیت تظلم و
ابتهالش و اقامه مصایب و نوایب آن حضرت در بلدان و مداین
و قبایل و قری برقرار شد و حزن و هم و گریه بر آن حضرت مثل
وجود واجب الوجود فطری گردید بلکه اکثر بلاد فنائیه و اکراد و
الوار و کسانی که بعید از معموره میباشند معرفت ولایت و نبوت
ایشان بواسطه معرفت حالات حسینی است و از اینست که پیغمبر فرموده که
خلایق و شیعیان بحسین محبت دیگر در دل دارند و الا اثری از
اسلام نمانده بود و ملاحظه نما که در این عصر چنانچه آثار محبت
آن بزرگوار در اسلام باقی است هیچ چیز باقی نیست و اگر اثر دیگر
هم باشد بواسطه قوت این اثر است **مصلحت سابعه** اینکه خلاق عالم
قرار داد ائمه دین را بجهت این مصیبت از ذریه این بزرگوار و عالی مقدار
مصلحت ثامنه اینکه دعا در تحت قبه آن بزرگوار بنص حدیث
مستجاب می شود و خلاق عالم وعده فرموده است زیاده از
استجابت دعا در بقاع دیگر و بعید نیست که هر بقعه که شرافت
و استعلاء آن بیش باشد دعا اسرع در اجابت باشد و تمامی

مشترک

مشترک باشند در کلیه اجابت و شبهه نیست که مصیبة الحسین
اعظم المصیبات قتلوه عطشانا بشط فرات **مصلحت تاسعه**
اینکه بعد از آنکه بزرگ دنیا و دین و انبیاء و مرسلین و صلحاء و صدیقین
و اسباط و اوصیاء چنین میباشد و هریک بذلت و خواری و شهادت
مبتلا شوند مثل حسین مظلوم که بهترین مردمان بود بنص حدیث
حسباً و نسباً و حدیث رسول الله که فرمود که حسن و حسین بهترین
خلایقند بجهت جد و جده و پدر و مادر و خال و خاله و عم و عمه
معروفست و حضرت حسین بهتر خلق از جهت برادر و فرزند
نیز میباشد و در دنیا کسی شرافت نسبش بهتر از بنی هاشم نبود
اگر او را با اهل و عیالش با این ذلت و خواری شهید و اسیر و
دستگیر و غارت کنند و سرش را با اهلبیتش شهر بشهر و دیار
بدیار بگردانند هر که را از ربع مسکون هر نوع مصیبت از قتل
و غرق و جرح و ستم و هتک حرمت و اسارت و ذلت و غارت
رخ دهد وقتیکه ملاحظه میکند مصیبت خود را در جنب مصائب
آن بزرگوار معدوم صرف می بیند آرام میگیرد و از جای خود حرکت
نمیکند و بخداوند شاکی نمیشود و اکثر ضعفاء العقول اگر فی
الجمله مصیبتی عظمی برایشان رخ میداد بخداوند کافر می شدند

نعوذ بالله من شرور انفسنا وضعف نفوسنا ٭ ودیگر اینکه
ضعیف العقلی از طرف دیگر بحث بر خداوند نکند برای ابداع
سخط وغضب وخلق نار ودوزخ چنانکه بیبابانی کرده وخداوند
قطعه از مظلمه عباد را که کیفیت شهادت آن حضرت باشد و
تعدی ظلمه را بو نشان داده تا مردم چنین بدانند که ارحم الراحمین
باید دفع شر ظالمین وتقاص حق مظلومین وتعذیب اهل سجین
را بکند واز این بود که آن بیبابانی افتاده وبدهوش شد با اینکه
همین واقعه کربلا را دیده ومصائب شام شطرش نرسید که حضرت
علی بن الحسین را پرسیدند کدام مصائب اشد بود آنحضرت
سه دفعه فرمود الشام الشام الشام دیگر مصائب کوفه را
ملاحظه نکرده دیگر مصائب دیگران بزرگوار را ملاحظه نکرده مثل
ازدحام خلق مدینه ووقتیکه علی بن الحسین ع بی پدر وبرادر
وبابا وار از کربلا وشام وکوفه برمیگشت ٭ سبحان الله یالها
من مصیبة ما اعظمها واعظم رزیتها فی الاسلام وفی جمیع اهل
السموات والارض در خبر است که آتشی است که اسم او هبهب
است هزار سال او را سوزانیده اند تا سرخ شده است وهزار سال
او را سوزانیده اند تا سیاه شده است در صحرای محشر سر بیرون

میاورد

میاورد وندا میکند که کجا یند قاتلان وظالمان حسین آن لعینان
فریاد مینمایند وآن آتش نعره میزند وتمامی را هر حوصله خود
میکشد وآنها را داد می کشند وآن نعره میزند وآنها را با نواع اذیتها
می سوزانند میگویند خدایا چرا ما را پیش از کفار بعذاب نار
مبتلا نمودی خطاب میرسد که کسیکه میداند نیست مثل کسیکه
نمیداند ٭ بلی کافر همین کرده است که حسین عقل را بدست شمر جهل
داده است وسر عقل را بضرب نیزهای بیبابان از قفا میبریدند وگیسوان
زینب عقل را بدست کفر جهل داده در کوچه وبازار کوفه وشام
زنند قر میکردانند ومقنعه واسباب وگوشواره عقل را بدست جهل
نفس داده تمامی را غارت میکنند وعلی بن الحسین ع عقل را
بدست جهل نفس داده غل وزنجیر نموده در بلدان جهل خود
میکردانند این کجا وماجرای عقل اول ونظام شرع انور وغصب
نمودن حق را از پیغمبر کجا سبحان الله مصلحت عاشره اینکه
جمیع فقیر وصغیر وکبیر هر یک بواسطه این بلایا وحفظ این
بقاع واقامه تعزیت ومصیبت تحصیل رزق حلال نمایند متمتع
وخود را بفیض دنیوی واخروی ومعطین را بفیض اخروی مسرور سازند
چنانچه می بینی که در هر عصری بواسطه مصیبت سید الشهداء

کرد و گروه خلایق بفیض دنیوی و اخروی از این نذورات و
خیرات میرسند و عمر خود را مردم بهمین واسطه صرف اطاعت
رب العزت مینمایند مصلحت حادیه عشر اینکه جمعی کثیر بواسطه
گریه کردن و مغموم و مهموم بر این بلایا برای اولیا و بودن اجر
عظیم و ثواب بسیار وارد و احادیث بسیار در این باب عموما
و خصوصا وارد شده است و در خصوص حضرت سید الشهدا
وارد شده است که من بکی او ابکی او تباکی علی الحسین وجبت
له الجنة مگر نشنیده حکایت را که اشک چشم گریه
کننده است بجمیع انبیاء میدهند که قیمت کنند هیچکس قیمت
او را نمیدانند تا بحضرت ختمی مآب و علی مرتضی میرسد و ایشان
حواله بحسین مظلوم میکنند و آن حضرت میفرماید که قیمت آن
اینستکه صاحب او را با پدر و مادرش داخل بهشت گردانی
مصلحت ثانیه عشر مرتبه شفاعت است که هر یک بحسب مقام خود
درک این مرحله را مینمایند حتی کسانیکه بر مصیبت ایشان
مصیبت دارند جمعی را شفاعت میکنند و چنانچه ذکر شد از
امت غیر یک صف جمیع اهل محشر بشفاعت حسین بجنان میروند
و آن یک صف بشفاعت باقی ائمه و از یکی از فضلای عصر

مسموع شد

مسموع شد که در کتب و صحف یکی از انبیاء سلف نوشته است
که در آخر الزمان پیغمبری می آید و سبط او را ابد تو وجهی با
یارانش شهید میکنند و عیال او را اسیر میکنند و در همان صحف
خطاب بحضرت سید الشهداء مینماید که ای حبیب من غافل از
من مباش که در صحرای محشر اولاد و احفاد و دوستان و
شیعیان و گریه کنندگان و مصیبت زدگان ترا منزلی و مقامی
دهم که جمیع خلایق در حیرت مانند مصلحت ثالثه عشر علو شان
و سمو مکان در باب ابتلا است هر یک بقدر خود چنانچه در خصوص
شهدای بدر احادیث بسیار وارده است و همچنین شهدای
دیگر در عوالم مرویست از حضرت صادق ع که فرمودند که
شهداء نظر بوجه رب العالمین میکنند و میگویند ما عبدناک
حق عبادتک پس از برای انبیاء و اوصیاء منبرها نصب میکنند
و از برای صدیقین و شهداء کرسیها نصب میکنند و خطاب رسد
که مردم در راحت و نعمت بودند و ایشان گرسنه و برهنه و شب
بیدار بودند بدهید با ایشان از نعمتها و فواکه چیزیکه تا حال
نخورده باشند ملائکه بر پاهای ایشان از جنان و بپوشانید
ایشان را از حله های نبوده در جهان پس بیو سفیدی از

زیر عرش وزد که ایشانرا نورانی سازد ثُمَّ یَتَجَلَّی لَهُمُ اللهُ تعالی
فقالوا ما عبدناک حق عبادتک والی هذا قوله تعالی
وُجُوهٌ یَوْمَئِذٍ نَاضِرَةٌ اِلَی رَبِّهَا نَاظِرَةٌ و در احادیث بسیار است
که میان ایشان و خداوند رحمان سر حجاب است و در اخبار
بسیار است مثل روایات ابی صلت هروی و غیر آن که منظور از
وجه الله محمد است چنانچه در اخبار باین نحو توجیه شده است
در کتاب ریاض الاحزان و فردوس العارفین و غیر آن از مفضل
بن عمر جعفی از حضرت صادق ع روایت کرده اند که وقتی که آن
حضرت را از آب منع کردند در میان اصحاب ندا در داد که
مَنْ کَانَ ظَمْآنًا فَلْیَجِیْ هر که تشنه است بیاید پیش من پس
یکنفر از اصحاب کرام آنحضرت بخدمت آنحضرت رسید
و آن حضرت انگشت ابهام خود را در کف دست او گذاشت و آب
بیرون آمد و آن شخص آشامید پس لا یزال یکیک از اصحاب
مردی بعد از مردی دیگر میامدند و می آشامیدند تا اینکه همگی
سیراب گردیدند و بعضی از ایشان ببعضی دیگر میگفتند که
وَاللهِ لَقَدْ شَرِبْنَا شَرَابًا مَا شَرِبَهُ اَحَدٌ مِنَ الْعَالَمِیْنَ فِی
دَارِ الدُّنْیَا و چون آن حضرت کشته گردید و مغرب و زدیم

شتران

شد آن حضرت مهربانتر از شهداء تفقد و مهربانی نمود و هر یکرا
باسماء ایشان و اسماء آباء ایشان خواند پس مردی بعد از
مردی از شهدا میامدند و آن حضرت از طعامهای گوناگون
جنان بایشان خورانید و شراب بهشت بایشان آشامانید
حضرت صادق ع فرمود که جماعتی از اهل کوفه بخدا قسم که اینرا
مشاهده کردند اگر تعقل میکردند حضرت امام حسین برفوق
مدارا از میان ایشان بیرون رفت و آن شهدا امرایت ببلاد
خود رفتند پس حضرت سید الشهداء آمد بجبال رضوی رفت
پس باقی نماند احدی از مؤمنین مگر اینکه آمد بزیارت آنسرور
و آن حضرت بر تختی از نور نشسته و اطراف و سمت او را احاطه
نمودند ابراهیم خلیل الرحمن و موسی بن عمران و حضرت امیر
مؤمنان و حضرت عیسی و باقی پیغمبران و از عقب سر ایشان
مؤمنان و بعد از ایشان ملئکه آسمان و همگی نظر بر آنحضرت
میکنند و آن حضرت شکایت از امت میکند پس آن حضرت فرمود
که ایشان بر این احوال خواهند بود تا قائم ما ظهور کند پس آن
حضرت با سید الشهداء ملاقات کنند و با هم آیند بزمین کربلا
و نماند خلق آسمان و زمین مگر اینکه احاطه کنند دور آن

حضرت را تا اینکه خداوند مصافحه نماید با حسین و بنشیند
با او در تخت ای مفضل اینست والله رفعت و بلندی و سرفرازی
که فوق آن چیزی نیست **مؤلف** گوید که بعد از اینکه در بعض
اخبار توجیه شده است خدا به رسول خدا چنانچه سابقا ذکر شد
و با اینکه در عبارت حدیث انبیاء و اولیاء جمیعا مذکور شده است
حتی امیر مؤمنان و حضرت پیغمبر ذکر نشده است قریب است
به اینکه جالس بر تخت با آن حضرت حضرت خاتم الانبیاء است
مصلحت رابعة عشر خصال سبعه است که خداوند عالم برای شهداء
قرار داده است **خصلت اول** اینستکه اول قطره خونی که بر
زمین ریخت از شهید جمیع گناهانش آمرزیده می شود و این
مرحله در حق غیر اولیاء واضح است و اما در حق ایشان وجهش
اینستکه ذنوب امت و شیعه ایشان آمرزیده می شود قوله تعالی
لیغفر لک الله ما تقدم من ذنبک و ما تاخر و این بعید
نیست چه همه از یک نور بوده و اصل شجره طیبه اند در عوالم العلوم
مرویست که رسول خدا فرمود که خدا تعالی انبیاء را خلق نمود
و خلق شدم من و علی از شجره واحده مثل کلمة طیبة کشجرة
طیبة اصلها ثابت و فرعها فی السماء پس من اصلم و علی

فرع آن

فرع آن و حسن و حسین میوه های او است و شیعیان ما اوراق
برگهای آن درختند کسی که به شاخی از شاخهای آن درخت
چسبید نجات یافت و کسیکه رو برگرداند نومید و زیانکار
گردید و اگر بنده عبادت کند خدا را در میان صفا و مروه هزار
سال پس هزار سال دیگر تا اینکه مانند مشک کهنه گردد و
ادراک محبت ما را ننماید حق تعالی او را برو بر آتش جهنم بیفکند
پس این آیه را خواند قل لا اسئلکم علیه اجرا الا المودة فی
القربی و در حدیث دیگر است که اصل شجره محمد است و
اکبر اغصان او علی است و سایر اغصان او آل محمد است و
شاخهای کوچک آن شیعیان ایشانند و نیست برای احدی
قدر و مرتبه و حضرت باقر فرمود که یا ابا حمزه والذی از
شیعیان ما که بمیرد برگی از آن شجره بریزد و چون بمیرد
برگی از آن درخت که متعلق باین شیعه است بیفتد و از جابر
بن عبدالله مرویست که حضرت رسول فرمود که اول مخلوق نور
من است یا جابر خلقه الله و خلق منه کل خیر حضرت امیر المؤمنین
فرمود در جواب سؤال ابن عباس اتقوا من فراسة المؤمن
فانه ینظر بنور الله که بدرستیکه ما خلق شدیم از نور خدا

وشیعیان ما خلق شدند از نور ما نور ایشان روشنی میدهد بکسی که
سوای ایشان است مثل ماه که روشنی میدهد در ظلمت شب و
حضرت باقر ع بابی حمزه فرمود که خداوند تکلم بکلمه فرمود پس او
نور شد و از او محمد و علی و عترت طاهره را خلق کرد پس تکلم بکلمه
کرد و کردید روح و ساکن کردانید این نور را در آن روح و ساکن
کردانید این نور و روح را در بدنهای ما فنحن روح الله وکلمته
احتجب بها علی خلقه فما زلنا فی ظل عرشه نسبحه ونقدسه
در زمانی که نه آفتاب بود و نه مهتاب و نه چیز دیگر پس خلق فرمود
شیعیان ما را و ایشان را شیعه مینامند از جهة آنکه مخلوق از
شعاع ما اند ۴ و حضرت صادق ع فرمود که ما خلق شدیم از علیین
و ارواح ما خلق شد از فوق علیین و خلق شد ارواح شیعیان
ما از علیین و خلق شد اجساد ایشان از دون علیین از اینجا
است قرابت میان ما و شیعیان و قلوب ایشان مشتاق است
بسوی ما و اینست معنای السلمان منا اهل البیت خصلت دوم
اینستکه از حور مقصورات فی الخیام فیهن خیرات حسان بایشان
دهند و سر ایشان را در دامن کیرند حضرت صادق ع فرمود که
حور مقصورات حوران مخدره مستوره اند که در خیمهای در و یاقوت

ومرجان

ومرجان میباشند در هر خیمه چهار در میباشد و بر هر دری هفتاد
دختر نو رسیده ایستاده اند که دربانان ایشانند و در هر روز
کرامتی بایشان میرسد تا بشارت دهد بایشان خدا مومنان
را و خیر اسم نهری است در بهشت که از کوثر جدا میشود و کوثر
از ساق عرش بیرون می آید و بر آن نهر است منزلهای اوصیا
و شیعیان ایشان و در دو کنار آن نهر دختران هستند که از
زمین روئیده اند که هر یکی را که بکنند دیگری از جای آن میروید
و آن دختر باسم آن نهر مسمی شده است و خیرات حسان
ایشانند پس هر کسیکه با کسی کوید جزاک الله خیرا مراد نهر
است ۴ حضرت امیر المؤمنین ع در وصف حور بهشت فرمودند
که هر حوری بر هفتاد حله در او پوشیده باشند و مغز ساقهایش
از پشت جمیع آن لباسها و حلهای چنان نماید که شراب صافی
در شیشه سفید و هر حوری هفتاد کیسو داشته باشد و هر
کیسوئی در دست خادمی و در دست دیکری مجمره باشد که آن
کیسو را بخور کند و از آن مجمر بخار خوشبو ساطع شود بی نار
ملکه بقدرت خداوند جبار ۴ و در حدیث دیکر فرموده است
که چون دوستان خدا از خیمه حور بیرون خرامند و حجره

بجانب او روان کردد و کنیزان بر دور او احاطه کرده باشند و هفتاد
حله پوشیده باشند که بیاقوت و مروارید و زبرجد بافته باشند
و بمشک و عنبر خوشبو کرده باشند و بر سر ایشان تاج کرامت گذاشته
باشند و در پاهای ایشان نعل از طلا باشند مکلل بیاقوت و مروارید
و بند آن نعلها از یاقوت سرخ باشد چون نزدیک ولی خدا رسد
او خواهد که روی بجانب او آورد از روی شوق حور گوید ای ولی خدا
امروز روز تعب و مشقت تو نیست برگرد و تو از منی و من از توام
پس مقدار پانصد سال از سالهای دنیا با یکدیگر معانقه کنند
که هیچیک از دیگری ملول نشوند پس مؤمن بگردن حور نظر نماید
و قلاده از یاقوت سرخ بیند که در میانش لوحی باشد که در
میانش نوشته باشد که توئی ولی خدا و حبیب منی و منم حوراء
زوجه تو شوق من بسوی تو بنهایت رسیده است و شوق تو
بسوی من بنهایت رسیده است پس هزار ملک تهنیت و تزویج
حور را بمؤمن مینمایند **خصلت ششم** اینستکه شهید را حلّهها
رنگارنگ میپوشانند و بمکان اعلی مینشانند علی بن ابراهیم
در تفسیر الذین اتقوا ربهم لهم غرف من فوقها غرف از حضرت
امام اول امیرالمؤمنین آورده است که چون داخل شود مؤمن

بوی

بسوی منازل خود در بهشت بر سر او تاج پادشاهی و کرامت گذارند
و بپوشانند بر او حلّههای طلا و نقره و بر اکلیل زبرجد تاج یاقوت
و مروارید بافته باشند و بپوشانند بر او هشتاد حلّه برنگهای
گوناگون و نوعهای مختلف بافته بطلا و نقره و مروارید و یاقوت
سرخ و زیور ایشان دستبرنجها از طلا و نقره و مروارید باشد
و پوشش ایشان در بهشت حریر است الحدیث **خصلت چهارم**
اینکه خلاق عالم قبض روح شهدا را بید قدرت خود نماید و شهدا
نظر بوجه الله میکنند و روایت کرده است قدامة بن زید عن علی
بن الحسین عن عمته زینب عن جدها رسول الله فی حدیث طویل
الی ان قال چون شهداء بر روی زمین افتند خداوند بید قدرت
خود متولی قبض روح ایشان می شود و فرو میفرستد بر روی زمین
ملئکه چند از سماء سابعه یعنی علیین که با ایشان است ظرفها
از یاقوت و زمرد و مملو است از ماء الحیوة با ایشان است از
حلّههای جمال و عطرهای نیکوی بهشت پس بدنهای ایشان را
بآن آب حیوة غسل دهند و آن حلّهها را بر ایشان بپوشانند
و صف بصف ملئکه بر ایشان نماز گذارند در عوالم از ریان
بن شبیب روایت کرده است از رضا در حدیث طویل که فرمود

یا ابن شبیب اگر خواهی ساکن شوی غرف مبنیه را در بهشت با رسول
خدا لعنت کن کشندگان حسین ع را و اگر خواهی مرتبه شهداء را
دریابی هر وقت متذکر شوی بگو یا لیتنی کنت معهم فافوز فوزا
عظیما و اگر خواهی در جنان با ما باشی باید که بسرور ما مسرور
و بغم ما مغموم باشی **خصلت پنجم** اینست که خادمان بهشت
باستقبال شهدا آیند و عطریات برای ایشان آورند مرویست که از
همه عطریات ملائکه به پیش شهداء آورند و ایشان استعمال نمایند
واما کربلا پس دسته ملائکه آیند و خود را از خاک منور شهداء
معطر کنند و آن ملائکه صعود کنند که ببینند که ملائکه دیگر نازل
می شوند بر ارض کربلا و کسب عطر می نمایند **خصلت ششم** اینکه
شهداء منزل خود را در بهشت ببینند و بعد از دنیا روند
سعید بن عبدالله از علی بن الحسین روایت کرده است که پدر
بزرگوارم در لیلة العاشور رو بیاران کرد که اینک پرده شب
عالم را فرو گرفته هر کس بطمع مال آمده است حالا وقت رفتن
میباشد که این قوم بمن کار دارند و متعرض دیگری نمی شوند پس
هر که قابل فیض شهادت نبود رفت و آن سعداء که باقی ماندند
گفتند لا والله لا یکون هذا حتی صرنا بفداءک آنحضرت فرمود

همه کشته

همه کشته می شوید ایشان گفتند الحمد لله الذی شرفنا بالقتل
معک پس حضرت امام ع فرمود ارفعوا رؤسکم وانظروا پس
منازل و مکانهای همگی را و قصور و حور ایشان را نشان داد
با ایشان و این بود سبب شهادت و سرور ایشان در شب و صبح
عاشوراء و ابن بابویه از حضرت امیر المؤمنین ع روایت کرده
است که هر که شبی را بعبادت خدا احیا کند حق تعالی او را در جنة
الفردوس صد هزار شهر عطا فرماید که در هر شهری برای او باشد
آنچه نفس او خواهش کند و عطا کند از آن لذت برای او آنچه بخاطر
او خطور کرده باشد سوای آنچه مهیا کرده است برای او از کرامت
و مزید قرب و ابو عماره از حضرت صادق ع سؤال نمود از
جهت پیشی گرفتن اصحاب حسین از آن حضرت فرمود اللهم اکشف
لهم الغطاء حتی رأوا منازلهم فی الجنة سلمان فارسی
میگوید که امیر المؤمنین ع سؤال کرد از رسول خدا از جهت قصوری
که خدا بشهداء عطا کرد آن حضرت فرمود که یا علی بنای این قصرها
خشتی از طلا و خشتی از نقره است و در میان خشتها مشک
و عنبر است و زمین آن در و یاقوت است و خاکش زعفران است
و پلهای آنها از کافور است و در صحن قصری از این قصرها چها

نهر است نهری از عسل و نهری از شیر است و نهری از شراب و نهری
از آب و نهرهای معروف‌اند و درختها از مرجان و بر دو طرف هر
نهری خیمه‌ها هست از یکقطعه درّ سفید و در آن قطعی و فصلی نیست
که حق تعالی گفته است باشید بهم رسیدند و از اندرون نشان
بیرون مینماید و در هر خیمه کرسی باشد که دانه نشان کرده باشند
بیاقوت سرخ و پایهایش از زبرجد سبز باشد و بر هر کرسی یکی
از حور العین نشسته باشد و هر حوری هفتاد گیسو داشته باشد
که هر یک در دست کنیزی و در دست دیگر مجمره داشته باشد
که آن گیسو را در او بخور کند و از آن مجمره بخار خوشبو ساطع
شود بی نار بلکه بقدرت خداوند جبار **خصلت هفتم** از حضرت
رسول ص از تفسیر یوم نحشر المتقین الی الرحمن وفدا سؤال کردند
فرمود متقیان شیعیان‌اند یا علی خداوند ایشان را از قبرهای خود
بیرون می‌آورد و ملائکه استقبال ایشان میکنند بناقه‌های
عزت که بر آنها جهازهای طلا بسته باشند مکلل بمروارید و
یاقوت و جلهای آنها از استبرق و سندس بافته باشند [illegible]
ارغوان و پرواز کنند آن ناقه‌ها بسوی محشر با هر یکی از ایشان
هزار ملک روند از پیش و از جانب راست و جانب چپ ایشان را

بسرعت

بسرعت تمام برند تا در بزرگ بهشت و بر در بهشت درختی است
که هر برگی از آن هزار کس را سایه کند و بر جانب راست درخت چشمه
هست پاک کننده و پاکیزه کننده هر یک از ایشان یک شربت از
آن بیاشامند پس پاک کند حق تعالی بدن و دلهای ایشان را
از رجس و بریزد بآن موهای زیاد را از بدن و هو قوله تعالی
وسقیهم ربهم شرابا طهورا پس میروند بسوی چشمه دیگر از جانب
چپ آن درخت پس غسل کنند در آن و آن را عین الحیوة می
گویند یعنی چشمه زندگانی پس نمیرند هرگز پس ایشان را باز
میدارند در پیش روی عرش و حال آنکه سالم گردیده‌اند از
آفتها و بیماریها و دردها و از سرما و گرما که هرگز بآنها مبتلا
نشوند پس خداوند جبار خطاب کند بملائکه که با ایشان‌اند که حشر
کنید دوستان مرا بسوی بهشت و ایشان را با خلائق باز مدارید
که سبقت گرفته است رضای من از ایشان و واجب گردیده است
رحمت من از برای ایشان و چگونه خواهیم که ایشان را با اصحاب
حسنات و سیئات باز دارم پس ایشان را میبرند ملائکه بسوی
بهشت چون بدر بزرگ بهشت رسند ملائکه حلقه بر در زنند
صدای عظیم ظاهر شود که جمیع حوریان که کریم منان از برای

دوستان خود در قصرهای جنان مهیا فرموده از صلهٔ او بشنوند
و شادی کنند و بشارت دهند و مشرف شوند زنان ایشان
از حوریان و آدمیان و گویند مرحبا بشما و خوش آمدید و چه بسیار
شوق ما بشما از یاد بود پس علی ع سؤال کرد از تفسیر قوله تعالی
لهم غرف من فوقها غرف آن حضرت فرمود که این غرفهائی
است که خدا برای دوستانش از مروارید و زبرجد بنا کرده است
و سقفهای آن از طلا و نقره منقش است و هر غرفه هزار در دارد
از طلا و بر هر دری ملکی موکلست و در آن غرفها فرشها گسترده شده
باشند بعضی بالای بعضی افکنده از حریر و دیبا و رنگهای
مختلف و میان آنها را پر کرده باشند از مشک و عنبر و کافور
و هو قوله تعالی و فرش مرفوعة چون داخل شود مؤمن بر منازل
خود در بهشت بر سر او تاج پادشاهی و کرامت گذارند و بپوشانند
بر او حلهای طلا و نقره و در اکلیل زبرجد تاج یاقوت و مروارید
بافته باشند و بپوشانند او را هفتاد حله برنگهای گوناگون
و نوعهای مختلف بافته بطلا و نقره و مروارید و یاقوت سرخ
چنانکه حق تعالی فرموده است که زیور ایشان دستبرنجها از طلا
و نقره و مروارید و پوشش ایشان در بهشت حریر است و آن

مؤمن

مؤمن بر تخت نشیند و تخت بحرکت آید از شادی و چون قرار می
گیرد ولی خدا در منازل خود در بهشت رخصت طلبد برا و
ملکی که موکلست به بهشتهای او که رخصت و یاد کند گویند
او را بکرامتهای خدا پس گویند با و خدمتکاران مؤمن از کنیزان و غلامان
که باش در جای خود که ولی خدا تکیه کرده است بر تخت او و زوجه
حوریه سیاحتیم او مهیای مضاجعت او گردیده است صبر کن تا ولی
خدا از شغل فارغ شود پس زوجهٔ حوریهٔ او از خیمه خود بیرون
خرامد و بجانب او روان گردد و کنیزان او بر دور او احاطه کنند
و هفتاد حله پوشیده باشند که بیاقوت و زبرجد و مروارید بافته
باشند و بمشک و عنبر خوشبو کرده باشند و بر سرش تاج کرامت
گذاشته باشند و در پاهایش دو نعل از طلا بوده باشد مکلل
بیاقوت و مروارید و بند آن نعلها از یاقوت سرخ باشد پس چون
نزدیک شود بولی خدا و خواهد که برخیزد بسوی او از روی شوق
حوریه گوید ای ولی خدا امروز روز تعب و مشقت تو نیست برمخیز
من از تو ام و تو از من پس مقدار پانصد سال از سالهای دنیا
معانقه کنند که هیچیک از دیگری ملول نشوند پس مؤمن نظر کند
بگردن حوریه و در آن قلاده از یاقوت سرخ بر بیند و در میانش

بوده‌ام

لوحی باشد که بر آن نوشته باشند تو نبی ولی خدا و حبیب منی و منم
حورا حبیبه تو شوق من بتو بنهایت رسیده است و شوق تو
بسوی من بنهایت رسیده است خداوند کریم هزار ملک بفرستد
برای تهنیت مؤمن و تزویج کردن حوریه با او چون باول دری از
درهای بهشت او رسند گویند بملکی که موکل بر آنها کرده رخصت
طلبید از برای ما بر ولی خدا بدرستیکه خدا ما را بمبارکباد او میفرستد
ملک گوید که باشید تا من بحاجب بگویم تا ولی خدا را اعلام کند
که هزار ملک را پروردگار عالمیان بتهنیت ولی خود فرستاده است
حاجب گوید که بر من دشوار است که از ولی خدا حال اذن طلبم
او با زوجه خود خلوت کرده است و میان حاجب و ولی خدا دو
باغ عظیم فاصله است پس حاجب بعد نزد دربان و او را اعلام کند
و او برود پیش خدمتکاران و ایشان را اعلام کند و خدمتکاران
بولی خدا عرض کنند و او رخصت دهد پس دربانان درها را
بگشایند و از هر دری ملکی داخل شود و هذا معنی قوله تعالی
والملائکة یدخلون علیهم من کل باب سلام علیکم بما صبرتم
فنعم عقبی الدار پس حضرت فرمود هذا معنی قوله تعالی واذا رأیت
ثم رأیت نعیماً و ملکاً کبیراً و فرمودند نهرها جاری می شود

از زیر

از زیر قصرهای ایشان و میوه‌های نزدیک است بایشان کما
قال تعالی ودانیة علیهم ظلالها وذللت قطوفها تذلیلا
و هر نحو که باشند شاخها بر ایشان نزدیک شود و میوه‌های ایشان
بر ایشان نزدیک شود چه خوابیده و چه نشسته و چه ایستاده و
انواع میوه‌ها با او خطاب کنند که یا ولی الله مرا بخور و فرمود که
هیچ مؤمنی نیست مگر آنکه او را جنان بسیار است بعضی داربست
کرده و بعضی داربست نکرده و نهرها دارد از شراب و نهرها
از آب و نهرها از شیر و نهرها از عسل و چون ولی خدا طعام
و چاشت طلبد آنچه نفس او خواهش بکند با برادران مؤمن خود
و بدیدن یکدیگر میروند و تنعم میکنند در ظل ممدود یعنی هوای
مانند بین الطلوعین و هر مؤمنی هفتاد زوجه حوریه و هفتاد
زن آدمیه دارد ساعتی با حوریه و ساعتی با آدمیه میباشد و
ساعتی با خود خلوت میکند و بر تختهای خود تکیه میکند و نظر
میکنند بیکدیگر و گاهی که تکیه بر تخت خود کرده باشند شعاعی
از نور او را فرو گیرد گوید بخدمتکاران که این چه شعاع بود
که مرا فرو گرفت شاید جناب قدس الهی متوجه من شده است
خدمتکاران گویند حق تعالی از آن منزه است که این نور نور او باشد

بلکه این نور حور نیز باشد از زنان تو که تو او را هنوز ملاقات نکرده
چون او دید که تو بر تخت نشستهٔ تبسمی بسوی تو کرد از شوق
تو و آن نور از شعاع بیاض دندان او بود پس مؤمن گوید که رخصت
دهید او را که بسوی من بیاید پس خدمتکاران بسوی او روند
و هزار غلام و کنیز او را بشارت بمؤمن دهند پس از خیمهٔ خود
بیرون آید و هشتاد حله پوشیده باشد برنگهای مختلف بطلا و نقره
و مکلل بمروارید و یاقوت و زبرجد و معطر گردانیده بمشک و عنبر
و مغز ساقهاش از زیر هفتاد حله نمایان باشد و طول قامتش
هفتاد ذراع باشد عرض ما بین دوشهای او ده ذرع باشد و چون نزدیک
باشد بولی خدا استقبال نمایند خدمتکاران با طبقهای طلا
و نقره مملو از مروارید و یاقوت و زبرجد بر او نثار کنند
پس ساقها با یکدیگر معانقه کنند که هیچ یک را ملال حاصل نشود
و حضرت باقر ع فرمود بهشتهائی که در قرآن مذکور است
جنت عدن و جنة الفردوس و جنة النعیم و جنة المأوی است
و بهشتهای دیگر هست که محفوف اند این بهشتها بر آنها و از
برای مؤمن مهیا باشد از بهشتها آنچه دوست دارد و خواهش
نماید و تنعم کند بهر نحو که خواهد و هرگاه مؤمن طلب چیزی

نماید

نماید بلسان سبحانک اللهم باشد چون این را بگوید هر چه خواهد
پیش او آید و هذا قوله تعالی دعویهم فیها سبحانک اللهم
و تحیتهم فیها سلام و آخر دعویهم ان الحمد لله رب العالمین
و آن وقتی است که آن نعمت را میخورند و شکر میکنند و گفته
شود برای شهید که سیر کن در بهشت هر جا خواهی پس مؤمن و ولی
خدا در بهشت تفرج کنان گردند و ندا کنند که تفرج کنید که از
غم رهائی یافتند و عن الرسول ص ان الغزاة اذا هموا بالغزو
کتب الله لهم برائة من النار و اذا تجهزوا بالغزو باهی الله
بهم الملئکة و اذا ودعهم اهلوهم بکت علیهم الحیطان و البیوت
و یخرجون من ذنوبهم کما یخرج الحیة من سلخها و اذا وضع جده
علی الارض نادته الملئکة مرحبا بالارواح الطیبة التی خرجت
من البدن الطیب بشارت باد تورا بچیزی که چشم او را ندید
و گوش او را نشنیده و بدل هیچ بشری خطور نکرده است و عطا
کرده میشود هر مردی هفتاد غرفه از فردوس در هر غرفه هفتاد
خیمه و در هر خیمه هفتاد سریر از طلا و بر هر سریری چهل فرش
است که هر فرشی چهل ذراع است و بر هر یکی زوجه از حور العین
است عربا اترابا لها سبعون الف وصیف علیها تیجان

اللؤلؤ ویخرج الشهید یوم القیمة من قبره شاهراً سیفه تسحب
اوداجه دماً و می وزد از او بوی مشک پس قسم بکسی که نفس من
بدست او است که اگر بودند انبیاء بر طریق ایشان هر آینه وجد
میکردند و مردی شفاعت میکند هفتاد هزار کس از اهل خود شرا
و همسایگان اینجونکه نزاع میکنند در بعید و قریب بسوی او هرگاه
کان فیجلسون معی و مع ابراهیم فی مائدة الجنان فینظرون
الی الله تعالی فی کل یوم بکرة و عشیا و عن الباقر فی قوله تعالی
کل شیء هالک الا وجهه نحن وجه الله الذی یؤتی منه و برای این
محمول است کل الفاظ جلاله که وارد است در اخبار مختلفه که قابل
اراده کردن ذات نیست و اگر مقام مطلق شهید چنین باشد
خواهی دانست که عزیز دارین در نهایت ذلت شهید شود با
اصحاب و یاران حال چون خواهد بود و از اینست که چون خبر
وحشت اثر کربلا بحضرت فاطمه زهرا رسید از حضرت رسول
آنحضرت تعجب نمود و عرض کرد یا ابتاه حسین من کشته شود
آنحضرت فرمود که ای فاطمه آیا دوست نداری که فردای قیامت
هرچه خواهی اطاعت کرده شوی در حق خلق در هنگام حساب
آیا راضی نیستی که شوهر تو قسیم جنت و نار باشد آیا راضی

نیستی

نیستی این فرزند تو از حمله عرش رحمن باشد آیا راضی نیستی که زمام
شفاعت بدست پدر تو باشد و ساقی حوض کوثر باشد و دوستان
تو را اسیران دشمنان تو را منع آب نماید آیا راضی نیستی که ملائکه
آسمان نظر بتو و علی نمایند که مخاصم باکشندگان حسین میشوند
آیا راضی نیستی که ملائکه و هر موجودی بر فرزند تو تا الان و گریان
باشند آیا راضی نیستی که زایر فرزند شهید در ضمان رحمن و بمنزلة
زایر بیت الله باشد و طرفة العینی از رحمة الله خالی نباشد و ما
دام الحیوة حفظ برا و دعا کند و چون بمیرد شهید مرده باشد فاطمه
عرض کرد سلمت و رضیت و توکلت علی الله پس حضرت رسول
دست مبارک بروی فاطمه کشید و اشک از دیده های آن مظلومه
پاک نمود و فرمود که من و شوهر و فرزندان تو در قیامت در مکانی
باشیم که چشم تو بان روشن و دل تو بان شاد گردد و این والله
لایق است که همه این مقامات برای محض راضی شدن آن مظلومه
بوده باشد اگرچه ذبیح الله ثانی مثل ذبیح الله اول ذبح نشود و این
هنگامه عظمی و قیامت صغری در دار دنیا برپا نشود جزاهم
الله عن الاسلام افضل الجزاء روضه اولی در بیان اوصاف
این انوار و تابعان ایشان که با ایشان در بلایا شریک بوده اند

وکسانی که بهم ایشان مغموم و بفرح ایشان مسرور شده اند و بیان
مراتب بنا و اجرت ایشان و بیان مقام قاعدین و مجاهدین
و متهجدین و شفاعت ائمه دین صلوات الله علیهم اجمعین در ضمن
احادیث شریفه **حدیث اول** در فضل مجاهدان و احیا
کننده کان در شب حضرت صادق ع فرمودند که در بهشت درختی
هست که از بالای آن حلها بیرون آید و از زیر آن اسبان بازین
و لجام و بال دار بیرون می آید که سرکین و بول نمیدارند و دوستان
خدا بر آنها سوار میشوند و پرواز میکنند در بهشت با ایشان
هر جا که خواهند پس جمعی که پست مرتبه تر اند از ایشان گویند
که پروردگارا چه عمل باعث شده است که این بندگان تو باین مرتبه
رسیده اند خداوند جلیل فرماید که ایشان در شبها بعبادت
می ایستادند و خواب نمیکردند و روزها روزه میداشتند و
چیزی نمیخوردند و با دشمنان من جهاد میکردند و نمیترسیدند
و تصدق میکردند و بخل نمیورزیدند از چیزی در اخبار آل
اطهار است که در آنشب یعنی شب جمعه لیلة العاشوراء اصحاب
آنحضرت همگی در خیمهای خود مشغول عبادت بودند بنحوی که
صدای قرآن و دعای ایشان بلشکر مخالف میرسید و بعضی گفتند

ما چگونه

ما چگونه با اینگروه جنگ کنیم و از این بود که بروایت ابن طاوس
سی و دو نفر از لشکر مخالف با ایشان ملحق شدند و در امالی
صدوق از حضرت امیر المؤمنین ع مرویست که هر که شبی را بعبادت
خدا احیا کند حق تعالی او را در جنة الفردوس صد هزار شهر عطا
کند که در هر شهری برای او باشد آنچه نفسش خواهش کند و هر که
دیده از آن لذت میبرد و آنچه بخاطر خطور نکرده باشد سوای
آنچه مهیا کرده شده است از برای او از کرامت و فرموده که شب
جمعه شبی است نورانی و روزش روزی است روشن و تسبیح و
تقدیس و تهلیل خدا را بسیار کنید و صلوات بر محمد و آل محمد
بفرستید و فرموده که هیچ حسنه نیست مگر اینکه خدا برای او
ثوابی بیان فرموده و گفته است که عبید اند هر نفسی آنچه پنهان
کرده اند برای ایشان از چیزهائی که موجب روشنائی ایشان
است و حضرت رضا ع فرموده که حق تعالی ملکی را از آسمان
نازل مینماید در ثلث آخر شب در شب جمعه و در اول شب که ندا
می کند که هل من سائل فاعطیه هل من تائب فاتوب علیه
و هل من مستغفر فاغفر له یا طالب الخیر اقبل و یا طالب الشر
اقصر **حدیث دویم** در فضل مؤمنین در وقت وفات

وهبوط ایشان در لیالی جمعه بر اقربای خود بسوی من باد دروادی
السلام ٤ از حضرت صادق ع مرویست که چون روز جمعه و روزهای
عید می شود حق تعالی امر میکند رضوان خازن بهشت را که ندا
کند در میان ارواح مؤمنان و ایشان در عرصهای بهشت ساکنند
که خلاق عالم رخصت داده است زیارت اهالی و یاران و
برادران خود پس امر برضوان می شود که برای هر روحی ناقه از
ناقهای رضوان میاورند که بران قبه از زبرجد سبز بسته که
پرده آن از یاقوت زرد باشد و بر ناقها حلها و برقعها از سندس
و استبرق بهشت پوشیده باشند پس سوار می شوند بر اینها با اذن
و لجام حلهای بهشت در بر و تاج مروارید بر سر که نوری بخشنده و
درخشنده مانند ستارهائی که در آسمان از نزدیک و دور میدرخشند
پس ارواح مؤمنان در عرصه بهشت جمع شوند پس امر شود از رب
جلیل بجبرئیل که ملائکه آسمانها را باستقبال ایشان فرستند
پس ملائکه هر آسمان ایشان را استقبال کنند تا آسمان پائین
تر ایشان را مشایعت کنند تا بوادی السلام فرود آیند در صحرای
نجف پس متفرق در بلاد خود می شوند و زیارت می کنند اهل خود را
و ملائکه با ایشان مینمایند اهلشان انچه موجب سرور ایشان است

وینمایند

وینمایند انچه موجب عموم ایشان است و چون از نماز عید و جمعه
فارغ شوند جبرئیل ندا می کند با ارواح که برگردید در بهشت بمنازل
خود ساکن شوید ۲ و از حضرت صادق ع مرویست که چون هنگام فوت
مؤمن می شود حق تعالی دو ملک بفرستد منسیه و مسخیه منسیه اهل
و مال را از خاطرش میبرد و مسخیه او را جوانمرد و راضی بجان دادن
میگرداند و چون ملک الموت میاید که قبض روح او نماید باو میگوید
ای بنده خدا جزع مکن بخدا که من مشفق ترم بتو از مهربان پدر و مادر
نظر کن چون نظر میکند صورت خمسه النجبا را بیند باو میگویند
که اینهایند رسول خدا و امامان از ذریت ایشان آمده که ترا هدایت
نمایند و منادی از جانب عرش ندا میکند که یا ایتها النفس المطمئنه
ارجعی الی ربک راضیه مرضیه فادخلی فی عبادی وادخلی جنتی
پس در آنوقت چیزی در پیش او محبوب تر از قبض روح نیست حدیث
سیم در بیان حوض کوثر است حضرت صادق ع فرمود که
وسعت آن از مابین بصرای شام است تا صنعای یمن میخواهی او را
ببینی گفتم بلی فدای تو شوم پس حضرت دست مرا گرفت و از مدینه
بیرون رفت پس پا را بر زمین زد و نهری پیدا شد که دو طرف آنرا
نمیتوانست دید مگر موضعی که من و آن حضرت در آنجا ایستاده بودیم

که مانند جزیره بود و نهری در نظر می‌آمد که از یکطرف آن آبی می‌رفت
از برف سفیدتر و از طرف دیگر شیر می‌رفت از برف سفیدتر و از میان
آنها شرابی می‌رفت مانند یاقوت در سرخی و لطافت و هرگز ندیده
بودم چیزی نیکوتر و خوشنماتر از آن شراب در میان شیر و آب
گفتم فدای تو شوم این نهر از کجا بیرون می‌آید و مجرای آن کجاست
آن حضرت فرمود که آن چشمه‌هائی است که حق تعالی در قرآن یاد
فرموده که در بهشت می‌باشند چشمه از آب و چشمه از شراب در این
نهرها جاری می‌شود و در دو کنار این نهر دیدم درختان
بود و در میان هر درخت حوریه و موهای سر اینها آویخته بود که
هرگز آن خوبی موئی ندیده بودم و در دست هر یک آبخوری بود
که هرگز آن نیکوئی ندیده بودم و از ظرفهای دنیا نبود پس آن
حضرت نزدیک یکی از آن حوریان رفت و اشاره نمود که آب
بدهید دیدم که آن حوریه خم شد که از نهر آب بردارد و درخت
با او نیز خم شد و ظرف را از آن نهر پر کرد و بدست آن حضرت داد
و بیاشامید و باز آبخوری را باو داد و اشاره فرمود که باز پر کند
و باز درخت با او خم شد و بار دیگر پر کرد و بآن حضرت داد و
آن حضرت بمن شفقت فرمود من بیاشامیدم هرگز شرابی بآن

نرمی و لطافت و لذت نچشیده بودم فرمود که این کمتر چیزی است
که حق تعالی برای شیعیان ما مهیا کرده است و روح مؤمن را
پیش این نهرها می‌آورند و در باغستانها سیر می‌کنند و از این شرابها
می‌آشامند ٥ و نیز از آن حضرت مروی است که حضرت رسول
فرمود که در جنة الفردوس چشمه‌ایست از عسل شیرینتر و از مسکه
نرمتر و از برف سردتر و از مشک و عنبر خوشبوتر است از او است
طینت اولیاء خداوند عزوجل خلق نمود ما را از آن طینت و هم
چنین شیعیان ما را اینست مقامیکه اخذ کرده است خدا بر ولایت
علی ع ٥ و فرمودند که بهشت را صد درجه است میان هر دو درجه
مسافت میان زمین و آسمان است و فردوس اعلی درجات است
و از فردوس جاری می‌شود انهاری که از خدا سؤال میکنید و سؤال
کنید که فردوس را برای شما خلق کرده‌اند **روضهٔ ثامنه** در مقامات
و درجات شهداء قال النبی ص للشهید ست خصال یغفر له
باول قطرة من دمه ویری مقعده فی الجنة ویجار من عذاب
القبر ویأمن من الفزع الاکبر ویوضع فی رأسه تاج الوقار
الیاقوت خیر من الدنیا وما فیها ویزوج ثنتین وسبعین زوجة
من الحور العین ویشفع فی سبعین من اقربائه وقال ع

فوق کل ذی برّ برّ حتی یقتل فی سبیل الله فلیس فوقه برّ ۴ شبهه نیست
که اعظم طاعات جهاد فی سبیل الله است و اعظم مجاهدات مجاهده
ایست که حین ضعف قلوب و اضطراب نفوس بوده باشد با آنکه
مجاهدهٔ صعبی و شدیدی و گرفتاری عظیمی باشد مصداق اوّل
شهداء بدر است و ثانی شهداء کربلا که این دو طایفه با وجود
شرایط جهاد بقدر استعداد کوشش نمودند ۴ ولیکن شهداء
بدر بجهت پشت گرمی رسول الله و وعدهٔ نصرت و عدم غربت
انصار ایشان و گرم بودن پشت ایشان بعیال و خانه و اعوان
دست از مال و جان نشستند و بیقین صادق که بدانند که شهید
می شوند مجاهده نکردند کفار ایشان را امان نمیدادند و لیکن
شهداء کربلا را امان دادند که به بیعت در آیند و بلشکر یزید
در آیند کسی قبول نکرد و حضرت امام ع با ایشان فرمود که همه
کشته خواهید شد دست بر نداشتند شمر لعین در عصر تاسوعا
بدر خیمها آمد جعفر و عثمان و عباس را طلبید و گفت من با شما
قرابت مادری دارم بیائید و امان یزید باشید آن حضرات لعن
بر او فرستادند چون امام این واقعه را شنید فرمود اجیبوه
وان کان فاسقا فانه من بنی اخوالکم ۴ شهدای بدر را غربت

برداشتند و نماز کردند و دفن کردند و رسول الله ص چون بر سر
حمزه رسید و بعضی اعضای حمزه را بریده دید و جگرش را دریده دید
بدنش را عریان و برهنه دید دلش بسوخت و عبا را بر سرش کشید و
قدری که از پایش باقی مانده بود بعلف پوشانیدند اما غریبان کربلا
تمامی عریان بخاک و خون غلطان پایمال سم ستور و ظالمان شدند
شهداء بدر بسیار بودند و دشمن ایشان کم بود اما دشمنان
شهداء کربلا بنحوی بودند که هر شهیدی جراحات بسیار داشت
که منکر بود امام مظلومان چهار هزار زخم تیر داشت شهداء
بدر را ملائکه ممد شدند اِذْ تَسْتَغِیثُونَ رَبَّکُم فَاسْتَجَابَ لَکُم
اَنّی مُمِدُّکُم بِاَلْفٍ مِنَ المَلٰئِکَةِ مُرْدِفِینَ جبرئیل با هزار نفر و
میکائیل با هزار نفر اسرافیل با هزار نفر با دو هزار نفر ملک
با پنج هزار ملک امداد شهداء بدر نمودند شهداء بدر غنایم برای
ایشان فراوان بود و اوّل بقصد غنیمت بیرون شدند و
آخر مبتلا شدند و شهداء کربلا اوّل بقصد شهادت در آن
وادی ماندند ۴ شهداء بدر از غم اسیری عیال فارغ بودند
و شهداء کربلا می شنیدند که زینب میگفت ۴ اَخی یا اَخی
المَصَائِبَ اَشْتَکی ۴ فِراقَکَ اَمْ ذُلّی وَ هَتْکی وَ غُربَتی ۴

سید الشهداء ع سفارش سکینه را بزینب میکرد و میفرمود اشاره
بعلی بن الحسین که هذا هو الباب ان دعت بابا والمؤمنون
لها فی الله اخوان از راه حلقوم بسکینه میفرمود که بشیعیان
من بگو شیعتی ما ان شربتم ماء عذب فاذکرونی او وجد
بغریب او شهید فاندبونی شهداء بعد از غم اسیری و کشته
شدن و گرسنه بودن و حرارت هوا بان شدت و محاصره دشمن
بان هیبت که دل تمامی دلوزه باشد و زنان و اطفال در خیمه
بلرزند و بعد از ان زنان و اطفال را اسیر کرده شهر بشهر گردانیدند
انها نداشتند اما شهداء کربلا اینهم را داشتند و از سید
الشهداء بیکر و ابست چهار پسر رفت علی اکبر و عبد الله و جعفر
و علی اصغر اه مگر نشنیده خواب عارف قزوینی را که گفت شبی
حضرت امام مظلوم را در خواب دیدم که جمیع بدنش مجروح از جراحات
سنان و تیر و شمشیر مجروح بود از هیبت بیدار شدم بسیار گریستم
و دیگر هوش نداشتم تا شب دیگر ان حضرت را در خواب دیدم
که جمیع بدنش خوب شده مگر یک جراحت که بر سینه اش بود عرض
کردم فدایت شوم دیشب شما را بان هیات دیدم و امشب جمیع
بدن شما خوب شده است فرمود اشک چشم گریه کنندگان

مرهم جراحتهای من است عرض کردم پس چرا این یک زخم کاری خوب
نشد فرمود که ان داغ مصیبت علی اکبر است که تا صحرای محشر
در تن درد او در خوب نخواهد شد تا خونخواهی او را نکنم مگر
نشنیده جواب شیخ را که ان بزرگوار را در خواب دید سواره عرض کرد
از شهدا کدام یک دلت بیشتر سوخت ایما بانگشتان کرد که پنج
نفر عرض کرد کیانند فرمود که عون و عباس و جعفر و قاسم و ساکت
شد گفتم ان یکی را نفرمودی فرمود که از او مگذر عرض کردم که
فدایت شوم نفرما فرمود علی اکبر و از اسب افتاد بزرگواری فاطمه
زهرا را در خواب دیده بود که رسول خدا را مخاطب کرده بود در زمین
کربلا و عرض کرده یا ابتاه اما تنظر بفرما فی بسوی امت خود که
با فرزندم حسین چه کردند قتلوه من الماء منعوه و حریمه
سلبوه و خیامه حرقوه و بالسیف قطعوه و علی وجهه قلبوه
و من القفاء ذبحوه یا ابتا کشتند شوهرم علی را و هیزم بر در
خانهام جمع نموده و اتش کین در او افکندند و در خانه را گشودند
و کشتند محسن فرزندم را از روی سقط گویا من پاره تن تو بودم
و گویا در حق من نفرموده بودی که یسرنی من یسرها
و یؤذینی من یؤذیها و عمر لعین دنده پهلویم را شکست

ومن بان اذیت از دنیا رفتم اهل مدینه مرا از گریستن بر شما منع
کردند چون متذکر جنایات شما میشدم در این حال آن حضرت
فرمود واکربتاه لك یا فاطمة الزهراء وابنتاه وا ثمرة فؤاداه
وا عزتاه وا علیاه وا حسناه وا حسیناه وا عباساه وا طالباه
چه بسیار خونها که از فرزندان من بخاك هلاك ریختند و پرده های
اسلام را از هم دریدند و چه ریشها که بخون خضاب شد و چه زنانی
که برهنه و دلکباب گردیدند کشتند صغیر و کبیر مارا و مباح
شمردند اسیری زنان و حرم ایشانرا پس چه بسیار دورند این
اشقیاء از رحمت منتقم جبار و چه بسیار دورند از احسان
حضرت رحمن این اولاد زناکاران چگونه نظر نمایم بسوی این
امت تبه روزگار در روز محشر و حال اینکه شمشیرهای ایشان
خونریزان میباشد از خون اهل بیت من آیا چگونه نظر نمایم
بسوی این امت تیره روزگار ناصواب ع اذا نودی بهم فی یوم
القیمة یا اهل هذا الموقف غضوا ابصارکم حتی یجوز فاطمة
بنت محمد المصطفی ع پس ایعه گوید ابن سمومی ابن ندوحی
ما فعلتم بشبابی وشیوخی وما فعلتم ببناتی واطفالی
وما فعلتم باهل بیتی وعیالی ای خداوندی که موسی را از فرعونیان

نجات

نجات دادی و خلیل را از آتش نمرود خلاص کردی و نوح را از
غرق کشتی نجات دادی و انبیا را امتلا ساختی و از بلا رها
نمودی پس ندا از جانب قیوم رسد که یا فاطمة الزهراء ادخل
الجنة ع عرض نماید که داخل بهشت نمیشوم تا بدانم که چه کردند
این امت بفرزند من حسین پس ندا رسد که یا فاطمه نظر نما بقلب
قیامت پس نظر فرماید بجانب راست و چپ ببیند حسین را
بی سر پس فاطمه ناله از جگر برکشد که همه ملائکه از ناله او فریاد
آیند و گویند وا ولداه وا ثمرة فؤاداه وا حر قلباه علی تلک
الاحباء العابدین والاجسام المرمیة پس نمیماند در عرصه قیامت
کسی مگر آنکه از گریه آن مظلومه بگریه درمیایند پس متمثل فرماید
خدا تعالی حسین ع را با حسن صورتی پس بظالمان خود
مخاصمه فرماید پس امر فرماید حق تعالی او را بکشتن اعدای آن
حضرت جمیعا و همچنین بر حسن و امیر المؤمنین و ذریه حسین
و از این اخبار معلوم شد فضل مجاهدین بر قاعدین و مراتب
هر دو و هذا معنی قوله تعالی وفضل الله المجاهدین علی القاعدین
درجة وکلا وعد الله الحسنی **روضه ثالثه** در مقام
شفاعت و انتقام است سعید از حضرت صادق ع کیفیت

محشر را استفسار نمود حضرت تفصیلی فرمود که مجملش اینستکه
در روز حشر صفوف انبیا و اولیا و صلحا آراسته می شود هر
پیغمبر و وصی هر پیغمبری با اهل زمان خود محشور و بعد از آن قوم
النشور از برای سؤال دیان غفور صف در صف بایستند
اول قلم را حضرت جبار سؤال نماید که آیا در لوح ثبت نمودی آنچه
بتو امر شد گوید بلی فرماید حجت تو چیست گوید از سر تو آگاه کسی
نیست جز ذات تو و قبول فرماید و خطاب بلوح رسد لوح بصوت
آدمیان با قلم در میان نهد آن امده لوح اقرار نماید که قلم در من
ثبت نمود آنچه بود من باسرافیل رسانیدم اسرافیل را طلبیده
از او سؤال نماید گوید بجبرئیل رسانیدم جبرئیل را طلبیده از او
سؤال نموده گوید بلی صدق قاست و من بفرمان لازم الاذعان
تو بانبیا رسانیدم پس از انبیاء اول نوح نجی را بمعرض سؤال
در آورند جواب گوید من رسانیدم و من بقوم در مدت نهصد
سال رسانیدم اجابت من ننمودند مگر قلیلی از مؤمنین پس از او
گواه طلبند گوید محمد بن عبد الله و علی بن ابی طالب گواهان
منند خطاب آید که گواهان خود را بگذار آن نوح در عرصه در آمد
و پا بر سر مردم گذارد تا بمقام محمود نزد محمد و علی برسد

و عرض مطلب خود نماید خطاب خیر البشر بحمزه و جعفر رسد
که گواهی از برای نوح دهند پس حمزه و جعفر گواهی دهند
تبلیغ نوح و سایر پیغمبران ؛ راوی عرض کرد که علی در کجاست
آن حضرت فرمود که شان علی اجل از اینستکه بشهادت نوح
اقدام نماید مقام او مقام شفاعتست ؛ پس یکیک از انبیا
را سؤال از اخبار و تبلیغ قوم نماید حمزه و جعفر شهادت دهند
بر تبلیغ ایشان تا منتهی شود به پیغمبران فلنسئلن الذین　　خاتم م
ارسل الیهم و لنسئلن المرسلین ؛ پس محمد را طلبند و از او
سؤال نمایند عرض کند خداوندا تبلیغ رسالت کردم پس از آن
قوم سؤال نماید که آیا تبلیغ رسالت نمود پیغمبر قوم چون
سلمان و ابوذر و مقداد و عمار و ملائکه گواهی دهند بر تبلیغ
آن حضرت خطاب آید که بعد از خود چه کردی کتاب و حکمت
مرا عرض نماید که خلیفه نمودم در میان ایشان نزد وصی خود
و ولی امر تو علی بن ابی طالب او را با او سپردم پس آنحضرت را طلبند
و از او سؤال نمایند که آیا محمد تو را وصی و خلیفه خود نمود
عرض کند بلی خطاب رسد چه کردی عرض کند که امت جفا کار
مرا خانه نشین کردند و هر چه ایشان را موعظه نمودم سود

بخشید و بقدر قوه کوشش نمودم و آخر مرا کشتند و در وقت رفتن
بر پدرم حسن سپردم خطاب آید که گواه تو کیست جواب دهم چون
اصبغ بن نباته و حسنین و زینب خاتون و ام کلثوم و خضر نبی
و مسلم بن عوسجه و حبیب بن مظاهر و میثم تمار ادای شهادت
نمایند ٭ پس امام حسن ع را طلبند خطاب رسد که احکامی را که
پدر بزرگوارت بتو سپرده چه کردی عرض کند بقدر قوه کوشش
کردم ولیک معاویه غاویه اساس کفر و طغیان را برانگیخت و مردم
را اغوا نمود و حقوق مرا بغصب نمود و امر امت را فاسد نمود
حتی تا آنکه مرا هم بزهر شهید کردند گواه از او طلبند جابر
بن عبدالله انصاری و حضرت امام حسین و محمد حنفیه و قاسم
و علی بن الحسین و زینب و کلثوم شهادت دهند پس خطاب رسد
که در وقت رفتن ودایع را بکه سپردی عرض کند که اختیار کردم
برادرم حسین را و ودایع را باو سپردم ٭ پس خطاب رسد که کجا
است حسین بن علی که از برای سؤال بعرصه محشر و در بار حضرت
ذی الجلال برآید و جواب ودایع و امانات را باید بدهد آه و حسینا
وا مظلوماه وا مقتولاه وا محمداه وا علیاه وا حسناه پس
حسین مظلوم سر مبارک بدست چپ گرفته و بدست راست

دست شمر

دست شمر لعین را و همچنین هفتاد و دو نفر هر یک سرهای
بریده را بدست چپ گرفته و بدست راست دست قاتل خود را
گرفته و از زخمهای ایشان خون جاری است ٭ پس علی اکبر سر بر
دستی و بدست دیگر منقذ بن مره عبدی را گرفته و عبدالله سر
بر کف دست و بدست دیگر حرملة بن کاهل اسدی و حضرت
عباس سر بر دستی و بر دست دیگر حکم بن طفیل را ٭ ای شیعه حضرت
عباس علی خون از دستهای مبارکش میریزد بنحویکه صحرای محشر
از خون او جیحون است میدانم علی اصغر در این هنگام چه کرده
آیا در این حال در قنداقه بوده دستهای او که نتواند دست حرملة
بن کاهل را بگیرد و او را فاطمه زهرا با محسن در خون طپیده
صحرای محشر در آورد که هنگامه عرصات بجائی برسد که جمیع
صفوف جن و انس و ملائکه بلرزه در آیند و خاک اغبر
تمامی را بر سر ریزند و از آب چشم میدان حشر مالامال باشد
و دریای غضب الهی بجوش آید میدانم که دستهای کوچک
خود را بیرون آورده و پیکان تیر را بر حلقوم خود گرفته که خون
او بر زمین محشر نچکد تا ارض محشر تمامی بلرزه در آید با برای
خاطر جد و پدرش آن مظلوم دست شفاعت دراز نموده

یا علی اصغر دست قاتل خود را گرفته است و بزبان طفلانه میگوید
یا عدل یا حکیم احکم بینی و بین قاتلی حرملة بن کاهل و بین
اهل الکوفة والشام آخر من چه تقصیر کرده بودم که حلقوم
مرا ناوک تیر نمودند آخر من چه تقصیر کرده ام که مرا شهید
کردند چه مذهب و ملتی است که طفل رضیع را کسی سکینه در
دامان پدرش بکشد و آب ندهد لا حول ولا قوة الا بالله
السلام علیک یا ابا عبد الله و علی صبرک فی طاعة ربک
و هم چنین سایر شهداء مثل محمد و عثمان و جعفر پسران امیر
المؤمنین و ابی بکر و عبد الله و قاسم پسران امام حسن و پسران
مسلم و مسلم عوسجه و محمد و ابراهیم و مسلم بن عقیل و حبیب
بن مظاهر و طفلان زینب و سایر شهداء سر بر دستی و بر دست
دیگر دست قاتل خود را گرفته بعرصه محشر در آیند و مستفاد
از اخبار علماء اخیار آنکه همه اهل محشر بر این احوال در آن عرصه
بناله و فغان در آیند پس خطاب رب الارباب رسد که امت
مرا چه کرده عرض کند پروردگارا ودیعه تو را بر مردم خواندم
و همگی تهدید و تخویف نمودم هیچکس از من نشنید و مرا از حرم
جدم بیرون کردند و بجان تو راضی شدم نگذاشتند و مرا با

اطفال

اطفال و عیال از ارض مدینه بیرون کردند و وارد عراق نمودند
و در دور مرا احاطه کردند و آب را بر من بستند و عیال و اطفال
مرا تشنه و گرسنه گذاشتند و جمیع یاران مرا کشتند و اطفال
و عیال مرا اسیر کردند و خیمهای ما را غارت کرده و سوزانیدند
و بدنهای ما را پایمال سم ستور نمودند و لباس ما را از بر ما
کندند و سرهای ما بر نیزه نمودند با اسرای آل محمد شهر بشهر و دیار
بدیار گردانیدند و هر چند فریاد کردم که بیعت خود را از گردن
شما برداشتم راه دهید که از ولایت شما بیرون روم راه
ندادند و باین صورت کردند خطاب رسد که گواه تو کیست
عرض نماید این شهداء بیسر و این اطفال در بدر گواه منند
این زنان حسرت زده و غارت زده و اکبر و اصغر و قاسم و جعفر
و مسلم و حبیب و سایر شهدا و زینب و سکینه و کلثوم و رقیه
و شهربانو و مستفاد از کلمات است که در محشر از ملئکه
و اخیار جن و انس گذشته و آینده و اهل عرصه محشر تمامی بگواه
در می آیند و از برای این واقعه عظمی اراضی و تلال و جبال و
آنها و هیئات شهدا و هیئات خیمها و هیئات غارت و هیئات
سرها بر سنان و جمیع هیئات که مجتمع شدند بگواه بیرون

میاید هنگامه در صحرای محشر از هیبات و گواهان این قیامت
صغری واقع می شود که کسی طاقت دیدن او را ندارد پس شهداء
بسیار و کسانیکه ملاحظه احوال عورات نموده بودند مثل مسلم جصاص
و زید بن ارقم و ابو بریده اسلمی و دیگران شهادت میدهند پس خطاب
رسد که بعد از خود ودایع مرا بکه واگذاشتی عرض کند بر پسرم علی
پس علی بن الحسین را بعمر بن خطاب میداده اند و از او سؤال می شود
و جواب با صواب گوید و هم چنین با فی ائمه و هم چنین از نواب
خاصه و عامه و صلحاء سؤال و جواب می شود و در آن اثناء حال
فاطمه عندالم بحیر بخواست و از صیحه و ناله او اهل محشر بحیر حالتند
ادی حضرت ملک منان مقامی با و عطا می کند با امیر مؤمنان که
جمیع اهل بهشت حسرت میبرند از آنجمله قصر فردوس با آن سیده
نساء عالمیان عطا میکند چنانچه حضرت رضا به ابی بصیر
فرمودند که یوم الغدیر در آسمانها مشهور است و حق تعالی در
بهشت قصری خلق نموده که خشتی از طلا است و خشتی از نقره
و در آن قصر صد هزار قبه است از یاقوت سرخ و صد هزار خیمه
است از یاقوت سبز و خاک آن از مشک و عنبر است و چهار نهر
معروف از شیر و شراب و عسل و آب دارد و در اطراف آن درختها

است

است از جمیع میوه ها و بر آن درختان مرغان بسیار ند که بدنشان
از لؤلؤ و پرهایشان از یاقوت و با نواع نغمات آواز خوانند
و چون یوم الغدیر شود داخل آن قصر شوند اهل آسمانها
تسبیح و تقدیس و تهلیل خدا نمایند پس مرغان پرواز کنند و
در آن نهرها فرو روند و در مشک و عنبر غوطه خورند پس در
وقتیکه ملائکه همگی جمع شوند این مرغان پرواز کنند و نثار نمایند
آن مشک و عنبر را در این روز بر ایشان و بدهند نثار فاطمه را
بیکدیگر و در آخر این روز ندای رجوع بمراتب خودشان و نثار
ایمنی از خطا و لغزشها با ایشان رسد از این کرامت و مستفاد
از بعض کلمات اینستکه نثار فاطمه در باشد چنانکه والد مرحوم
شیخ بهائی دری درخشان در مسجد کوفه یافت سرخ رنگ
و بر آن نوشته بود که أَنَا دُرٌّ مِنَ السَّمَاءِ نَثَرُونِي یَوْمَ تَزْوِیجِ
وَالِدِ السِّبْطَیْنِ كُنْتُ أَصْفَى مِنَ اللُّجَیْنِ بَیَاضاً صَبَغَتْنِي
دِمَاءُ نَحْرِ حُسَیْنٍ و گفته بود که آن خط از عمل آدمیان نبود
بلی بخدا قسم که این مرغان و نثارهای ایشان و کسیکه بر ایشان
نثار کردند و کسیکه بخاطر او نثار بر آنکسان شد جمیع اینها
مثل آن در کوفه خون چکان و جگر گداز در مصیبت ایشان

نمیدانم که در آن وقت آن مرغان غوطه خورده‌اند و در و لؤلؤ و مرجان
و عنبر و مشک را بر فاطمه نثار کردند آه چه کردند آن و قنبر اگر نه
بخاطر آورد که مرغ نیم بسمل کربلای پر بلا پیش بر او نثار کردند
حربها و چهار هزار و صد و هشتاد زخم بر او زدند و مرغ نیم بسمل
او را در آغوش شش تیر بر حلقومش زدند و مرغ نیم بسمل دیگر را در
میان میدان کربلا مستغرق خون ساختند و صدای یا ابتاه میکرد
و پدرش او را نیافت و صدای العطش میکرد و پدرش نتوانست
با او آب دهد و آن مرغ نیم بسمل دیگر شر اگر عبدالله پسر امام حسن
و جعفر پسر حسین مظلوم باشد چگونه آن مرغ نیم بسمل را طاقت
دیدن نشتر او داشت و مرغ نیم بسمل دیگر قاسم بن حسن را چگونه
پایمال سم ستور کردند و مرغهای نیم بسمل دیگر مثل پسران
زینب را چگونه شهید کردند نمیدانم آن مرغان چه میکردند و فهمی
که تصور کند از جنس خود مرغان این جهان بدنهای خود را
بخون سید شهیدان و باقی شهیدان گلگون کفن نمودند و
هر یک بطرفی نوحه سرا شدند ٤ و بطریق دیگر از حضرت باقر
مرویست که چون روز محشر شود محشور شوند خلق برای حساب
و می کنند در عرصه حساب تا نرسند بانجا مگر مشقت بسیار

می کشند

میکشند پس ایشان را نزد حق تعالی باز میدارند اول کسی را که
می طلبند محمد بن عبدالله ص است در جانب راست عرش نگاه می
دارند پس امام ما را در جانب چپ عرش بدارند و بایستد پس اول
کسی را که برای حساب طلبند قلم باشد و او را بصورت آدمیان
در آورند پس خطاب رسد بسوی قلم که بنویس آنچه وحی شد که در لوح
ثبت نمائی نمودی یا نه گوید بلی خطاب رسد که گواه تو کیست عرض
کند پروردگارا تو خود از سر خود آگاهی پس لوح را بیاورند
و در پیش قلم باز دارند و از او سؤال کنند و شاهد خواهند
بهمان طریق جواب گوید که من باسرافیل رسانیدم و از او هم سؤال
نمایند بهمان طریق جواب گوید که من بجبرئیل رسانیدم پس
جبرئیل را بپای حساب در آورند بر رسانیدن اسرافیل اقرار نماید
پس وحی رسد که چه کردی عرض کند خداوندا به پیغمبران تو رسانیدم
هر یکی را هر چه امر فرمودی و آخر او را بمحمد بن عبدالله ص
رسانیدم پس خداوند عالم آنجناب را در نزد عرش جای دهد
در آن وقت احدی از آنجناب در نزد حضرت رب الارباب
مقرب تر نخواهد بود خطاب رسد که آیا جبرئیل رسانید
بتو آنچه باو رسانیدیم از علوم و حکم و مصالح گوید بلی و من

نیز با امت خود رسانیدم خطاب رسد که گواه تو کیست عرض کند
خداوندا خود آگاهی و ملائکه و نیکان امت من نیز گواهند پس
ملائکه و اخیار امت را طلبند و گواهی دهند پس خطاب رسد
که بعد از خود احدی را خلیفه نمودی گوید بلی برادر و وزیر خود
علی را خلیفه نمودم پس آنحضرت را طلبند اقرار بر آنچه آن
حضرت عرض نمود نماید و گوید بلی مرا وصی و خلیفه نمود ولیکن
امت جفاکار آتش بر در خانه من زدند و فاطمه را پهلویش را
شکستند و محسن مرا در شکمش سقط کردند و رسن بگردن من
بستند و با من نزاعها نمودند و مرا خانه نشین کردند شمشیر بر
فرقم فرو آوردند و مرا شهید کردند خطاب رسد که آیا بعد
از خود کسی را خلیفه نمودی عرض کند بلی فرزندم حسن را و
حسن را طلبند و تصدیق کند و آن حضرت نیز از دست امت شکایت
کند تا رسانند بجائی که بگوید صد و هفتاد پاره جگرم از زهر
در طشت ریختند و مرا شهید کردند پس خطاب رسد که بعد از
خود کسی را خلیفه کردی عرض کند بلی برادرم حسین را پس حسین را
طلبند که ناگاه کلاه گون قبای صحرای کربلا در صف محشر در آید
و شکایت از امت برآورد بنحوی که جمیع اهل محشر بناله و فغان

درآیند

درآیند پس خطاب رسد که بعد از خود کسی را خلیفه کردی عرض کند
بلی پسرم علی را پس علی بن الحسین را طلبند و تصدیق پدر نموده و از
شکایت امت نابکار نماید پس خطاب رسد که بعد از خود کسی را
خلیفه کردی گوید پسرم محمد را و همچنین باقی ائمه و مروی
است که بعد از حساب حضرت ختمی مآب را در جانب راست عرش
و حضرت ابراهیم را در جانب چپ عرش تکیه گاه دهند پس علی را طلبند و
در جانب راست عرش و حضرت اسمعیل را در جانب چپ عرش جا
دارند و حسین را در پهلوی علی و انبیاء و اوصیاء و اسباط
دیگر را در جانب چپ عرش در پهلوی خلیل جای دهند و ائمه را
در پهلوی حسین جای دهند و شیعیان در مقابل ایشان صف
کشند پس خطاب رسد که نیکو پیغمبری بود و خوب وصی است علی
و دو سبط تو امامانند و امامان از ذریه حسین خوب امامانند
و خوب محسنی است محسنی که از فاطمه سقط شد و خوب شیعیانند
شیعیان ایشان و حضرت رسول صلعم فرموده که چون قیامت
شود خلاق عالم جل شانه بمن وسیله مرحمت فرماید و آن
منبر است در بهشت که هزار پایه داشته باشد و هر پایه تا پایه
هزار ساله است و بنا شده [illegible] پایه‌ها بعضی از زبرجد

وبعضی از زمرد و بعضی از مروارید و بعضی از سایر جواهر و بعضی
از طلا و بعضی از نقره و بعضی از عود و بعضی از عنبر و بعضی از نور
پس بیاورند و در صحرای محشر نصب کنند با درجات در صف
پیغمبران و او در میان آنها ایستاده باشد مانند ماه در میان
ستارگان پس نماند احدی از روز پیغمبری و نه شهیدی و نه صدیقی
مگر اینکه گویند خوشا حال آنکه این منبر دارد پس منادی ندا کند
که این منبر محمد بن عبد الله است پس در آن روز من بیایم و جامهٔ
از نور پوشیده باشم و تاج سلطنت بر سر گذاشته و علی آید
و در پیش روی من روان شود و لوای علم من در دست او باشد
و در او نوشته باشد لا اله الا الله محمد رسول الله المفلحون هم
الفائزون از هر انبیا که بگذریم گویند اینها ملک مقربند و
چون بر ملائکه بگذریم گویند اینها نبی مرسلند چون من بر آن
منبر بالا روم علی بیاید و یک پایه پائین تر از من بایستد و علم من
در دست او باشد پس جمعی از مقربان و پیغمبران و مومنان سر
بالا کنند و بسوی ما نظر نمایند و گویند این دو بنده مقرب کیانند
ندا رسد که این حبیب من محمد بن عبد الله و آن ولی من علی بن
ابی طالب است خوشا حال دوستان ایشان و بدا حال دشمنان

ایشان

ایشان شاد می شود در روز قیامت کسی که ترا دوست دارد و
کسی غمناک که ترا دشمن داشته باشد مگر اینکه رویش سیاه می شود
و پاهایش بلرزد پس در آن وقت بیایند نزد من دو ملک از جانب
پروردگار یکی رضوان خازن بهشت و دیگری مالک پس رضوان
سلام کند و گوید خداوند عالم امر کرده است که مفاتیح بهشت را بتو
تسلیم نمایم پس من قبول کنم و حمد کنم خدا را و بعلی دهم پس مالک
جهنم مفاتیح جهنم را آورد و تسلیم من نماید و من تسلیم علی نمایم
پس حمد کنم خدا را که مرا بر جمیع مخلوقات تفضیل داده پس
جهنم ندا کند که یا علی از من بگذر که صلابت نور مرا فرو نشانید
علی گوید قرار گیر که تو امروز مطیع منی پس فوج فوج از خلایق آیند
علی گوید که او را بگذار که مطیع من است و او را بگیر که دشمن
من است پس جهنم آن روز اطاعت علی کند مثل غلامان دوست
آقایان و قسیم دوزخ و جنت است و آن حضرت فرمود که در
قیامت منبری از نور نصب کنند و منبر من از همه منبرها بهتر باشد
پس خدا امر نماید که من خطبه بخوانم پس خطبه بخوانم که احدی از
انبیا نشنیده باشند پس علی بمنبر رود و خطبه بخواند که
احدی از اوصیا نشنیده باشند پس برای حسین منبری نصب

کنند و امر نماید بخطبه خواندن پس چنان خطبه بخواند که احدی از
اولیا و اوصیا نشنیده باشند پس جبرئیل ندا کند که کجاست
فاطمه دختر محمد و خدیجه دختر خویلد و مریم دختر عمران و آسیه دختر
مزاحم و ام کلثوم مادر یحیی پس خطاب رسد که امروز بزرگواری از
کیست محمد و علی جواب گویند که بزرگواری مختص بخدا است پس
خدا فرماید که امروز بزرگواری را برای محمد و علی قرار دادم منادی ندا
کند که یا اهل محشر سر بزیر اندازید که فاطمه به بهشت میرود پس جبرئیل
ناقه از بهشت که دیبا بر آن پوشیده بیاورد و مهارش از مرجان
باشد و بجوانب بند و آن حضرت سوار شود پس صد هزار ملک از راست
و صد هزار از چپ و آیند و صد هزار با بال خود ابر او سایه افکنند و
آید تا در بهشت و نظر نماید خطاب رسد که انتظار که داری عرض
کند که میخواهم قدر خود بدانم خطاب رسد که هر که از تو و فرزندانت
ذره محبت داشته باشد از اهل محشر بردار و داخل شو پس برچیند
آن حضرت از شیعیان و محبان چنانچه مرغ دانه چیند پس ایشان
در در بهشت منتظر شوند خطاب رسد که انتظار برای چیست
عرض کنند که میخواهیم قدر خود را بدانیم خطاب رسد که بردارید
با خود هر که در راه رسول و اهل بیتش بشما محبت کرده است پس بعد

از جدا

از جدا کردن ایشان نمانده مگر کافر و منافق که ایشان او در جهنم
با دوستان ایشان ملحق نماید و طایفه اولی را داخل بهشت کنند

روضه رابعه در بعضی اخبار داله بر ثواب حزن و بکا بر
ایشان است شبهه نیست که عقل هر عاقلی حاکم است باین که
حزن و اندوه و تاثر در مصائب اولیا موجب اجر عظیم است و اخبار
بسیار دلالت دارد بر عموم این جمله و شمول دارد مصائب جمیع
انبیاء و اولیا را و اما اخباری که دلالت دارد بر تاثر در مصائب
معصومین از ائمه در خصوص مظلوم دشت کربلا بسیار است
از انجمله حسین مظلوم فرمود که منم کشته شده گریه و زاری بر خدا
لازم است که بنده که پیش من آید شاد و خوشحال بنزد عیالش بر گردد
و نیز مروی است که حضرت رسول ص نظر بحسین ع نمود و فرمود که این
سبب گریه کل مومن و مومنات است حسین عرض کرد که من یا جدا
فرمود بلی ای فرزند و از حضرت صادق ع مروی است که بابی عماره
فرمود که شعری چند در مرثیه حسین انشاء کن چون شروع کرد
حضرت گریست و او میخواند تا آنکه صدای گریه در خانه آن حضرت
بلند شد پس فرمود که هر که شعری در مرثیه جدم حسین بخواند و
پنجاه نفر را بگریاند البته بهشت بر او واجب می شود و هر که یک

نفر را اگر باشد بهشت بر او واجب می شود و هر که مرثیه بخواند و بگرید
بهشت بر او واجب می شود و هر که خود را شبیه بگریه کننده کند
بهشت بر او واجب می شود و فرمود که هر که بقدر پر مگسی
آب از دیده او آید در یاد آوردن جدم حسین خدا راضی نشود
برای او مگر بهشت را و جعفر بن عفان فرمود که شنیدم در
مرثیه جدم حسین شعر میگوئی چون قدری خواندی حضرت گریست
و فرمود که ملائکه حاضر شدند و مرثیه ترا شنیدند و گریستند زیاده
از آنچه ما گریستیم حق تعالی بهشت را برای تو واجب کرد باشد و
گناهان ترا آمرزید و هر که شعری گوید و بگرید همین جزائش
باشد و از آن حضرت مرویست که سید الشهداء نزد خداست
و نظر میکند بقتلگاه و محل قبر خود و زایران و میداند نامهای
ایشان و پدران ایشان را و درجات و منازل ایشان را عند الله
و کسیکه با کسی بر او برایش طلب آمرزش میکند و سؤال میکند
از پدر خود که طلب آمرزش کند برای او و میگوید که اگر بدانند قدر
گریه خود را و زیارت کردن را از آنچه برای شما مهیا کرده
فرحشان زیاده از جزعشان چون زیارت میکنند و بر میگردند دیگر
گناه بر او باقی نمانده و حضرت رضا فرمود در جاهلیت

مگر

نشستند

قتل را در محرم حرام میدانستند و این جماعت در این ماه حلال دا
و احترام ما را نداشتند ما را کشتند و زنان و فرزندان ما را
اسیر کردند و آتش در خیمهای ما زدند و اموال ما را غارت کردند
و حرمت حضرت رسالت را در حق ما رعایت نکردند مصیبت حسین
روی ما را مجروح کرد و اشک ما را جاری کردانید و عزیز ما را ذلیل
کردند در کربلا و لمثل الحسین فلیبک الباکون فانه یذهب
المعاصی پس چون ماه محرم داخل می شد روز مصیبت ایشان
بود میفرمود امروز روزیست که حسین شهید شد و از پسر
شبیب مرویست که فرمودند خداوند عالم دعای حضرت زکریا را
مستجاب کردید در وقتیکه از او فرزند طلبید و ملائکه او را در محراب
ندا کردند که خدا بشارت میدهد ترا بفرزند پس هر که امروز
روزه بدارد خدا دعای او را مستجاب میگرداند ای پسر شبیب
در این ماه قتال حرام بود این امت حرمت این ماه و پیغمبر خود را
نداشتند و با فرزند پیغمبر خود قتال کردند و زنان و فرزندان
او را اسیر کردند و اموال او را غارت کردند خدا نیامرزد
ایشان را ای پسر شبیب اگر گریه میکنی برای حسین گریه کن که مانند
گوسفند قربانی سرش را بریدند و هیجده نفر از اولاد او را شهید کردند

که هیچیک در زمان خود شبیه نداشتند و گریست بر او آسمانها
و زمینها و چهار هزار ملک از آسمان برای نصرت او بر زمین آمدند
وقتی رسیدند که آن حضرت شهید شده بود و ایشان آنجا
هستند ژولیده و غبارآلوده تا قائم آل محمد ظاهر شود
پس از یاوران آن حضرت خواهند بود و در وقت جنگ شعار ایشان
یا لثارات الحسین است ای پسر شبیب چون حسین کشته شد آسمان
خون و خاک سرخ بارید اگر بر حسین بگریی که آب دیده های تو
جاری شود جمیع گناهان صغیره و کبیره تو را می آمرزد و اگر خواهی که
ملاقات کنی خدا را و هیچ گناهی بر تو نباشد زیارت کن حسین را
اگر خواهی در غرفه های بهشت با رسول خدا و ائمه طاهرین باشی
لعنت کن بر قاتلان حسین و اگر خواهی ثواب شهدای کربلا داشته
باشی هرگاه مصیبت آن حضرت را یاد کنی بگو انا لله و انا الیه راجعون
و اگر خواهی در درجات عالیه باشی با ما پس برای اندوه ما اندوه
ناک باش و برای شادی ما شاد باش و بر تو باد بولایت ما و هر کس
که ما را دوست دارد با ما محشور گردد مسمع از حضرت صادق
روایت میکند که بمن فرمود که آیا بزیارت حسین میروی و برای او
گریه میکنی عرض کردم بزیارت نمیروم از ترس ناصبیان لکن از

حزن

حزن و اندوه که تو ناهی میکنیم فرمود که خدا ترا رحمت کند و شمرده
شوی از کسانی که شاد می شوند بر شادی ما و اندوهناک می شوند
بر اندوه ما و خائف می شوند از خوف ما و ایمن می شوند از ایمنی ما
زود باشد که میبینی در وقت مرگ که پدران ما حاضر شوند و سفارش
کنند ملک الموت را و بشارت دهند ترا که دیده تو روشن شود
و شاد شود و ملک الموت بر تو مهربانی میکند مثل مادران مهربان
ای مسمع آسمان و زمین گریه میکنند از روز شهادت امیر المؤمنین
و ملائکه بر ما میگریند از روزی که ما کشته شده ایم گریه ملائکه ساکت
نگردیده و هر که رحم کرده بر ما خدا او را رحمت کند پیش از آنکه آب
از دیده او جاری شود و اگر بر رویش جاری شود و قطره او در آتش
جهنم بریزد حرارتش را فرو نشاند و کسیکه دلش بدرد آید
در مصیبت ما وقت مردن ما را ببیند شاد می شود و آن شادی
از دلش زایل نمی شود و پیش حوض کوثر شاد باشد و از لذتها و
طعامها آنقدر بکامش میریزند که احصا ندارد و آن آب انکار فرود
سردتر است و بوی مشک از او ساطع است و طعم زنجبیل دارد و از
عسل شیرین تر و از آب دیده صاف تر باشد و از عنبر خوشبوتر است
و از چشمه تسنیم بیرون می آید و در نهرهای بهشت جاری می شود

و بروی یاقوت و مروارید میرود و در کنار حوض کوثر قدحها است
که از ستاره ها فزونتر و روشنتر است و بوی خوش آن هزار ساله
راه بمشام میرسد ای مسمع تو از آنها خواهی بود که از آن حوض سیراب
می شوند و هر دیده که در مصیبت ما گریان شود البته شاد می شود از
نوشیدن حوض کوثر و هر کس بسبب محبتی که دارد از او لذت میبرد
حضرت امیر ع در کنار حوض ایستاده و عصای از چوب عوسج در
دست دارد و دشمنان ما را میراند یکی گوید مرا شفاعت کن آن حضرت
گوید سؤال کن از کسی که ولایت او را اختیار کردی گوید از تشنگی
هلاک می شوم فرماید خدا تشنگی ترا زیاد نماید و نیز محکی
است که شخصی انکار قول حضرت صادق ع نمود که فرموده هر که
بقدر پر پشه آب از چشمش جاری شود در مصیبت حسین ع خدا
او را می آمرزد در خواب دید که بسیار تشنه است در صحرای قیامت
خود را در کنار حوض کوثر دید و دید که در کنار حوض چند مرد و
زن میباشند پس حرارت شدید شد و آتش جهنم شعله ور گردید
از کسی پرسید که کیستند اینها گفت محمد و علی و فاطمه و حسن و حسین
گفت من پیش رفتم و بحضرت فاطمه گفتم من تشنه ام فرمود تو منکر بودی
آن روز انکار گریستن بر فرزندم حسین را کردی من بوحشت

تمام از خواب بیدار شدم صبح آمدم و معذرت خواستم پس حضرت صادق
فرمود که آسمان گریست از برای شهادت حسین خون و زمین گریست
چهل سال سیاهی و آفتاب گریست بسرخی و کوهها از هم پاشیدند و دریاها
بجوش آمدند و جمیع ملائکه چهل شبانه روز بر آن حضرت گریستند و زنی
از بنی هاشم خضاب نکردند و روغن بر خود نمالیدند و سرمه نکشیدند
و موشانه نکردند تا سر عبید الله زیاد را آوردند و پیوسته ما در گریه
میباشیم و جدم علی بن الحسین چون مصیبت حسین ع را یاد میکرد
میگریست تا ریش مبارکش تر می شد هر که آن حضرت را میدید بگریه
می آمد و ملائکه بواسطه گریه آن حضرت میگریستند و از گریه او مرغان
هوا و زمین و آسمان میگریستند چون روح مبارک آن حضرت
از بدن شریفش مفارقت کرد جهنم نعره زد که نزدیک بود زمین
از هم شکافته شود چون روح عبید الله زیاد از بدن جدا شد
اگر حق تعالی امر نمیکرد بخزان جهنم که او را حبس کنند هر چه در
زمین بود میسوخت و اگر رخصت میداشت هر چه در زمین بود
فرو میرفت و لیکن مأمور است بامر خدا و نزد خازنان او و او را
بزنجیرها دارند و چندین مرتبه بر خازنان خود زیادتی کرده و طاقت
مقاومت او را ننمودند تا جبرئیل بال مبارک خود را پیش داشت

تا ساکن شد و جهنم گریه میکند بر حسین و میخروشد بر قاتلان
اگر حجت خدا بر روی زمین نبود زمین سرنگون میکردید و هیچ دیده
و گریه محبوب‌تر و پسندیده‌تر از گریه کردن بر حسین نیست هر که
گریه کند بر حسین نیکی بفاطمه کرده است و احسان به پیغمبر نموده است
و حق اهلبیت را ادا نموده است در روز قیامت هیچ بنده محشور
نشود که گریه نکند مگر دیده که بر حسین بگرید که از جانب حق باو
بشارت میرسد و او شاد است خلایق در خوفند و او در راحت
است خلایق در حسابند و او در زیر عرش در خدمت آنحضرت است
ملائکه ایشان را تکلیف به بهشت میکنند و اینها صحبت حسین را
وامیگذارند حور و غلمان بایشان میفرستند و ایشان سر بالا
نمیکنند و دشمنان اهل بیت را بجهنم میکشند و اینها منازل
نیکوکاران را می‌بینند و میگویند شافعی برای ما نیست و اهل
بهشت ایشان را استهزاء میکنند و ندا میکنند که باشید از
اینجا داخل شوید چون اینهم منازل آتش در درکات نار درامی کنند
و نزدیک میشوند و بر ایشان بسته میشود و ایشان در عذابند
و از دور آب بینند هنگامی که پیش میروند نمی‌بینند میگویند که ما
تشنه‌ایم آب بدهید قطره از زقوم در حلقوم آن ملاعین

میریزند

میریزند که دوده و جگر و جمیع اندرون آنها را میگدازد و حوران
میل میکنند از برای ملاقات دوستان حسین و ملائکه بفرش
حوران را میاورند و بایشان وعده شفاعت میدهند ایشان
به پیش حوران نمیروند و میگویند ساعتی صبر کنید تا بحوران
برسد که ایشان در عرش ملک منان در خدمت سید مظلومان
اند شوق ایشان زیاده میشود پس مرکبها برای ایشان از بهشت
میاورند سوار میشوند و مشغول حمد و ثنای حق تعالی میشوند
و نیز مرویست که چون یکی از فرزندان حسین داخل شد بر حضرت
صادق آنحضرت او را در بر کشید و بوسید و لعن بر قاتل
آنحضرت کرد و رحمت بر انصار آنحضرت فرستاد و فرمود بسیار
گریستند اهل زمانه بر شما و بطول انجامید گریستن جمیع مؤمنین
در این باب بر آنحضرت نگریست و فرمود که هر وقت که نظر میکنم
بر فرزندان حسین ضبط خود نتوانم نمود و بدرستیکه فاطمه
بر حسین میگرید و گاه نعره میزند که جهنم بخروش میاید چون
خازنان او از فاطمه را میشنود جهنم را حفظ میکنند تا آنحضرت در
گریه است خازن بحفظ جهنم مشغولست و دریاها بموج میایند
حفظ آنها آنگاه میدارند که اهل زمین را غرق نکنند ملائکه

پیوسته برای فاطمه گریانند واهل عرش در تضرع میباشند و جمیع
ملائکه صدای تسبیح را بلند میکنند از خوف بر اهل زمین از صدا
های که اگر اهل زمین یکی از آن صداها را بشنوند تمامی مدهوش
می شوند وکوهها کنده می شوند و زمین میلرزد روضه خامسه
در تاثیر تظلم اولیا است بر اشیا بدانکه واضح است که [illegible] اگر
اذیت برب النوع شود تمامی اتباع او متاثر شوند هر چه از جنس
او باشد پس اجزاء اجناس انوار است باید از جهت سلطان آن
انوار متاثر شوند مرویست که زمین جوشید از برای یحیی بن
زکریا و هفتاد هزار نفر را بخت النصر کشت تا خون یحیی ساکت
شد و آسمان برای آن حضرت خون گریست و از بعض اخبار [illegible]
مستفاد شده تاثیر شهادت آن حضرت بعد حضرت امیر المومنین
باشیاء و در بعضی اخبار است که هر امام که از دنیا رود آن روز
اهل زمین متاثر میشوند و در خصوص ائمه اخبار بسیار است
از انجمله مرویست که روزی ملعونی بر حضرت امیر المومنین گذشت
و آن حضرت این آیه را خواند فما بکت علیهم السماء والارض
وما کانوا منظرین چون حضرت امام حسین ع آمد فرمود اما
براین خواهد گریست آسمان و زمین و نگریست بر کسی آسمان

وزمین

و زمین مگر بر یحیی بن زکریا ع و از حضرت صادق ع مرویست که
گریستند بر حسین ع آسمانها و زمینهای هفتگانه و آنچه در
میان آنهاست و در بهشت و دوزخ است و آنچه دیده می شود از خلق
خدا بجز بصره و دمشق و آل الحکم بن ابی العاص و نیز از آنحضرت
مرویست که میگرید بر حسین ع حتی وحشیان صحرا و ماهیان دریا
و ستارگان آسمان و زمین و مومنان وانس و جن و ملائکه آسمان
و زمین و خازنان بهشت و مالک دوزخ و حاملان عرش و واجب
است لعنت خدای بر قاتلان حسین چنانچه واجب شده است بر کافران
و یهودان و ترسایان و یکی از اهل بیت المقدس گوید که من
دانستم که حسین ع در کدام روز شهید شده است بجهت آنکه در هم
محرم سنگی و کلوخی بر نداشتیم مگر آنکه در زیر او خون جوشیده
بود تا سه روز و دیدم که آسمان خون میبارید روز و شب شنیدیم
که هاتفی میگوید اترجو امة قتلت حسینا شفاعة جده
یوم الحساب فلا والله لیس لهم شفیع وهم یوم القیمة
فی العذاب و حضرت باقر ع فرمود که گریستند بر حسین
آدمیان و مرغان و دامیان و مرغان و ماهیان تا آنکه
آشیان خود را فراموش نمودند و بالهای خود را فرو ریختند

جمیع

واز حضرت امیر المؤمنین ع مرویست که فرمود پدرم فدای حسین باد
که در دشت کوفه شهید خواهد شد چون بر بینید وحشیان را که
گردنها را بر قبر او دراز کرده اند و گریه و نوحه میکنند از شب تا صبح
زینهار که ترک نکنید زیارت آنحضرت را ؛ از حضرت صادق ع
مرویست که برای قتل حسین بن علی و یحیی بن زکریا آسمان و زمین
گریستند و بعد از قتل حسین چهل روز آفتاب سرخ طلوع میکرد
و سرخ غروب میکرد و جمعی از اهل کوفه آن حکایت کردند که بعد
از قتل حسین آسمان خاک سرخ بر سر مردم میبارید ؛ و از علی
بن الحسین ع مرویست که از روزی که خدا آسمان را آفریده نگریست
مگر بر یحیی بن زکریا ع که ما شنیدیم که روز قتل حسین را چون
جامه را در هوا باز میداشتند خون از او ظاهر میشد مانند
خون کیک که از جامه ظاهر میشد ؛ و از حضرت صادق ع مرویست که
جغدی در زمان حضرت رسول الله ص در خانها جا داشت و بر سر
خوان حاضر میشد و طعام پیش او می افکندند و با ایشان انس
داشت چون جدم حسین را کشتند از بنی آدم عزلت گزید و در
خرابها و کوهها و بیابانها جای گرفت و گفت بد امتی بودید
شما که فرزند پیغمبر خود را کشتید من با شما انس نمیگیرم و در

روزها

روزها از مصیبت آنحضرت روزه میگیرم و آب و دانه نمیخورم
و شب بر حسین مینالم تا صبح ؛ و از زنان و مردان قبیله حکایت
شده است که در یوم عاشورا جامها و شربها و ظرفها در قبیله
خون شد چون شتران را باب بردند دیدند آبها خون شده بود
و جامه ها از خون رنگین شده ؛ و از روایات معتبره رسیده
است که سرخی که در آسمان است بعد از قتل حسین ع حادث شد
و نیز مروی است که بعد از قتل آنحضرت آفتاب گرفت و تاریک
شد بحدی که ستارگان پیدا شدند ؛ و نیز مروی است که سرخی
مشرق و مغرب بنوعی شد که نزدیک شد بیکدیگر برسند و شش ماه
چنین بود ؛ و از حضرت صادق ع مرویست که وقتی که سر حسین ع را
جدا کردند مرغی نوحه کنان بمدینه رفت و بیتی گفت که مضمونش این
بود که حسین در کربلا شهید شد چون فاطمه صوت او را شنید
و او را لحون آلوده بصدا بنوحه بلند کرد و دوستان اهل بیت
که در آن بلده طیبه بودند گفتند مصیبت آل عبدالمطلب تازه
شده است ام سلمه در آنحالت بر خاکی که حضرت رسالت باو داده
بود نظر کرد دید تمامی خون شده است ؛ ابن عباس در امانت
امیر المؤمنین ع نظر کرد دید پشکلها خون شده است دانستند

که آن حضرت شهید شده است و نیز مرویست که یهودی دختری
کوری و کنگی داشت او را در باغ گذاشت و خود بخانه رفت مرغی
که بال او بخون حسین گلگون شده بود در سر درختی نشسته که
دختر در زیر آن درخت بود و نوحه مینمود که قطره از خون بال او
بچشم دختر چکید و بینا شد و قدری بپایش افتاد و علتش رفع
شد و همچنین جمیع علل از بدنش رفع شد پدر دختر بباغ آمد
دید دختری در نهایت صباحت و صبیح در باغ سیر میکرد باو گفت
که چنین دختری ندیدی و وصف دختر را نمود گفت من دختر توام
و کیفیت را بیان نمود یهودی که از واقعه این خبر و کیفیت آن مرغ
مطلع شد مسلمان شد **روضه سادسه** در ثواب زیارت
آن بزرگواران و جمیع انوار است بدانکه البته نوجر عقبا بر بندگان
حق پرستند و زیارت ایشان ثواب عظیم داده و هرکه بخداوند قربش
بیشتر باشد ثواب بیشتر است و اخبار بسیار دلالت بر این مقام
داده هرکه غریبی و غلتش بیشتر است زیاده از علوم شده و اوصیا
و ثواب علیحده داده و بالخصوص برای امت رسول و شیعه اولاد
بتول چون عارف باحوال ایشان هستند بقدر معرفت ثواب ایشان
بیشتر است و اخبار بسیار بر ثواب زیارت رسول و ائمه

اطهار

اطهار عموماً و خصوصاً میباشد از آنجمله از حضرت رسول مرویست
که هرکه زیارت کند بعد از موت من مرا باشد مثل کسیکه هجرت
کرده باشد با من در حیات من اگر استطاعت نداشته باشد
پس سلام برساند از دور و هرکه آید بزیارت من من شفیع اویم
و هرکه بحج آید و مرا زیارت نکند مرا جفا کرده و هرکه با من جفا
کند من او را جفا کنم و هرکه مرا زیارت کند در ممات من مثل
کسی است که زیارت کرده است مرا در حیات من و کسیکه زیارت
کند مرا در حیات من میباشد در جوار من در روز قیامت و
از حضرت صادق ع مرویست که هرکه رسول را زیارت کند مثل
کسی است که خدا را در عرش زیارت کرده باشد و از حضرت
رسول ص مرویست که هرکه علی ع را بعد از وفاتش زیارت کند برای
او است بهشت و حضرت صادق ع فرمود که درهای آسمان
مفتوح می شود برای زیارت کننده امیر المؤمنین برحمت و نیز
مرویست که هرکس ترک نکند زیارت علی را نظر میکند خدا تعالی
بسوی او آیا زیارت نمیکنند کسی را که زیارت میکند او را ملائکه
آسمان و بدرستیکه افضلست از کل ائمه و از برای او است از
ثواب اعمالش و هریک ایشان بقدر اعمال ایشان تفضیل داده

شده اند ❁ و از حضرت صادق ع مرویست که حضرت حسین ع سؤال
کردند از رسول خدا ص که چه چیز است برای کسیکه زیارت کند ترا
بعد از موت فرمود بهشت و هر که پدر ترا و برادر ترا و ترا
زیارت کند برای اوست بهشت ❁ و از حضرت صادق ع مروی
است که هر که زیارت کند حسین را نوشته می شود در علیین
بدرستیکه بر سر قبر حسین چهل هزار ملک میباشند گرد آلوده
تا روز قیامت و از آن حضرت منقول است که حضرت موسی سؤال
کرد از خدای عز و جل زیارت حسین را بعد از آنکه خلایق عالم
از فضل و مظلومیت او و امر مطلع ساخت پس اذن داد خدا
او را بزیارت حسین ع پس زیارت کرد او حسین را ❁ و مرویستکه
قبر حسین افضل از قبر شهداست بخدا قسم که بر قبر او چهل هزار
ملک موکلند ژولیده و گرد آلوده و گریه میکنند تا روز قیامت
و از حضرت صادق ع مرویستکه هر که زیارت کند جدم حسین را
و از شط فرات بیاشامد مثل کسی است که خدا را زیارت کرده است
در عرش ❁ و از ابی الحسن ثانی ع مرویستکه هر که زیارت کند
قبر حسین را عارفاً بحقه غفر الله ذنبه ما تقدم و ما تأخر ❁
و در اخبار ائمه است که ثواب داده می شود زائر حسین بقدر

شط

شط فرات اگر بشناسد حق امامت او را آمرزیده شود گناه مقدم
و مؤخرش ❁ و نیز مرویستکه کسیکه بیاید قبر حسین را و عارف
باشد بحقش آمرزیده شود جمیع گناهانش ❁ و نیز از حضرت
صادق ع مرویستکه خداوند جل جلاله گماشته است بر قبر حسین
چهل هزار ملک هریک ژولیده و گرد آلوده و گریه میکنند
تا روز قیامت و زیارتش ثواب ده حج و ده عمره دارد ❁ و
نیز مرویستکه خدا عطا میکند زائر حسین اجر کسیکه آزاد کرده
باشد هزار بنده و کسیکه برای خدا هزار اسب با زین و لجام برای
جهاد فرستاده باشد و چهار هزار ملک بر قبر حسین ژولیده
مو و غبار آلوده اند و رئیس ایشان ملکی است که اسم او منصور است
پس هر که زیارت کند وداع نمیکند حسین را مگر آنکه مشایعتش
میکنند و مریض نمیشود مگر آنکه عیادتش میکنند و نمیمیرد مگر
آنکه استغفار میکنند برای او و بعد از موتش و موکل کرده است
خدای عز و جل برای حسین هفتاد هزار ملک که صلوات می
فرستند بر آن حضرت شب و روز و دعا میکنند کسیرا که آن حضرت را
زیارت میکند و میگویند خداوندا اینها زائران حسینند عطا
کن بایشان آنچه میدانی و هر مؤمنیکه زیارت کند حسین را

و عارف باشد بحقش مینویسد خدا برای او بیست حج و عمره مبروره
و مقبوله و بیست غزوه با پیغمبر مرسل و امام عادل و در یوم عید
اگر غسل کند در فرات و متوجه زیارت شود مینویسد خدا برای او
بهر قدمی حجی با مناسکش و هر که بیرون رود از منزلش که اراده
زیارت قبر پیغمبر داشته پیاده برود بنویسد خدا برای او بهر خطوه
حسنه و محو میکند از او سیئه تا اینکه بنویسد خدا او را از مفلحین
تا آنکه قضا کند مناسکش را پس مینویسد خدا او را از زایرین و
وقتیکه اراده انصراف میکند میاید ملکی و میگوید رسول خدا ص
ترا سلام میرساند و میگوید عمل خود را از سر بگیر امرزیده شدی برای
تو آنچه کرده بودی و هر کس که بیرون میاید برای زیارت حسین
وقتیکه بیرون میاید بهر خطوه مغفرت ذنوبی برای او هست
و وقتیکه بیرون می آید ندا میکند از جانب پروردگار که هر چه
میخواهی از من طلب کن تا ترا اجابت کنم حق است بر خدا که
عطا کند آن بنده را آنچه میخواهد و هم از آن حضرت مرویست
که برای خدا ملائکه هست که موکلست بر قبر حسین پس وقتیکه
زیارت تمام میکند خدا معاصیش را و زیاد میکند حسناتش
شد محو
را و داخل شود بهشت پس مقدس و پاک میکند خدا او را از
اسمان

آسمان ندا میرسد که پاک کنید زایر حبیب خدا را رسول خدا ص
ملائکه ندا میکند که بشارت بدهید او را بمرافقت من در بهشت
پس ندا میکند امیرالمؤمنین ع که من ضامن قضای حوایج و دفع بلایا
باشم از شما پس از جانب چپ و راست داخل میشوند در
خانهای خود و نیز از آن حضرت مرویست که هر که زیارت کند
حسین را مثل کسی است که صد حج کرده است از رسول خدا ص
مرویست که خلاق عالم خلق کرده از عرق روی حسین هفتاد
هزار ملائکه که تسبیح و تقدیس میکنند خدا را و استغفار برای
زوار حسین ع میکنند تا روز قیامت و نیز مرویست که موضع
قبر حسین روضه از ریاض بهشت است و حضرت صادق ع
فرمود که نیست از ملائکه مگر سؤال میکنند از خدا که بزیارت حسین
روند پس فوجی بالا و فوجی پایین میروند و نیست خلقی بیشتر از ملائکه
هر شبی هفتاد هزار ملک نازل میشوند و طواف میکنند خانه
خدا را و میایند بر سر قبر حسین و سلام میکنند بر او و عروج
میکنند باسمان پیش از آنکه صبح شده باشد پس نزول میکنند
ملائکه روزی هفتاد هزار پس طواف میکنند خانه را پس میایند
بر سر قبر امیرالمؤمنین پس بر سر قبر امام حسن پس بر سر قبر امام

حسین مینمایند و سلام میفرستند و عروج میکنند باسمان ۵ و
از حضرت امام باقر ع مرویست که اگر مردم میدانستند فضیلت زیارت
حسین را پدر و مادر را قطع نظر میکردند و از شوق میمردند
و از حسرت پاره پاره میشدند و اگر کسی برود بزیارت او نوشته
می شود از برای او ثواب هزار حج و هزار عمره مقبول و هزار شهید
از شهدای بدر و ثواب هزار روزه دار و هزار صدقه مقبول و هزار
بنده که در راه خدا آزاد کرده باشد و در این سال از هر آفتی محفوظ
باشد که آسان ترین آنها شر شیطان بوده باشد و موکل شود برای
او ملکی که او را از شش جهت محافظت نماید و اگر در اثنای آن بمیرد ملائکه
بجهت تکفین و تغسیل او حاضر شوند و او را مشایعت نمایند
و او را از فشار قبر و هول منکر و نکیر ایمن گردانند و دری از بهشت
برای او بگشایند و نامه اش را بدست راستش بدهند و در روز قیامت
او را نوری باشد که مشرق و مغرب را روشن کند و منادی ندا کند
که هذا من زوار الحسین بن علی پس نماند کسی مگر آنکه گوید
کاش من زوار حسین بودم و نیز مرویست که ثواب زیارت آن
حضرت در عرفه مثل ثواب کسی است که هزار هزار حج و هزار هزار
عمره با محمد ص کرده باشد و هزار هزار بنده در راه خدا آزاد کرده باشد.

وهزار

و هزار هزار نفر پوشانده باشد و بجهاد فرستاده باشد و او را
در آسمان صدیق و در زمین کروبی گویند ۵ و هر که در شب عاشورا
آن حضرت را زیارت کند چنان باشد که گویا بخون خود آلوده بهیأت
شهدای کربلا و در محشر در میان ایشان محشور گردد و هر که
در شب عاشورا آن حضرت را بر سر قبرش زیارت کند چنان باشد که
در پیش روی آن حضرت شهید شده باشد و آسمانها مملو از
ملائکه است که بعضی برای زیارت پائین می آیند و بعضی بالا میروند
و نیز از آن حضرت مرویست که کربلا را خلاق عالم هزار سال قبل
از کعبه آفریده و او را مقدس و پاک گردانیده و او را مطهر و منور
گردانیده و او افضل بقاع بهشت است انبیاء و اولیاء او را ساکنند
و در وقت تغیر این ارض ملائکه بامر خدا کربلا را با آنچه در انست با نوری
که عالم را روشن کند در بهشت گذارند و در بهشت منزلی از او بهتر
نباشد ۵ و از حضرت صادق ع مرویست که کسیکه عزم زیارت آن
حضرت را میکند ملائکه بیکدیگر بشارت میدهند که فلان پسر فلان
بزیارت آن حضرت میرود و چون از خانه بیرون میشود حق تعالی
چهل هزار ملک موکل او گرداند که برای او صلوات میفرستند تا
سر قبر حسین ع بعد هر گامیکه بردارد ثواب شهیدی دارد و چون

داخل روضه مبارکه شود دست تضرع کشاید و کوید السلام علیک
یا حجة الله فی ارضه خلاق عالم با جمیع ملئکه بر او صلوات می
فرستند تا از نماز فارغ شود و بعوض هر رکعتیکه در جای وی بکزارد بجای
آورد ثواب هزار حج و هزار عمره و عتق هزار عبد و هزار جهاد با و
عطا کند چون اراده منزل کند منادی ندا کند طوبی لک قد غنمت
وسلمت فقد غفر الله لک ما سلف و اکر در آن سال بمیرد حق تعالی
بید قدرت خود قبض روح او نماید و چون اراده وطن نماید ملئکه
عرض نمایند که ما چکنیم خطاب رسد که بروید با او بجا نا او چون آن
بنده را بدر خانه رسانند عرض کنند که چکنیم خطاب رسد که در خانه
او توقف کنید و مرا تسبیح و تقدیس و تهلیل کنید و بنویسید ثوابش را
برای او تا روز وفاتش چون وفات یافت او را تغسیل و تکفین و تدفین
کنید بعد از دفن عرض کنند چکنیم خطاب رسد که در سر قبرش منزل
کنید و تسبیح و تقدیس و تهلیل مرا کنید تا روز قیامت و ثوابش را
برای او بنویسید پس ملئکه بر سر قبرش بخوبند کو و مشغولند تا
یوم النشور * و نیز مرویست که من زار الحسین بکربلا کمن زار
الله فی عرشه * و از حضرت امام رضا ع مرویست که زیارت من
معادل است نزد خدا با هزار حج و هزار عمره مقبوله راوی حدیث را

در خدمت

در خدمت ابی جعفر ع عرض کرد آن حضرت فرمود هزار هزار حج است
برای کسیکه بحق او و پدرانش عارف باشد شفاعت میکنیم من او را
در روز قیامت * از حضرت امیر المؤمنین ع مرویست که فرمود که
دور دور است که کشته می شود از من ولدی در خراسان بظلم اسمش
اسم من است و اسم پدرش اسم موسی ابن عمران است هرکه او را زیارت
کند بیامرزد خدا تعالی کناهان او را اکرچه بعدد قطرات امطار
باشد * و از حضرت موسی ابن جعفر ع مرویست که هرکه زیارت کند ولد
مرا طوس میباشد برای او نزد خدا هزار حج مبرور راوی تعجب کرد
حضرت فرمود چهار نفر از اولین نوح و ابراهیم و موسی و عیسی
و چهار نفر از آخرین محمد و علی و حسن و حسین می نشینند و با
ایشان است زوار قبور ائمه ع و اعلا درجه ایشان برای فرزندم
علی است * و از حضرت جواد ع مرویست که خدا می آمرزد کناهان
کذشته و آینده زائر او را در روز قیامت و منبری برایش کذارند
مثل منبر رسول ص و بر او نشسته باشد تا خلایق از حساب فارغ شوند
و از حضرت صادق ع مرویست که پاره از من در خراسان شهید شود
هرکه او را زیارت کند روز قیامت دست او را کیرم و داخل بهشت
کنم اکرچه از اهل کبائر باشد و اکر عارف بحقش باشد که بداند

که او امام مفترض الطاعة و غریب و شهید است پس خدا عطا کند
باو اجر هفتاد شهید مجاهد با رسول خدا و از حضرت رضا ع مروی
است که در میایم زائر خود را در وقت طیران نامها از راست و چپ
و گذشتن از صراط و وقت میزان اعمال ه و از آن حضرت مرویست که
در طوس بقعه ایست که روضه از روضات جنان و مهبط ملائکه
است که داخل می شود در او فوجی و بالا میرود فوجی و من در او مدفونم
زائر من ثوابش مثل زائر رسول الله است مینویسد خدا برای او ثواب
هزار حج مقبول و ثواب هزار عمره مبروره و من و پدرم شفعاء آن
او ئیم ه و از آن حضرت مرویست که مینویسند ثواب صد هزار شهید و صد
هزار صدیق و صد هزار مجاهد و محشور می شود در زمره ما و قرار
داده می شود در درجات اعلی رفیق ما ه و از حضرت جواد ع پرسیدند
که ثواب زیارت پدرت بهتر است یا ثواب زیارت جدت حسین
آن حضرت فرمود پدرم لانه لا یزوره الا الخواص من شیعته
و از حضرت صادق ع مرویست که هر شیعه که امامی را زیارت کند
و نماز کند در نزد او چهار رکعت بنویسد خدا برای او حج و عمره
و از آن حضرت مرویست که هر که زیارت کند یکی از ائمه را چنان باشد
مثل کسیکه زیارت کند رسول خدا را ه و از حضرت رسول مرویست که

برای

برای هر امامی عهدی است بر اعناق شیعه و از تمام حق و وفا زیارت
قبور ایشان است ه فمن زارهم راغبا فی زیارتهم مصدقا بما
رغبوا فیه کان من رفقائهم یوم القیمة و از حضرت صادق ع
مرویست که هر که زیارت کند مرا گناهان او آمرزیده شود ه و از
حضرت عسکری ع مرویست که هر که زیارت کند جعفر و پدرش را چشم
او معیوب نمیشود و مبتلا نمیمیرد ه و از حضرت رضا ع مرویست که
زائر قبر پدرم ببغداد مثل زائر قبر محمد و علی است الا اینکه ایشان
افضلند و بهشت برای زائر قبر پدرم آماده است و اگر ممکن نشود
از دور برای قبر سلام فرستد ه و در این مقام تنبیهی است در بیان
افضلیت ثواب زیارت سید الشهداء بر سایر اولیا بدانکه
حصول این مقامات باختیار کردن نفوس و داشتن مقامات خضوع
و خشوع و تضرع و ابتهال و ذلت و انکسار و غربت و اسارت
و مقاماتی که در نظر اهل بصیرت فوت نفس و تعب بسیار و مشقت
را لازم دارد نیز بواسطه علو شان و سمو مکان است و الا جمیع
موجودات نسبت به پیغمبر آخر الزمان رعیتند و آن نور سلطان
انوار است و این منافات ندارد که مقامش از جهتی در مظاهر کثیر
از نور دیگر باشد و بواسطه حصول بعض ریاضات و مجاهدات

خاصه دارد و از یک جهت مثل شرافت زیارت علی شود چنانچه امیر
مؤمنان یک ضربتش اشرف از عبادت ثقلین شده در یوم خندق
و مسمّی باسد الله شد پس شهید شدن سید الشهداء نیز بر این نحو
است پس این جهت کمال بودن اگر چه بحسب اقتضاء مصلحت و حکمت
زمان باشد و در غیر این زمان و احوال شهادت مصلحت نداشته
باشد مثل زمان نبی صلعم عیب نداد خصوص با این مصیبت و ذلک که
شهداء بدر با آنکه بین یدی رسول الله شهید شدند باین مقام
نبودند و حمزه سید الشهداء تا آن حضرت شهید نشده بود
سید الشهداء بود و این مقام مخصوص جمیع مقامات خضوع
و خشوع آن حضرت را محو نمود با آنکه آن حضرت بید وضعی شهید شد
و بعد از آن حضرت رضا ع بواسطه رضای مذلت و غربت و حصول
مشقت برای خودش ثواب زیارتش ازید از دیگران است چنانچه
از ملاحظه اخبار ماضیه این سخن واضح می شود و لیکن ثواب زیارت
سید الشهداء بیش از هر زیارت است حتی حضرت رضا ع و
مخفی نماناد که از بعض اخباری که از آنجمله روایت جواد بوده باشد
مستفاد می شود افضلیت ثواب زیارت حضرت رضا ع بر زیارت
سید الشهداء ع و در اخبار است که هر که بیتوته کند نزد قبر رضا ع

ازشب

از شب تا صبح کان کمن زار الله فی عرشه و آن در نظر تحقیق چنین
نیست چه در خبر است که هر که زیارت کند سید الشهدا را کان
کمن زار الله فی عرشه و ظاهر اینست که ثواب زیارت با بیتوته
آن حضرت در طوس مثل یک زیارت بی بیتوته کربلا باشد و این
است جمع میان اخبار متکثره طرفین پس ثواب زیارت رضا ع
با بیتوته بقدر ثواب زیارت آن حضرت است بی بیتوته و آنکه
حضرت جواد ع فرموده است و تعلیل آورده است باینکه لا یزوره
الا الخواص من شیعته در خبر دیگر است که منظور از خواص شیعه
تجرد شیعه است از اختلاط ملل چون شیعه بحضرت رضا ع که
رسیدند دیگر صاحب مذاهب فاسده نمی شوند از ناووسی و فطحی
و واقفی و اسمعیلی و زیدی و نحو اینها پس هر کس از شیعه بحضرت
رضا ع که رسیدند خالص از غش و اختلاط هستند و شبهه نیست
که این ثواب از جهت فضل زائر است نه فضل مزور و چون زائر
حضرت سید الشهداء اعم از این طبقه مذکوره است و زائر رضا
مخصوص است باین لهذا فضلش زیاده است و این دلالت بر
کثرت فضل مزور نمی کند و اما خبری که دال است بر اینکه خلاق
عالم اول به اهل نظری که می کنند در صحرای محشر بر زوار حسین می کند

چون حرامزاده داخل در اینها نمی شود اگرچه فی الجمله باشد مثل
زیارت عرفه او دلالت بر فضل مزور دارد نه زائر و شرافت زائر
در اینمقام از شرافت مزور است چون مزور صاحب جلالت و عظمت
مهتر است طبقه خبیثه قابل دخول بر او نیست اگرچه در وقت
مخصوص بوده باشد و نبودن ایشان در وقت مخصوص در آنست
بر شرافت مزور و چه این حکایت مثل حکایت عصیان پروردگار را
در مسجد در یوم جمعه و شبهه نیست که در اوقات و امکنه شریفه
معصیت خداوند مؤاخذه اش بیش میباشد و اگر دلالتش مثل
دلالت بر ثواب باشد تفرقه بین الروایتین علی ما بین من توجه است
و ترجیح واضح با ثواب زیارت حسین هم از جهت حدیث عرفه
و هم از جهت کثرت اخبار و هم از جهت تقیید زیارت رضا که
زیارت الله فی العرش است به نبودن این تقیید در زیارت حسین
با اینکه واضح است که این تعلیل در زیارت رضا با این بیانی که
در اخبار شده است اشکال الصریح است بر فضل زائر و روایت عرفه
صریح نیست بر فضل مزور با اینکه این شرافت برای کسی از زائر
رضا و غیره نیست و مخصوص است به زیارت حسین اگرچه قائل به زیارت
رضا نباشد اما ان مقام ابدا لا مدخل له بفضل الحسین علی

الرضا

علی الرضا و بالعکس من حیث الزیارة من حیث هی هی لا من حیث المزور
و جمیع اخبار ناطقند باینکه نفس زیارت امام مظلوم ثواب عظیم
دارد و عقل قاطع باین حاکم است که کسیکه با این احوال شهید
شود و اطفالش اسیر شوند و سرش بر سر سنان و بدنش چهار
جراحت بر داشته بود و پایمال سم ستوران شده بود سه روز
و سه شب در میان بیابان با بابان و برادران و فرزندان در
میان خاک و خون افتاده بود چگونه می شود که ثواب زیارت
او کمتر باشد اگر منظور نظر محض عظمت شان بود پیغمبر و امیر
مؤمنان اولی بودند بکثرت ثواب زیارت و ایشان با اینکه
قطعا ثواب زیارت حسین مظلوم بیشتر از ایشان است و این نیست
مگر از جهت کثرت تظلم و بر خداوند لازم است که بنحوی اجر دهد
ا مظلوم و ناصرین او را در حیات و ممات که زیاده از احصا باشد
و نصب اعلام و انتشار فضل او را بنحوی نماید و آثار و علامات
او را بوضعی علی رؤس الاشهاد واضح و برهانش را بنحوی لائح
نماید که هیچکس در او تاملی نداشته باشد حضرت رضا هم بعلت
تظلم و غربتی که بر آن بزرگوار وارد شد باید ثوابش زیاده باشد
اگرچه مقام این انوار عالیه را غیر حضرت باری کسی نداند و این

مقام را در عالم ظاهر بغیر ابهام بما تعلیم نموده اند چه میتوان گفت
در حق کسانیکه بنص حضرت صادق ع در بهشت نظر بزوار و گریه
کننده گان و مصیبت زده گان خود میکند و برای ایشان طلب
زیادت میکنند و از کوفه ریش صغا و سر را در شام میکشیدند و در آن واحد
زمین را تا هر جا خواهند بطی الارض از هم می شکافند گاه در زمین
و گاه در آسمان اند در آن واحد **روضه سابعه** در بیان
معجزات و غرایب این انوار است در دار دنیا تا اهل معرفت دانند
مقام ایشان را با این همه بلاها که وارده بر ایشان شد از هر یک از
ائمه معجزه اکتفا می شود و از حضرت رسول صلعم دو معجزه ذکر می شود
معجزه اولی آنکه روزی جمعی از مشرکان بخدمت آن زبده
عالمیان آمدند که اگر از معجزات نوح و ابراهیم و موسی و عیسی برای
ما آوردی ما ایمان می آوردیم و ابوجهل از جمله ایشان بود
جبرئیل نازل شد و عرض کرد که بگو با آن کسانیکه معجزه حضرت
نوح خواسته اند که بروند بسمت کوه ابوقبیس و در آنجا متوسل
شوند بعلی ابن ابی طالب ع و حسن و حسین ع و بآن کسانیکه معجزه
ابراهیم را خواسته اند بروند بصحرای مکه و چون آتش ایشان را فرو
گرفت متوسل شوند بچادر فاطمه زنی که دختر من فاطمه است

که ایشان را

که ایشان را نجات دهد و بآن کسانی که معجزه موسی خواسته اند
بروند نزدیک کعبه تا آب موسی را ببینند و در آنجا متوسل
شوند بحضرت حمزه و بآن کسانیکه معجزه عیسی را خواسته اند که
رئیس ایشان ابوجهل است باشند در پیش شما تا خبر این طایفه
ثلثه بیاید پس آن حضرت کیفیت را با ایشان فرمود بما تعالی طوایف
ثلثه روانه شدند آنها که پیش کوه ابی قبیس رفتند دیدند از هوا
آب باریدن گرفت و از زمین آب جوشید و ایشان هر چند خواستند
فرار کنند نتوانستند تا بالا آمد تا قله کوه پس دیدند امیر مؤمنان
با دو صورت فرزندانش را بآن حضرت توسل جستند و از غرق نجات
یافتند و آب زمین بزمین فرو رفت و آب آسمان بر هوا جهید
و زمین بحال اول برگشت پس ایشان با حضرت امیر مؤمنان در خدمت
بودند بخدمت حضرت سرور عالمیان آمدند و آنچه دیدند و
ایمان آوردند آن حضرت فرمود که بدانید دنیا بحریست عمیق و علی
و فرزندانش کشتی نجاتند من تمسک بهم نجا و من لم یتمسک
بهم غرق و هلک در این اثنا فرقه دوم گریان آمدند و گفتند
که ما چون بصحرای مکه رسیدیم دیدیم آسمان شکافته شد و
پاره های آتش از او بیرون شد پس ما واله و حیران بودیم و حرارت

آتش عبور رسید که ناکاه دیدیم زنی را که اطراف مقنعه اش او بچنبر
بود و فرمود که اگر نجات خواهید چنگ زنید بر یک تار از رشته های
مقنعه من پس هر یک متوسل باو شدیم و نجات یافتیم و ما میدانیم
که دین تو برحق است پس ایشان نیز ایمان آوردند پس آنحضرت
فرمود که این فاطمه دختر منست و در صحرای قیامت هر کس متوسل
بچادر عصمت او شود از صراط بگذرد و از آتش جهنم خلاص شود
در این اثنا فرقه دیگر آمدند که برکنار و شهادت گویان بحضرت پیغمبر
آخر الزمان و اولاد طاهرین آن برگزیده عالمیان و گفتند چون
ما بحوالی کعبه رسیدیم دیدیم کعبه از جای خود بلند شد و در بالای
سر ما بایستاد و ما در جای خود خشک شدیم و یارای حرکت نداشتیم
پس عم شما حمزه آمد و نیزه را در زیر کعبه استوار کرد و کعبه را بآن
عظمت در زیر نیزه خود نگاه داشت و گفت بیرون دوید و دور
شوید چون ما بیرون آمدیم و دور شدیم کعبه برگشت و بجای خود قرار
گرفت و در جمیع این احوال ابوجهل لعین نشسته بود از آنکه
هر طایفه می آمدند و احوال خود را میگفتند می گفت تا ببینیم
طایفه دیگر چه میگویند چون تمامی آمدند و احوال خود را گفتند
و آنحضرت فرمود که کسانیکه باعث نجات این گروه شدند در

قیامت

قیامت باعث نجات دیگران می شوند پس آنحضرت با ابوجهل فرمود
که تو چه میخواهی عرض کرد که شاید اینکسان که اینسخنان میگویند
خیال باشد و چیزی بچشم ایشان خورده باشد و حقیقت نداشته
باشد اگر معجزه عیسی را در حضور من نمودی و فرمودی که من امروز
چه خورده ام و چه کرده ام میدانم که در ادعا صادقی پس آنحضرت
فرمود که امروز مرغی برای تو پخته بودند چون حاضر کردند و تو لقمه
از او برداشتی که ناکاه برادرت ابوالبختری اذن دخول خواست
و تو در زیر دامن خود پنهان کردی مرغ را و او را اذن دخول ندادی
ابوجهل گفت اینها هیچیک واقع نشده و من امروز مرغ نخورده ام
بگو دیگر چه کرده ام آنحضرت فرمود سیصد اشرفی از خود داشتی
و ده هزار درهم امانت مردم بود از یکی صد اشرفی و از دیگری
دویست و از دیگری پانصد و از دیگری هفتصد و از دیگری هزار
و مال هر یک در کیسه بود و تو عزم کرده بودی که خیانت نمائی و
اموال ایشان را پس ندهی و چون برادرت بیرون رفت سینه مرغ را
خوردی و باقیش را ذخیره کردی و اموال مردم را طمع کردی ابوجهل
گفت اینها هیچیک اصل ندارد و امانت مردم را دزد برد
آنحضرت فرمود که جبرئیل مرا این خبر داد ای جبرئیل مرغ

نیم خورده را حاضر کن که ناگاه همان مرغ در نزد آن حضرت حاضر شد
که همه دیدند ابوجهل تعجبش آمد و مدد ظاهر گفت من این مرغ را نمی
شناسم آن حضرت خطاب بمرغ کرد که بگو واقعه را ناگاه بقدرت
پروردگار زنده شد آن مرغ و بزبان آمد که گواهی میدهم که توئی
سید پیغمبران و شهادت میدهم که ابوجهل دشمن خدا است این مرا ‏ورسوله
خورده است و این نیمه مرا ذخیره کرده است علیه لعنة الله والملائکة
والناس اجمعین و این لعین نیز بخیل است و چون برادرش آمد مرا
پنهان کرد پس آن حضرت دست مبارک را بر اعضای مرغ مالید
و مرغ صحیح شد پس با بی جهل فرمود که این معجزها یقین میکنی
گفت که تو هم چیزی میکنم اما یقین ندارم شاید محض خیال باشد
آن حضرت فرمود که چنان نیست که تو صاحب باشی و دیگران خاطی
پس تو حد من دیگران را تابع باش پس بجبرئیل فرمود که کیسها را
حاضر گردان پس جبرئیل کیسها همه را حاضر کرد موافق آنچه آنحضرت
فرموده بود پس آنحضرت یک کیسه را گرفت و فرمود بطلبید آنرا
که صاحب این کیسه است پس صاحب آن کیسه را آوردند و آنحضرت
اموال او را باو پس داد پس جمیع صواحب اموال را طلبید و مال
ایشان را رد کرد پس رو با بی جهل کرد که ایمان بیاور تا سعید

تومان

تومان خود را بگیری و خدا برکت دهد بر تو و بر این مال آن لعین گفت
ایمان نمی آورم و ملک و مال خود را بر میدارم دست دراز کرد که کیسه را
بردارد حضرت صدا زد با مرغ که بگیر ابوجهل را و مگذار که آنها را بر
دارد پس مرغ با امر پروردگار بر جست و ابوجهل را بچنگال گرفت و
پرواز کرد و او را در هوا برد تا بر بام خانه اش گذاشت و آن حضرت آن
زر را بفقرای مؤمنان قسمت کرد پس آنحضرت فرمود که این معجزه را
خداوند برای اتمام حجت بر ابوجهل نمود و موجب نجات جمعی از
بندگان خدا گردید و او ایمان نیاورد و این مرغ از مرغان بهشت
خواهد بود و در بهشت پرواز خواهد کرد و در بهشت انواع
مرغان هستند هر یک بقدر شتری و در فراز بهشت پرواز می کنند
پس هر گاه مؤمن دوست محمد و آل محمد ص آرزوی خوردن یکی از
آنها نماید فرود می آید در پیش روی او و بالها و پرهایش ریخته می
شود برای ولی خدا یک طرفش کباب می شود و طرف دیگر آن بریان
و چون آنچه مقتضای خواهش او است تناول نمود و گفت الحمد
لله رب العالمین باز آن مرغ زنده می شود و در هوا پرواز می کند
در اطراف بهشت **معجزه ثامنه** و نیز مرویست که روزی
آن حضرت در کوچهای مکه راه میرفتند ابولهب از عقب آنحضرت

میرفت و سنگ بر آن حضرت می انداخت و حضرت امیر المؤمنین با آن
حضرت بود و او را نیز سنگ می انداخت تا پاهای هر دو را مجروح
کردند و هر سنگ که بر آن حضرت می انداختند بر حضرت امیر المؤمنین
بر میخورد و بحضرت امیر المؤمنین میگفتند تو که اینقدر اظهار شجاعت
میکنی چرا دفع ما را نمیکنی آن حضرت میفرمود که من بی اذن پیغمبر
کاری نمیکنم پس ابولهب و اوباش قریش را و اهل مکه را با خود برد و اشتر
متعاقب آن دو بزرگوار رفتند تا آنکه از مکه بیرون شدند ناگاه
دیدند که سنگها از کوه گردیده بطرف آنحضرت پس کافران شاد
گردیدند و دور رفتند و گفتند الحال این سنگها محمد و علی را
هلاک میکنند و ما خلاص خواهیم پس چون آن احجار بنزد آن دو
بزرگوار رسید بقدرت حضرت جبار بسخن آمدند و سلام بر آن دو
بزرگوار بلسان فصیح نمودند پس کافران تعجب نمودند و دو نفر ایشان
که شدت عمل ایشان بیش بود و کفر ایشان ازید بود گفتند که محمد
و علی جماعتی را در کودالها پنهان کرده اند که بر ایشان سلام میکنند
پس بقدرت پروردگار آن سنگها بلند شدند و بر سر آن ده نفر
میخوردند و بلند می شدند و بر فرق سر آنها میخوردند تا مغز ایشان
از بینی ایشان بیرون شد و هلاک ایشان در دنال شد و

گفتند

گفتند از همه بدتر شماتت محمد و علی است چون ایشان را در تابوتها
گذاشتند از مرده ایشان صدائی خواست که محمد و علی راست میگویند
و شماها همه دروغ میگوئید پس جنازه ها میل زدند و آن دشمنان
خدا گفتند ما بر عید اریم انها را که بعذاب خدا بریم پس ابوجهل گفت
که سخن گفتن مرده گان و سنگها همه از جادوی محمد است اگر
راست میگوید مرده کافر را زنده کند پس آن حضرت رو بامیر المؤمنین
کرد که چند زخم بر تو خورده است آن حضرت عرض کرد چهار زخم
آن حضرت فرمود که شش زخم بر من خورده است شش نفر ایشان را
من زنده میکنم و چهار نفر را تو زنده کن هر یک بقدر زخمهای خود
دعا کردند همه زنده شدند و برخاستند و گفتند بدانید که حق با محمد
و علی است و نجات در متابعت ایشان است در آن عوالم که ما
بودیم مثل محمد را دیدیم که نشسته بود نزد عرش و علی را دیدیم که نشسته
بود بر تخت نزد کرسی و جمیع ملائکه عرش و کرسی و ملائکه حجب بر
گرد ایشان بر آمده بودند و تعظیم ایشان میکردند و هر چه میفرمودند
اطاعت میکردند و ایشان نزد خدا شفیع میکردند هفت نفر
ایشان ایمان آوردند و باقی بر کفر خود ماندند ٭ و در احوال
امیر المؤمنین در خانه خود با فاطمه و حسنین نشسته بودند که ناگاه

در را کوبیدند پس حضرت امام حسن بفرموده امیر المؤمنین عقب بر
در آمده دید که مقداد بوعده خواهی امیر المؤمنین آمده عرض کرد که
امروز آخر شعبان و شب اول رمضان است میخواهم امیر مؤمنان
خانه مرا مشرف فرماید حضرت وعده دادند و مقداد مسرور و مراجعت
نمود ناگاه در را کوبیدند باز حضرت امام حسن بفرموده امیر
مؤمنان بعقب در آمده دید عمار آمده است که همین شب از آن
حضرت وعده بخواهد پس حضرت امیر مؤمنان وعده دادند و عمار
مسرور مراجعت نمود ناگاه دق الباب کردند باز حضرت امام
حسن بعقب در رفته دید ابوذر است و در همین شب از امیر وعده
می خواهد پس حضرت امیر ابا ذر را نوازش فرمودند و بوعده قدوم
میمنت لزوم مسرورش ساختند پس حضرت امیر چون شام شد
بمنزل مقداد قدم مبارک رنجه فرمودند و تا صباح نزد مقداد
سر بردند و چون صبح شد مقداد بمسجد رسول الله عمار و ابا ذر را با جماعت
مسلمین دید که نزد رسول نشسته سلام بر ایشان نموده عرض
کرد کیست مثل من که از سر شب تا بصبح امیر مؤمنان منزل مرا
مشرف نموده و در خدمتش بسر بردم و الحال از آن حضرت
مفارقت نموده بمسجد آمدم عمار بر خواست و گفت امیر در خانه

من امشب

من امشب بودند از عشا تا صبح در این ساعت از او مفارقت کرده
چون ابوذر شنید بر خواست و گفت امیر شب از سر شب تا صبح در پیش
من بود حضرت رسول صلعم سلمان را فرستاد نزد فاطمه استفسار
نمود که علی دیشب در کجا بود بتول عذرا فرمود امشب از سر شب
تا صبح سر من بر سر او در یک بالین بود سلمان آمد و کیفیت را بعرض
حضرت رسانید در آن حال جبرئیل نازل شده بر آنحضرت سلام
فرستاده عرض کرد که ربک یقرئک السلام و یخصک بالتحیة
و الاکرام و میفرماید علی امشب نزد مقداد و عمار و ابوذر و شما
و فاطمه و نزد من در آسمان هفتم بود گاهی ایستاده و گاهی نشسته
و گاهی در رکوع و گاهی در سجود از اول عشاء تا طلوع در آن حال
جماعتی از منافقین گفتند امیر المؤمنین یکنفر بیش نبود چگونه
خود را قسمت نموده است پس حضرت رسول صلعم فرمود مثل امیر
المؤمنین ع در میان شما ها مثل آفتابست که هیچ مکانی از او
خالی نیست و در هیچ زمانی از او منیر و مرویست که دختر سلطان
یمن با پسر وزیر با یکدیگر راهی داشتند چون پدران مطلع شدند
هر دو را کشتند اهل شهر تمامی بنوحه و زاری در آمدند سلطان
پشیمان شد گفت چاره چیست خلایق گفتند چاره این کار را

بجز حسن بن علی کسی نخواهد کرد که بخدمت آن حضرت فرستادند
چون قاصد یمن از شهر بیرون آمد دید شخصی عظیم الشان می آید
گفت تو کیستی آن حضرت فرمود منم حسن بن علی آمدم که آن دو
کشته شما را زنده کنم عرض کرد چه دانستی فرمود کسیکه زنده میکند
عالم می شود پس آن شخص بر کشته مردم را از قدوم میمنت لزوم
آنجناب اعلام نمود مردم بهجوم آمده بخدمت آن حضرت شتافتند
حضرت آن دو کشته را زنده نمود خلایق بر رکاب آنجناب بوسیدند
و بر چشم نهادند حضرت بعد از اتمام عمل روانه مدینه شدند
و از حسن بصری روایت شده است که وقت سحر بمسجد برای طواف
رفتم دیدم جوانی رو بخاک نهاده میگوید یا ذا المعالی
علیک معتمدی طوبی لعبد تکون مولاه طوبی لمن کان
خائفا وجلا یشکو الی ذی الجلال بلواه شنیدم
هاتفی آواز داد لبیک لبیک انت فی کنفی وکلما قلت
قد سمعناه صوتک تشتاق ملائکتی وعذرک الیوم
قد قبلناه از استماع این کلمات بیهوش شدم چون بهوش
آمدم دیدم شهید کربلا بود عرض کردم یا بن رسول الله با این مرتبه
چنین بخدا چنین مینالی فرمود از وقتیکه خواندم اذا نفخ فی

الصور

الصور فلا انساب بینهم صبر و آرام از من برداشته شده
شخصی خدمت علی بن الحسین ع عرض کرد چهارصد درهم قرض
دارم و نفقه عیال ندارم حضرت گریست عرض کرد جعلت فداک
سبب گریه چیست فرمود چه حالتست که شخصی برادر دینی خود را
ببیند که حاجتی دارد و نتواند ادا نماید منافقان گفتند عجب است
که میگویند زمین و آسمان بفرمان ما است و بجهة چهارصد درهم
معطل میمانند این سخن بعرض آن حضرت رسانیدند فرمود
طعام مرا بیاورید دو قرص نان جو برای آن حضرت آوردند آن
حضرت آنها را باو داد که بگیر این را که خداوند عالم باین دو قرص
حاجت تو را بر میاورد آن شخص گرفته هر چه خواست بشکند نتوانست
یکی را بماهی فروش داده از او ماهی گرفته دیگری را بنمک فروش
داده نمک گرفته بخانه آمد چون شکم ماهی را شکافت مروارید
قیمتی بیرون آورد ناگاه ماهی فروش آمد که نان را بگیر و ماهی
از آن تو باشد نمک فروش نیز چنین کرد گفتند این نان را نتوانستیم
خورد غلام حضرت آمد که مولای من میگوید تو بمطلب خود
رسیدی دو قرص نان را بده که جز من کسی نتواند خورد پس آن
شخص نانها را پس داده و ماهی را با نمک خورد و جواهر را ببازار

برد و با علا قیمت فروخت و ببرکت آن بزرگوار دید و قرض آن از اهل
روزگار مستغنی شد * مرویست که شخصی بخدمت حضرت باقر (ع)
آمد و عرض کرد که من دوست شمایم و پدرم دشمن شما میباشد بدین
سبب مرا از مال خود محروم ساخت آن حضرت بر ورق سفید چیزی
نوشت بدو داده فرمود بر بقیع برو و صدا کن یا زرجان کسی خواهد
آمد و مطلب تو را بر آورد آن شخص میگوید چون بفرموده عمل
نموده بقبرستان رفتم دیدم شخصی آمد و گفت من زرجانم نامه
آن حضرت را بدو دادم دیدم رفت باندک زمانی مراجعت کرده
سیاه روئی جامه سیاهی پوشیده زبانش از دهانش بیرون آمده
آورد و گفت این پدر تست عذاب جهنم او را چنین کرد پدر روی
بپسر کرده گفت عداوت اهلبیت و تولای بنی امیه مرا چنین کرد
اکنون صد و پنجاه هزار دینار در فلان موضع مدفونست پنجاه
هزار دینار آن از محمد بن علی است و صد هزار از تو برو و بردار
پس آن حضرت پنجاه هزار را گرفت و قسمت نموده فرمود جمعی از
مستحقین از مال او منتفع شدند و خدا او را ببرکت آن امرزید
راوی میگوید من در کوه ابو قبیس دعا میخواندم دیدم شخصی را که
دعا میکرد که انگور میخواهم و وقت انگور نبود دیدم طبقی انگور حاضر

شد

شد گفت خدایا برهنه‌ام لباس میخواهم دیدم جامه حریر حاضر شد
چون بانگور خوردن مشغول شد پیش رفتم چند دانه از او بر داشتم
نظری بمن کرد و فرمود که چه مسکینی عرض کردم من در این شریکم فرمود
بنشین و بخور نشستم و خوردم تا سیر شدم طبق بهوا بلند شد
خواست جامه‌ها را تقسیم کند قبول نکردم چون از کوه پائین آمدم
جامه کهنه‌اش را بفقیر داد از کسی پرسیدم آن کیست گفت محمد بن
علی است * معلی بن حبیب گوید بحضرت صادق (ع) عرض کردم
که مرا گمان اینست که شما اهلبیت را مرتبه نیست حضرت طبقی خرما
حاضر کرد دانه یکی را بیرون آورد و در زمین کشت طولی نکشید
بلند شده بار آور گردید پس آن حضرت خرمای رسیده از آن چید
و نصف فرموده بر رقعه سفیدی بود داد که بخوان دیدم نوشته است
اشهد ان لا اله الا الله محمد رسول الله علی المرتضی و الحسن
و الحسین و علی بن الحسین و محمد بن علی و جعفر بن محمد و موسی
بن جعفر و علی بن موسی و محمد بن علی و علی بن محمد و الحسن بن
علی و محمد بن الحسن حجة الله فی ارضه تعجب آمدم اعتقادم ثابت
شد * از غلام هرون الرشید مرویست که روزی هرون قصد
قتل موسی کرد چون آنجناب داخل شد عصای خود را جنبانید و

بینداخت افعی شده رو بآن لعین گذاشت و شروع باذیت نمود چون
دید رهائی نمیشود از اراده خود گذشت حضرت عصا را گرفت بیرون
آمد شخصی میگوید که بسیار مقروض شدم بخدمت علی بن موسی ع
شتافتم پیش از آنکه کیفیت حال خود گویم دست زیر سجاده
خود کرده بدره زر بمن داد و من دست کردم خواستم ببینم چه
قدر است دیدم دیناری بیرون آمد بر سکه او نوشته بود با محمد پنجاه
دینار است بیست و شش دینار برای نفقه عیال خود و من آنقدر
میخواستم چون صبح شد در میان دنانیر هرچند تفحص کردم آن
دینار با آن نقش را نیافتم ۴ مرویست که روزی مأمون بشکار
میرفت دید اطفال بازی میکردند چون کوکبه او را دیدند تمامی
متفرق شدند جز طفلی که باقی ماند ازو پرسیدند تو کیستی گفت
من پسر رضایم از تکلم او خوش آمد و بکی را و بقصد آن حضرت
بشکار رفت ماهی با خود آورد تا بدان محل رسید بحضرت عرض کرد
که در دست من چیست فرمود ان الله خلق بمشیئته فی بحر قدرته
سمکا صغارا و یصیدها الملوک والخلفاء و یمتحنون بها
سلالة النبوة ۴ مأمون در تعجب آمد و بجانب رفت ۱ مرویست
که والی مدینه شکایت امام علی النقی ع بمتوکل لعین نمود آن حضرت

را حاضر

را حاضر کرده در منزل نامناسبی او را ساکن نمود یکی از اصحاب آگاهی
از آن منزل کرده حضرت فرمود نظر کن چون نظر کرد دید باغات
و ریاحین باصفا بپدا آمد موجب تزاید اعتقاد او شد ۸ و نیز
مرویست که نوبتی حضرت امام حسن عسکری را خلیفه ملعون بسپرد
که هلاک کند آن ملعون او را محبوس کرد گفتند که آن حضرت
دعاء بد بتو میکند پس آن لعین آن حضرت را در پیش سباع انداخت
دید سباع بدور او میگردند و اذیتش نمینمایند ۴ و مرویست
که بعد از وداع آن حضرت این دنیا را معتضد ملعون فرستاد
که اگر کسی از اولاد آن حضرت را بیابند بکشند چون غلامان
داخل سرا شدند کسی را ندیدند و در درون او سردابه یافتند چون نظر
کردند سرداب را دیدند که در میان او دریائی بود جوانی سجاده
خود بر روی آب افکنده نماز میخواند یکی نزد او رفت خواست
غرق شود دیگری دستش را گرفت و بیرون آورد و هر که رفت
چنین شد و بیرونش کشیدند و همچنین چند نفر پیش رفتند
دست بر آن جناب نیافتند **روضه ثامنه** در بیان المرتب
این انوار است در دنیا و رجعت اخبار دیگر مفصل از حضرت
صادق ع در این باب ذکر کرده است در کتب اصحاب مدون

و مسطور است ثم از آن دفتر دکلك بیان مینمایم حضرت صادق
فرمود که قائم ما ظهور مینماید و بعد ظهور آن بزرگوار در مکه است
و مکه را مسخر میکند و حاکم بر ایشان نصب میکند و خود بسمت کوفه
تشریف میآورد حاکم آن حضرت را در مکه می کشند و آن حضرت
چند مرتبه بر ایشان عود میکند تا بعد از آنکه اشرار آن نواحی را قلع
و قمع مینماید و بکوفه تشریف میآورند و آنجا سید حسنی با آن
حضرت ملحق می شوند با اتباع بسیار و بعد از طهران و حجاز و
ابرار امامات ابنیا آن سید با آن حضرت بیعت میکرد و جمعی که با او بودند
با آن حضرت بیعت میکنند مگر جمعی از زیدیه که آنها را می کشند
و امر آن حضرت بالا میرود و در آنوقت کوفه معمور می شود و جای
خوابیدن گوسفندی یک دینار می شود و در آنوقت ارض اقدس
کربلای معلی معمور می شود و باغات و بساتین و عمارات او بسیار
می شود و عمارات و باغات متصل بکوفه می شود و مؤمنان در
امکان شریف ازدحام مینمایند و عبادت پروردگار مینمایند
و در آنوقت دعای احدی در تحت آن قبر مطهره رد نمی شود و
مؤمنان آن بلده طیبه صفای قلوب ایشان بنحوی است که هر
یک میدانند که دیگری در خانه خود چه چیز خورده است و در آن

حین آن ارض اقدس مهبط ملائکه و انبیا است و مسکن صلحا و صدیقان
و اتقیا است پس از آنجا آن حضرت بمدینه تشریف میبرند و در
آنجا بعد از نبش روز ابوبکر و عمر را از قبر بیرون می آورند و زنده می
کنند و بر درخت می آویزند و آن درخت سبز می شود پس اتباع ایشان
را ندا می کنند که از این دو کافر بیزار گردید که باعث غوایت و ضلالت
شما شدند اتباع ایشان گویند که ما تا حال که از ایشان گواهی
ندیده بودیم ایمان آورده بودیم حال بیقین دست از تولای
ایشان بر نخواهیم داشت پس آن حضرت امر فرماید که اتباع ایشان
از میان مؤمنین جدا شوند و با دست باهیر امر کند که ایشان را بسوزانند
پس بر گردن عمر ثابت نمایند هر معصیت که از ابتدای عالم شده است
تا آن زمان و ایشان را بسوزانند و خاکستر ایشان را باد بدریا
اندازد مؤلف گوید که ثبوت تقصیر هر معصیت بر گردن عمر
از زمان غصب خلافت و اختلال امر ولایت تا آخر الزمان نقاط عدم
سببیت درست می آید اما از ابتدای عالم تمام نمی شود مگر بقاعده
طینت و بودن آن لعین اصل مرکز سجین و شقاوت و نقطه مقابل
ولایت و محبت و جمیع اجزا ضا در شده است از اوراق شقاوت
از این شجره خبیثه قساوت نشو و نما اجاج و مذلت است و در بیان

مقدمات فی الجمله اشاره باین مقامات رفت مفضل عرض
کرد که عذاب ایشان همین است حضرت صادق ع فرمود که هر یک
از ائمه که رجوع میکنند و ایشان را زنده میکنند و باین نحو معذب
مینمایند و مقام ایشان جهنم است و مقامی است که از آن مقام
بدتر در سقر کسی نباشد چنانچه سابق بر این حدیث نزول شیطان
بستقر ذکر شده است پس آنحضرت معاودت مینماید و بعد از ظهور
آن حضرت هر یک از ائمه ظهور میکنند اول حضرت امیر المؤمنین
ظهور میکنند و برای آن حضرت قبه از عالم بالا میآورند و در زمین
نصب میکنند که یک سر او در صنعای یمن است و یک سر او در بحرین و
یک سر او در مدینه طیبه و یک سر او در نجف اشرف و آن حضرت فرمود
که گویا می بینم شعاع قندیلهای آن قبه را که باسمان میرود و آن
حضرت در آنجا ساکن است اما در اول زمان اولاد او یک قبه
از مدینه آورده و در کربلا نصب میکنند که یک سر آن بر مشرق و یک سر آن
بر مغرب رضا و تسلیم و در میان آن قبه بالشها و پشتی بر ما
هستند که نور او آسمان و زمین را محزون کرده و دل جمیع سکان
را شکسته در بیرون خیمه جوانان هاشمی غالبی بر خاک هلاک
افتاده و آن بزرگوار در نیشان گاه نظر بر بیرون خیمه میکند و گاه

نظر

نظر بر اندرون خیمه میکند و آه میکند که جگر سنگی را که خلاق
عالم بنظر هیبت در او عالم را خلق کرده کباب می شود و اگر منظور
بقای شریعت و از برکت وجود آن حضرت نبود عالم کن فیکون
میگردید اما مرشد را حزین که در این هنگام حضرت امام حسین ع
ظهور می کند و آن دو بزرگوار چهل و پنج هزار سال سلطنت روی
زمین را مینمایند و جمیع دشمنان خدا را میکشند و بنی امیه را قتل
میکنند و آنها بعضی بیک بریزند و ایشان را از فرزندان میگیرند
و میکشند و زمین پر عدل و داد می شود و حضرت رسول ص رجوع
میکند و هر یک از ائمه شکایت خود را از دشمنان خود از بنی
امیه و بنی عباس میکنند و حضرت امام حسین را با آن احوال که مظلوم
میکند و در بر میکشد و بر مظلومیت آن حضرت حضرت رسول ص
و سایر ائمه و مؤمنین میگریند و حضرت زینب خاتون و سایر
مظلومین شهدای دشت کربلا زنده می شوند و دشمنان ایشان را
زنده میکنند و اهل ایمان ما محض و اهل کفر ما محض زنده می شوند
و هر کس بهر ظلم و اذیت کرده است حق خود را از او میگیرند
و حضرت اسمعیل صادق الوعد با حضرت امام حسین که امت
او پوستش از سرش کندند زنده می شود و داد خود را از ظالمان

کوه

خود میگیرد و همین را از خداوند عالم خواسته و خداوند عالم باو
عطا کرده و حضرت رسول شکایت میکند از دست قاتلان حضرت
امام حسین و حضرت امام حسین را بسیار نوازش میکند و وعده
اجر و شفاعت امت میدهد و شیطان ملعون در این احیان با
اتباع خود منازعه با امیر مؤمنان مینماید و جمعی از لشکران حضرت در
کنار فرات شروع بعقب رفتن میکنند و لشکران حضرت نزدیک بفرار
می شوند که شیطان میگریزد اتباع او میگویند حال که غالب شدی
چرا فرار میکنی میگوید آنچه من می بینم شما نمیبینید در اینحال حضرت
رسول صلعم با ملائکه از آسمان نازل میشود و حربه بر سر شیطان میزند
و آن ملعون بسقر میرود و اتباع او هلاک می شوند پس زمین از جور
و عصیان خالی میشود **مؤلف** گوید که اینحدیث منافی با آن حدیث است
که در کتاب علم الیقین فیض نوشته شده است که در وقت قبض ارواح
عزرائیل در حین اراده قبض روح شیطان لعین را بامر مالک یوم الدین
آن لعین بدین و مغرب و خلایق اجمعین فرار میکند بمشرق میدود
که عزرائیل در پیش او است فرار میکند بمغرب میدود عزرائیل در پیش
او است پس میآید بر سر قبر حضرت آدم ع و گریه بسیار میکند و
میگوید که مدت مهلت و فرصت من تمام شد و این همه شقاوت

که من

که من نمودم از جهت ترک سجده تو بود حال دیگر دست من بجائی
نمیرسد و ندامت ثمری ندارد و میگرید و مینالد تا عزرائیل در آن
احوال قبض روح امر خود در درگاه ذی الجلال را مینماید ندا در
چه می شود که این احوال در اواخر ایام رجعت حاصل می شود و آن قریب
بنفخه صوری باشد که تذهل کل مرضعة عما ارضعت و تضع
کل ذات حمل حملها باشد یا اینکه این منازعه در سابق آن
احوال واقع می شود و حربه آن حضرت بآن لعین میزند و باو صدمه
از آن حاصل شده باشد و استقرار در بعد از آن حال نموده باشد
و قبض روح شده باشد و ممکن است که منازعه با امیر المؤمنین
یکی از اولاد او که باقی باشد و مثل او در شقاوت باشد بوده
باشند و آن حضرت او را بهلاکت رسانیده باشد و آن لعین
خودش از منظرین الی یوم الوقت المعلوم بوده باشد والله اعلم

ابتلاءات در روز یوم العاشوراء و آنچه بجناب سید الشهداء
در صحرای کربلا واقع شد که ممتاز از جمیع جهانیان گردید و تحمل
مصایب و نوایب و شداید و تظلمات و خضوع و خشوع و ذلت
و ابتهال و ابتذال تا رسید بمقامی که ختم نمود ابتلا و رزیه را
و ختم نمود شفاعت و سعادت را

اجزاه الله عن الاسلام افضل الاكرام والجزاء وصلى الله على محمد وآله الكرام
العظام

ابتداء اول در حركت كردن اهلبيت از مدينه و ورود بكربلا

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله الذي جعل افئدة
من الناس تهوي الى الحسين غريب العبرتين وجعل الائمة
من ذرية الحسين قتيل الفرقتين وجعل استجابة الدعاء
تحت قبة الحسين المبعد عن الحرمين وجعل الشفاء
في تربة الحسين المقتول يوم الاثنين لغضب الحق عن سلطان
الكونين الذي رضي بالذلة في النفس والعترة لبقاء الشريعة
وجرى القضاء بما يرجى لحسن المثوبة اذ كانت الارض لله
يورثها من يشاء من عباده والعاقبة للمتقين وصلى الله
على رسول الله خير خلقه البشير النذير السراج المنير الطهر الطاهر
والبدر الباهر والبحر الزاخر العبد المؤيد والرسول المسدد
المصطفى الامجد حبيب رب العالمين ابي القاسم محمد وعلى
امير المؤمنين وسيد الوصيين اخ الرسول وزوج البتول وسيف
الله المسلول ابي الائمة وكاشف الغمة ومحيي السنة والراضي
بالذلة في النفس والعترة لحفظ الشريعة عين الله الناظرة

ويده

ويده الباسطة واذنه الواعية وحكمته البالغة ونعمته الدامغة
الصراط الواضح والنجم اللائح والزناد القادح سيف الله ذي الجلال
وساقي سلسبيل الزلال ومقلب الاحوال وميزان الاعمال صاحب
الدلالات والآيات الباهرات والمعجزات القاهرات علي بن
ابي طالب صاحب السوابق والمناقب والنجدة ومبيد الكتائب
وعلى ام الائمة النجباء صاحبة المصيبة والعزاء البتول
العذراء فاطمة الزهراء صلى الله عليها وعلى ابيها وعلى بعلها
وعلى امها وعلى ابنائها وعلى بناتها وظهرها المكسور ومحسنها
المسقوط وعلى ابنه المؤتمن الممتحن ابي محمد الحسن الشهيد المظلوم
والقتيل المسموم وعلى ابنه الغريب الشهيد الوحيد القتيل
الذبيح الطعين الجريح الحسين المظلوم والامام المعصوم والشهيد
المحروم فصلى الله على الاول وضرسه المكسور وبدنه المجروح
على صبره في طاعة ربه وعلى الثاني وعنقه المغلول ومحاسنه
المخضب بدم راسه وعلى صبره في طاعة ربه وعلى ابنائهما وامهما
واهل بيتهما امام بعد امام وسيد بعد سيد ولعنة الله على
قاتليهم وظالميهم والراضين بما ورد في المادية عليهم وسكنهم
في اسفل درك من الجحيم ملعونين ناكسوا رؤوسهم عند ربهم قد

عاينوا الندامة والحزن الطويل لقتلهم عترة انبيائه ورسله ولن
يخلف الله وعده وهو العزيز الحكيم ۞ لكن قتل من قتل وسبي من
سبي وظلم من ظلم واسر من اسر وقيد بالسلاسل والاغلال من
قيد ۞ فعلى الاطائب من اهل بيت محمد وعلي صلى الله عليهما
فليبك الباكون وليضج الضاجون وينوح النائحون وليصرخ
المستصرخون ابن الحسن وابن الحسين وابناء الحسين وابن
اصحاب الحسين ابن الطالب بدم المقتول بكربلاء ابن المنصور على
من اعتدى عليهم وافترى صلى الله عليهم اولهم واخرهم وعجل الله
فرجهم وسهل مخرجهم واوسع منهجهم فقد ظهر الفساد في البر والبحر
بما كسبت ايدي الناس ۞ فلعنة الله على مؤسسي اساس قتلهم في
السقيفة ۞ اللهم العن ابا سفيان ومعاوية ابن ابي سفيان ويزيد
بن معاوية ۞ نعوذ بالله من اعجب عجايب الثلثة في يوم الاثنين
وختم آخر الثلثة الاخيرة يوم الجمعة ۞ ولو وقع السماء على
الارض لكنا مستحقين لكنهم رحمة للعالمين وانقذنا الله بهم
من شفا جرف الهلكات ومن النار ما لبثنا كنا في النار وما
وقع صغير من كبير وقليل من كثير ما وقع في كربلاء الحسين كيف وان
اصغر الحسين ليس باصغر من ناقة صالح ۞ فلو ما اخذ الحسين

رحمة

رحمة الله على العالمين بدم المعصوم ورفع بها الى السماء لصاحب هذه
الامة اسوء حالا من ناقة صالح ۞ اللهم العن من اشترى هذه المعركة
العظمى والمصيبة الكبرى خصوصا آل ابي سفيان وآل مروان و
آل زياد وعمر بن سعد وشمر وسنان وخولي ۞ اللهم العن بني
امية قاطبة وكل من شرك بدم الحسين ۞ اللهم العن ابن ملجم المرادي
وكل قاتلي ائمة العباد والعن ظالميهم ومبغضيهم من الان الى يوم
التناد ۞ صلى الله عليك يا رسول الله احسن الله لك العزاء في
سبطك الحسين ۞ صلى الله عليك يا امير المؤمنين احسن الله لك
العزاء في ابنك الحسين ۞ صلى الله عليك يا فاطمة احسن الله لك
العزاء في ولدك الحسين ۞ صلى الله عليك يا ابا محمد الحسن احسن
الله لك العزاء في اخيك الحسين ۞ صلى الله عليك يا علي بن الحسين
احسن الله لك العزاء في ابيك الحسين ۞ السلام عليك يا محمد
بن علي احسن الله لك العزاء في جدك الحسين ۞ السلام عليك
يا جعفر بن محمد احسن الله لك العزاء في جدك الحسين ۞ السلام
عليك يا موسى بن جعفر احسن الله لك العزاء في جدك الحسين
السلام عليك يا علي بن موسى احسن الله لك العزاء في جدك الحسين
السلام عليك يا محمد بن علي احسن الله لك العزاء في جدك الحسين

السلام عليك يا علي بن محمد احسن الله لك العزاء في جدك الحسين
السلام عليك يا حسن بن علي احسن الله لك العزاء في جدك الحسين
السلام عليك ايها المهدي المنتظر احسن الله لك العزاء في
جدك الحسين ٤ السلام عليكم يا شيعة الحسين ومحبيه وخلص
والدامعين والضاجعين عليه احسن الله لكم العزاء في مولاكم
الحسين صلى الله عليك يا ابا عبد الله احسن الله لك العزاء
في اخيك العباس وباقي اخوانك وبني اخيك قاسم وعبد الله و
ولديك علي بن المظلومين وباقي اصحابك التي حلت في
كربلاء بفنائك واقامت في نينوا برحلك وصارت في مائدة
نعمائك عليكم مني جميعا سلام الله ابدا ما بقيت وبقي الليل
والنهار يا لها من مصيبة ما اعظمها واعظم رزيتها في
الاسلام وفي جميع السموات والارض فكسر بذلك قلوب الملائكة
المقربين وظهر الانبياء المرسلين واركان العرش وحملته والكروبيين
ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم ٤ السلام عليك يا
شهيد ابن الشهيد يا اخ الشهيد يا ابا الشهيد يا سيد الشهداء
ايها الشهيد بكربلاء ٤ السلام على حسين بن علي الشهيد السلام
على العباس بن امير المؤمنين الشهيد ٤ السلام على علي بن الحسين

الشهيد

الشهيد السلام على قاسم بن الحسن الشهيد السلام على الشهداء
من ولد امير المؤمنين السلام على الشهداء من ولد فاطمة
السلام على الشهداء من ولد الحسن السلام على الشهداء من
ولد الحسين السلام على الشهداء من ولد جعفر وعقيل ٤
السلام على كل مستشهد معهم من المؤمنين ٤ سبحان الله
يا لها من مصيبة ورزية عظم والله على الاسلام واهله صلى الله
عليك يا امامي يا ابن امامي يا ابن بنت نبي سناء ما حفظوا
حرمتك وبئسما حرسوا عترتك وعترة جدك فقد ذبحوا سبطه
وابن كريمته وقتلوه عطشانا بغصته وهتكوا حرمته وسلبوا بناته
ونسائه فبئسما خانوا رسول الله في وصيته اذ صالوا على
عترته ٨ عظم والله على الاسلام واهله قليل من كثير ما
وقع عليك من امة جدك يا مولاي وسيدي وحبيب قلبي وضياء
بصري ودنياي واخرتي ايها الحسين المظلوم والامام المحروم
والمعصوم اي مصيبة من مصائبك ومصائب اهل بيتك
اتفكر واي رزية من رزايا المارية والكوفة اتذكر و
على اي بلية من بلايا الكوفة والشام ابكي وادمع على اي
قتل واي سبي من اولاد رسول الله اجزع وافزع اه وامحمداه

واعليّاه وا فاطمتاه ابكي على حرّ فرقتك من وطنك وحرم جدّك
الى بيت ربّك ثمّ سرعتك في عزم خروجا من هتك حرمة الحرم
الى مقتلك خائفاً خاسراً وحيداً فريداً لا تجد منجى ولا تهتدي
سبيلاً بحيث طلبت من الخوارج والبغاة خلّوا سبيلك لأن
تخرج من العراقين وحبالهما وتنزل في حبشة وزنكبار ونحوهما
فما امتثلوا وعن ماء الفرات منعوك الى ان سدّوا عليك السبل
وقطعوا عنك الطريق فشرعوا بقتل اصحابك واعوانك و
اخوانك واولادك وما اكتفوا بذلك ففعلوا بعد قتل الاطفال
الصغار والشيوخ الكبار ما فعلوا وارتكبوا من سبي الايتام وغارة
الخيام واسراء اهل بيت رسول الانام من نينوى الى الكوفة ومنها الى
الشام ما ارتكبوا صلّى الله عليك ايّها الشهيد الطريد وعلى
صبرك في طاعته فريداً آه واعليّاه ابكي عليك وعلى الساقي
العطشان وصاحب علمك في الميدان اخيك ومعينك العبّاس
خلاصة الناس مقطوع اليدين مجدّ وذا الودجين باكي العينين
دامي الوريدين ذي الحميّة والوفاء والتعب والعناء وهو يقول
لا تذهب الى الحرم لا تنفعا في عنهم لعدم ايصالي شربة من الماء
اليهم مع عدم امكان تحريكي لكثرة ما وقع عليه من الجراحات

فجلست

فجلست عنده منادياً الآن انكسر ظهري فلحق بامير المؤمنين آه وا حسيناه
حين وردت على ابن اخيك قاسم وهو متلطّخ بدمه منكسر عظمه
بحوافر الخيول غاسل بوصية ابيه منادياً ادركني يا عمّاه فنظر اليك
وذهب مع الحسرة عند امير المؤمنين آه واحسيناه وا فقداه آه
حين وردت على ابنك الرشيد واشبه الناس بالرسول المجيد
على الشهيد وهو ينادي يا ابتاه فلمّا اخذت برأسه فقال ارى
جدّي بيده شربتان من الماء وانا اقول انا عطشان اعطني
كليهما وهو يقول احدهما لابيك سيلحقنا فنظرت اليه فطار
الاب الى الابن الشهيد المقتول بالظلم العظيم وهو عنده لحق
بامير المؤمنين فقلت سيّدي ومولاي يا بنيّ خرّ فصدرك وامحى
على الدنيا بعدك العفا فوقع من شهادته جراحة على صدرك لا
يلتئم الّا في المحشر عند الملك الاكبر آه واحزناه وا فاطمتاه حين
اخذت بطفلك الاصغر صغير ووردت على البغاة فقلت انّ هذا
رضيع لا يجوز منع الماء منه في الكفر والاسلام فاسقوه شربة
من الماء فقام كافر شقيّ لا رحمه الله ابداً ولعنه بما اجاب
فوقع السهم على حلقوم الرضيع بلا شبهة فحصلت حالة عجيبة
لو نظرت اليه فاطمة نسيت في السماء محسنها ومن خرج الدم

الرضيع المعصوم ورفع الامام المظلوم الى السماء فنظر الرضيع
الى ابيه وتبسم وسلم تسليما ، سبحان الله من يقتدر على ان
يتأمل في مثل تلك المصائب فروحنا وجسمنا فداء امامنا الذي
اشترى هذه بنفسه فذهب بهذه الحالة الى الخيام وجعله
عند امه وعمته واخته واخيه فتخيلوا ان الكفار قد اسقوه من
ماء الفرات فلما نظروا راوا ما لا يقدر اللسان على بيانه
صلى الله عليك وعلى صبرك بعد قتل طفلك وصبر اهل بيتك
فاكتفوا ببقاء النبأ العظيم الحسين الغريب والشهيد الوحيد
في ارض نينوا ووادي كربلا ، تفكروا ايها خلق الله حال نجيب الله
ونجيب الله وسبط رسول الله ، آه وا اماماه وا قلة ناصراه
من حالاتك وحال بناتك واخواتك وعترتك الذين اتيتهم
بالعزة من المدينة الى البادية حين نظرن اليك وهم بعد قتل
الهاشميين قد سرون بوجودك ونظرت اليهن البعد عن الوطن
نظرة الفراق والوداع واجزعاه من فراق تنتهي في ذلك الحال
بالقتل وفي ذلك الاهل والعيال بغارة الخيام وسبي
الايتام والاسر من البادية الى الكوفة ومنها الى الشام والحضور
بمحافل اولاد الزنا واللئام ، آه وا حرقلباه وا ضيق صدراه من

يقتدر

من يقتدر على النظر بهذه النظرة التي مبدؤها قتل الامام
ووسطها غارة الخيام وسبي الايتام واسر اهل بيت رسول
الله من نينوا الى الشام وما وقع عليهم في تلك الايام ، و
منتهاه الورود الى المدينة بلا امام ، آه قطع الله من قطع نسل
الرسول والبتول وسيف الله المسلول آه من هذه النظرة العترة
الطاهرة متفكرون في انه كيف يصير حال امامهم ومولاهم
في هذه المعركة والامام الشكور والحسين المظلوم الصبور
متفكر في انه كيف يصير حال عترته بعده في ارض البادية البعيد
عن المدينة مع ازدحام العداة الطغاة الكفرة حيالهم
لا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم ، سبحان الله واعجبا
واجزعاه من الهمة الحسينية والحسرة الحسينية والنظرة الحسينية
والدواهية الحسينية من الذي يقتدر ان يتفكر في حالة قطع
الامام النظر عن اخوانه وبناته وباقي حريمه الذين منهم مريضه
فنظر اليهم بالحسرة وقطع النظر وصرف عنان ذي الجناح الى
المقتل ، يليق والله بان يعطيه الله امر الدنيا والآخرة بأجمع
عن شفاعة الامة ، فيا ليتنا كنا في النار وما وقعت هذه
النظرة فضلا عما بعدها صلى الله عليك يا امامي حين وضعت

عيالك وعترتك بالحالة المذكورة الذين دبغتهم بالعطوفة
فوردت على الخوارج في عرصات كربلا فناديتهم غريبا وحيدا
ناظرا الى الاطراف فلا ترى الا الشباب الشهيدة والشيوخ
الطريحة من اولادك واخيك واصحابهما من طرف و
من الاخر الاطفال الصغيرة والنسوان الغريبة ومن اخر
جمعا من الكفرة اللئام المصممين لنبحك المتعطشين
لدمك هل من ناصر ينصر آل محمد المختار وهل من ذاب يذب
عن الذرية الاطهار فلم يجيبك الا سيد الساجدين فقام
لاعانتك فوقع على الارض مدهوشا لشدة المرض والعطش
فاجابك الكفار بالتهديد اولا وبالسيف ثانيا يا سيدي
ومولاي ودنياي وآخرتي وان ما كنت في خدمتك بجسمي وما
اعنتك بلساني وبدي لكن في خدمتك روحي وقلبي ومعك
صدق ارادتي وخلوص عقيدتي سيدي لا اغتدي عن هذا المقدار
ولا اقدر ذكر ما وقع عليك من الكفار فوا اماه ما وقع عليك
بعد ذلك من الكفار في ارض كربلا ووادي نينوا يا صاحب المصيبة
والعزاء وقتيل العبرة والبكاء وذبيح الزنادقة الاشقياء الا
فان السكوت غير مقدور والناحي على الحسين ماجور ومعذور

شيعتي

شيعتي ما ان شربتم ماء عذب فاذكروني او وجدتم بغريب او شهيد
فاندبوني القلب لسبط مصطفى مقروح والعين لشدة البكاء
مجروح قد صار شهيدا بديار الغربة يا قوم على الغريب نوحوا نوحوا
السلام على صاحب الخد التريب والرحل النهيب والجبين التليب
ومن شيبه بدم خضيب وهو في كربلا شهيد غريب وا لهفا
على من شيبه قطنه والتراب كافوره ونسج الرياح اكفانه وفي قلوب من
والاه قبره وا حزناه على من قتلوه عبيده ودعيته وخانوا رسول
الله في وصيته وصالوا عليه وعلى عترته وذبحوا سبطه وابن كريمته
وقتلوه عطشانا بغصته وهتكوا حرمته وسلبوا ابنائه ونسائه
السلام على قتيل العبرات واسير الكربات الذي جسمه غريق بالدماء
ومسلوب الرداء وقتيل الظماء ومحروق الخباء ومن بكت له السماء
بالدماء السلام على المهجع الحزين والمقطوع الوتين معفر الخدين
محزوز الودجين دامي الوريدين باكي العينين المقتول يوم الاثنين
ريحانة رسول الله ابي عبد الله الحسين روحنا له الفداء وجسمنا
له الوقاء مولاي نفسي مشتاقة اليك ومهجتي محترقة عليك وحزني
عليك طويل واسفي عليك جارية ودمعي عليك ساكبة وزفرتي
عليك متظافرة وهمتي عليك متتابعة ورزيتي عليك عظيمة

ومصائبك جليل اليك همي وحزني وعليك حزني وبكائي والسلم
عليك ورحمة الله وبركاته، الحمد لله الذي اوضح بك الكتاب واعظم
بك المصاب واجزل بك الثواب وجعلك وجدك واباك وامك
واخاك وبنيك عبرة لاولي الالباب، يا ابن الميامين الاطياب
التالين الكتاب وجهت سلامي اليك صلوات الله وسلامي عليك
وجعل افئدة من الناس تهوي اليك ما خاب من تمسك بك
ولجأ اليك، والسلام عليك ورحمة الله وبركاته آه جدد المصاب
بعد شهادة صاحب المصاب واعوانه وانصاره واولاده واخوانه،
افاطم قومي يا ابنة الخير فاندبي، نجوم سموات بارض فلاة،
بنات زياد في القصور مصونة، وآل رسول الله في الفلوات،
وامصيبتاه يا امامي مما وقع بعدك على عترتك فقد خربوا خيامهم
وهدموا ابنيائهم وهتكوا حرمتهم وخلوا سبيلهم في ارض البادية
بلا معين ولا نصير، ينظرون الى انفسهم لا يرون الا حسرة وحيرة
وذلة وغارة واسارة جالسون على التراب بلا كسوة بحر في ظاهرهم
من الشمس والتراب وباطنهم من العطش والاضطراب ينظرون
الى حالهم وهم عترة رسول الله اين المدينة واين البادية اين المدينة
وعزتها واين وادي نينوا وذلتها اين العزة مع الحسين واين الذلة

بلا حسين ينظرون الى سيد العباد مريضا عطشانا واقعا على فراشه
مدهوشا من شدة العطش والعناء ينظرون الى شهداء انهم مذبوحين
في نظرهم ويتفكرون كيف يصير حالهم والى ما ينجر مآلهم الى ان اخذهم
ظلمة الليل آه من تلك الليلة كيف مضت على العترة الطاهرة
فتارة يتفكرون كيف يصبحون ينظرون الى الخوارج ويتزلزلون ليس
لهم انيس الا الهموم الكثيرة والاجسام الذبيحة وبكاء الرقية والسكينة
فطال زمان اضطرارهم واضطرابهم وغمومهم الى ان طلع عليهم شمس
الذلة والاسارة فكانوا منتظرين لاثار وشقاوة الاشقياء والهين
حائرين وخاسرين فراوا الكفار يجيئون عليهم بالسلاسل و
الاغلال فصنعوا ما صنعوا فنظروا الى حالهم والى الارض والسماء
فلم يجدوا لكامامهم ملجا ولا مهربا فاوردوهم بعد الاذايا الكثيرة
الى مقاتل الشهداء فلما مرج البحرين يلتقيان بموج بحار الدماء و
البكاء من الاسراء الى حد لا يمكن ذكره ولا يطاق بيانه الى ان جروهم
من الابدان الطاهرة بالجبر والعنف فذهبوا بهم الى الكوفة كاسراء
فرنك ثم منها الى الشام آه من الشام ومما وقع فيها على اهل بيت
الرسول لعنة الله على اهلها وتزيين جدرانها وتاسيس محافلها
وترتيب مجالسها وخرب الله بنيانها، اللهم العن ابا سفيان

وابنيه ثمرة الشجرة الخبيثة الذين احكموا ظهورهم بقتل الرسول
واولاده * آه مما صدر من الثالث مقطوع اليد والظهر واللسان
فقدها ومنشار القطع نسل الرسول لعنة الله عليه وعلى خشب
خيزرانه ومجلسه واهل مجلسه فقد ادركت قبح فعالهم رسول الثقلين
وهم ما ادركوا ما صنعوا سبحان الله السكوت عن بيان فعالهم
احسن لو كان يعقدوا لكن لا تنحصر المصيبة بواحدة فقد خلت عليهم
المصيبة حين دخلوا المدينة الى ان ادركهم الموت وما اكتحلوا
وما اختضبوا في سنوات الى ان دخل عليهم راس عبيد الله بن زياد
آه من كيفية خروجهم من المدينة ودخولهم في حرم المادية الى ان اخرجهم
بالذلة والاسارة من مقتل الشهداء ومن دخولهم في الكوفة وخروجهم
منها ودخولهم في الشام وبقائهم في ايام آه من الشام ومن خروجهم
منها ودخولهم في ارض المادية وخروجهم منها ودخولهم في المدينة
بلا حسين واصحاب ** مدينة جدنا لا تقبلينا * فبالحسرات
والاحزان جئنا * صلى الله عليك يا امامي وعلى صبرك و
صبر اهل بيتك وعلى لسانك الشريف حين قلت في سوق الكوفة
ولا تحسبن الله غافلا عما يعمل الظالمون وسيعلم الذين
ظلموا اي منقلب ينقلبون يريدون ليطفئوا نور الله بافواههم

والله

والله متم نوره ولو كره الكافرون * السلام عليك يا ابا عبد الله
وعلى الدماء السائلات وعلى النحور المنحورات وعلى الشعور المنشورات
وعلى الاجسام المجرحات وعلى الصدور المحطمات وعلى الشباب
المخضبات وعلى النفوس المقدسات وعلى الارواح المختلسات
وعلى الابدان المنعمات * السلام عليك يا ابا عبد الله وعلى علي
بن الحسين الذبيح الطعين وعلى علي بن الحسين زين العابدين
المجروح الحزين * السلام على الانصار المجاهدين سيما ابي الفضل
العباس بن امير المؤمنين وقاسم بن الحسن ومسلم بن عقيل وهاني
بن عروة وحبيب بن مظاهر والحر الشهيد الرياحي ومسلم بن عوسجة
ووهب بن عبد الله وعلى النساء المخفية وعلى البنات الهاشمية
وعلى العورات المسبية على زينب النقية وكلثوم النقية وسكينة
المظلومة وفاطمة المسبية ورحمة الله وبركاته * السلام
على السيد العابد الزاهد والاسير المظلوم المريض المودع الما
مولاي وابن مولاي ما اقدر ذكر نوائبك وبيان مصائبك عن
اذا يا شيعتك واحبتك فكيف بك حين وردت عليك صلى
الله عليك وعلى مشاركيك في تحمل هذه الاذايا والرزايا و
السلام عليكم جميعا ورحمة الله وبركاته السلام على علي بن الحسين

خصوصا

الذبيح الطعين الغريب الشهيد الممنوع من الماء المعين السلام
عليك وعلى اخواتك واخوانك واعمامك وعماتك وبني اعمامك
وبني عماتك محمد وعون وعلي ابن عم ابيك مسلم وعلى ابنيه محمد و
ابراهيم وعلى اجدادك وجداتك يعزّ والله عليهم ان يروك
بهذه الحالة كما قال فيك ابوك فعلى الدنيا بعدك العفا
والسلام عليك ورحمة الله وبركاته والسلام على الساقي العطشان
والذبيح الخاسر الحيران العباس خلاصة الناس مقطوع اليدين
مجذوذ الودجين صلى الله عليك في اعانة اخيك وفي صبرك في
الطاعة ربك الى ان خضبوا محاسنك بدمك وشغلوك عن الفرات
وعن اعانة العورات لعنة الله على من قتلك فلقد كسر بقتلك
ظهر الحسين وقلب الرسول والبتول وامير المؤمنين عظم الله اجورنا
واجوركم فيكم ولعن الله ظالميكم وقاتليكم والسلام عليكم
ورحمة الله وبركاته السلام على الشهداء الصالحين والصلحاء
المستشهدين وعلى احباء الله رب العالمين خصوصا على قاسم
الطاهر الشهيد جزاك الله يا سيدي وابن سيدي في اعانة
عمك افضل الجزاء ولعنة الله على قاتليك وظالميك والسلم
عليك ورحمة الله وبركاته السلام عليكم وعلى اولكم و

اخركم وعلى من اقام مصائبكم وجعلنا الله من زواركم ومجاوريكم
ومحبيكم والباكين عليكم والطالبين بثاركم مع الامام المهدي
من آل محمد صلى الله عليه وآله اللهم اجعلنا عندك وجيها
بالحسين في الدنيا والآخرة اللهم انا نسئلك بحق الحسين
المظلوم وبدم الحسين المظلوم وبتربة الحسين المظلوم وبكربلاء
الحسين المظلوم وبروح الحسين المظلوم وبجسم الحسين المظلوم
وبجراحات الحسين المظلوم وبجد الحسين المظلوم وباب الحسين
المظلوم وبام الحسين المظلوم وبابناء الحسين المظلوم و
باصحاب الحسين المظلوم وبعورات الحسين المظلوم وبعترة
الحسين وبشيعة الحسين وبزوار الحسين المظلوم وبمجاوري
الحسين المظلوم وبمحبي الحسين المظلوم وبالباكين والداعين
والضاجين على الحسين المظلوم وبمظلومية الحسين المظلوم
وبمعصومية الحسين وبمجرومية الحسين المظلوم ان تحشرنا
مع الحسين المظلوم المحروم المعصوم وتصلح امور ديننا و
اخرتنا به وبابائه وامهاته وابنائه الطاهرين صلوات الله
عليهم اجمعين والحمد لله رب العالمين وصلى الله على
محمد وآله الطاهرين

وبعد مرویست که چون حضرت مظلوم قوم ظلوم و مقتول
قوم جهول عقبات معاویه علیه الهاویه را گذرانید و در این وادی
اعتبار اختیار ارض تمامه بدست یزید پلید عنید افتاد با اینکه
پدر ابتر او وصیت بان بیحیا نموده بود که متعرض دودمان پیغمبر امام
حسین تشنه جگر نشود آن ملعون غدار و مطرود درگاه ملک قهار
نوشت بولید پلید والی مدینه که از این سه کس حسین بن علی و عبدالله
عمر و عبدالله زبیر بیعت از برای من بگیر چون ولید نامه را خواند با
مروان مشورت نمود مروان بی ایمان چنین صلاح دانست که قبل
از انتشار خبر ذهاب معویه بدار ثبور بیعت از آن دو ابتر و از فرزند
ساقی کوثر بگیر و پس کس بطلب ایشان فرستاد در وقتی که در سر
قبر حضرت رسول بودند چون خبر بایشان رسید حضرت امام انام
و مقتدای خاص و عام فرمود که معاویه غاویه بهاویه رفته است و
یزید پلید نوشته است که بیعت از ما بگیرند آن دو ابتر گفتند که ما
ببیعت الله میرویم و منزوی می شویم حضرت امام عالمیان و
برگزیده جهانیان بمنزل السعادت فرموده سی نفر از غلامان و
اصحاب و احباب خود را مکمل و مسلح نموده با خود برداشته و روانه
خانه ولید پلید شدند و فرمود که اگر صدای من از خانه بیرون شد

شما داخل شوید و الا در در خانه ولید پلید مصمم ایستاده باشید
پس چون حضرت داخل شد ولید آن مطلب را که امام شهید
میدانست با آن حضرت در میان گذاشت آن فرزند شیر یزدان و
شفیع امتان در هر دو جهان فرمود که امر بیعت امر کوچکی نیست
که قابل اختفا بوده باشد امریست که باید هر کس بداند و بفهمد
و بسنجد باشد تا برویم و فکر خود را بکنیم اگر مصلحت است مجلسی منعقد
میسازیم و آنچه مصلحت است بعمل می آوریم و امر امشب را معوق
میگذاریم ولید پلید پسندید و مروان عنید گفت که حال که
چنگال ما با آن جناب بند شده است استخلاص آن حضرت صلاح
نیست آن حضرت چون این مطلب از مروان وزیر عثمان فهمید
برآشفت و تغیر فرمود و فرمود که کسی جرأت و قدرت ندارد
که جبرا و عنفا با امری که خلاف رضای حق باشد بدارد و ولید پلید پسندید
و معاذیر بسیار از آن جناب خواست آن حضرت برخواستند و با غلامان
بمنزل السعادت بنیان خود رفتند چون صبح شد ولید بخدمت حضرت
از جهت تمشیت امر بیعت فرستاد آن حضرت در جواب آن بیحیای بی عفت
فرمود که مرا این کار را هیچ رجوع نیست و مرا با کسی متابعت و بیعت
نمیباشد ولید پلید بعد از یأس شدید بیزید عنید نوشت که آن حضرت

بیعت نمی کند آن لعین در جواب نوشت که از اهل مدینه برای من
بیعت بگیر ولکن متعرض حسین بن علی بن ابی طالب چون آنحضرت
نمیشد که میان او و یزید پلید و مروان بی ایمان و ولید عنید و اتباع
ایشان در ارض حجاز التیام پذیر نیست و هر روز ملك نهانند و
اذیت و هر ساعت یکی زهر و مصیبت بر سر آن برگزیده رب العزت
مهیا نمودند صلاح را در خروج از مدینه دید ، مرویست که چون آن
حضرت عازم سفر عراق شد این خبر وحشت اثر بعمر برادر آنسرور
رسید بخدمت آن امیر عرب و عجم آمده زمین ادب بوسه زد و گفت
ای برادر بزرگوار بکجا میروی برادرم حسن مرا خبر داد که شما این
بکشند و گریه در گلویش گره شد بحدی که مانع از سخن گفتن شد و
آواز گریه اش بلند شد آنحضرت او را در بغل گرفته فرمود ای
برادر برادرم حسن ترا از کشته شدن من خبر داده عرض کرد دور
باش از کشته شدن ای پاره تن رسول الله آنحضرت فرمود که بحق جدم
همچنین است عرض کرد بلی آیا چه شود که با یزید مدارا کنی آنحضرت
فرمود که جدم مرا خبر داده از کشته شدن من و نزدیك باشم بودن
تربت من بتربت پدر بزرگوارم و مادرم فاطمه و جدم را ملاقات کنم
در حالتیکه شکوه کننده باشم از امت بر آنچه بدیها با او نمودند و کسیکه

فاطمه

فاطمه را و دختر او را اذیت کند داخل بهشت نمی شود پس آنحضرت
در آن شب بخدمت جد بزرگوارش رفت و بعد از سلام عرض کرد که
منم حسین تو فرزند فاطمه که در میان امت گذاشتی گواه باش که
مرا مخذول کردند و حق ترا رعایت نکردند و مرا ضایع کردند
پس نوری از قبر ساطع شد و آنحضرت بعد از ملاحظه این احوال
و تفکر در مآل احوال معاودت نموده اسباب سفر را مهیا فرمود
شب دیگر بجهت وداع معاودت بمرقد مطهر حضرت خیر البشر نموده و چند
رکعت نماز بجا آورده شروع بمناجات کرد اللهم ان هذا
قبر نبیك و انا ابن بنت نبیك و قد حضرنی من الامر ما قد علمت
سؤال میکنم از تو ای خدا بحق صاحب این قبر که اختیار فرما برای من چیزی
که رضای تو در آنست پس آن بزرگوار گریه بسیار نمود و سر مطهر
بر قبر منور پیغمبر گذاشت و بخواب رفت در خواب دید حضرت رسول را
که جمعی از ملائکه دور آن سرور را احاطه کرده بودند و آنحضرت
آن سرور را بسینه چسبانیده میان دو چشمش را بوسه داد و فرمود
یا حسین کانی اراك عنقریب مرملا بدمائك مذبوحا بارض کربلا
بین عصابة من امتی و انت مع ذلك عطشان لا تسقی و ظمآن
لا تروی گویا می بینم ترا ای حسین در این نزدیکی که بخون غلطیده

و در ارض کربلا مذبوح شده میان طائفه از امت من ای حسین
ای پسر من پدر و مادر و برادر تو نزد من آمدند و ایشان مشتاقند
بسوی تو وَاِنَّ لَکَ فِی الآخرةِ دَرَجاتٍ لا تَنالُها اِلّا بِالشَّهادةِ
ای پسر من که برای تو در قیامت درجاتی است که نمیرسی بآنها مگر بشهادت
آنحضرت عرض کرد که ای جان جد مرا باین دنیا حاجتی نیست مرا
با خود ببر و از این غمها و المها فارغ گردان آنحضرت فرمود که ای
جان جد تو را چاره نیست از برگشتن بدنیا تا اینکه خود و اطفالت
شربت شهادت نوشید پس آنحضرت از خواب بیدار شد و با غم و هم
بیشمار بخانه روانه شد و اولاد عبد المطلب را تمامی طلبید و واقعه
خواب را با ایشان بیان فرمود از استماع این کلام محنت انجام تمام
اهلبیت سید انام گریان و هراسان و در آن روز از مشرق تا مغرب
عالم کسی مهموم و مغموم اهلبیت رسالت پناه نداشت پس آنحضرت
وداع هریک از یاران را که از این دار بی اعتبار در گذشته بودند و از ایشان
عموم و الام ایشان گریه بود ظاهر نمود از آنجمله بر سر قبر
مادرش فاطمه آمد و عرض کرد السَّلامُ عَلَیکِ یا اُمّاه حسین
تو است که بوداع تو آمده است و میدانم که این آخر زیارت تو است
ناگاه از قبر فاطمه آوازی برآمد که السَّلامُ عَلَیکَ یا مظلوم الامم

یا شهید

یا شهید الامم یا غریب الامم پس بنحوی گریه بر آنحضرت نمود
شد که یارای تکلم نداشت ؛ و چون صبح شد بمنزل برگشت و فرمود
قافله سالار را ذکر کرد که محملها بربندند و اهلبیت رسول خدا را
بر کجاوه های عزت سوار کنند عباس را فرمود که متوجه زینب
باشد و آن مخدره را بعزت بر کجاوه نشاند محمد حنفیه مطلع شد
شتابان بخدمت امام عالمیان آمد و عرض کرد که این سفر شما صلاح
نیست یا اَخی اَنتَ اَحَبُّ الخَلقِ اِلَیَّ و اَقرَبُهُم عَلَیَّ امروز حجة
خدا در روی زمین منحصر بشما است اراده کدام دیار داری و
چرا دست از روضه جدت بر میداری این زنان بیکس و اطفال
نو رس را بکجا میبری چرا میخواهی ما را بی امام و بی پیشوا گذاری اگر
این ظالمان بر شما تعدی میکنند و نمیگذارند در خانه خود باشید
پس بمکه تشریف ببرید آنجا چون حرم خدا است متعرض شما نمیشوند
و اگر نگذاشتند در آنجا باشید بیمن تشریف ببرید که شیعیان و
دوستان در آنجا بسیارند و اگر نگذاشتند در آنجا باشید پس
بصحراها و بیابانها و کوهها بروید زنهار که بارض عراق مروید که
کید آنها با پدر بزرگوارت و برادر والا تبارت از حد گذشت
آنحضرت فرمود که لَو لَم یَکُن فِی الدُّنیا مَلجَأٌ لَما بایَعتُ یزید بن معاویه

اچون آن غریبان نینوا و شهیدان کربلا بر مرکبها سوار شده روان
کوی سعادت و وفا شدند زنان بنی هاشم و بنی عبد المطلب از عقب
ایشان روان شدند و مردان مدینه و قریش تمامی نوحه کنان
و بر سر زنان دند و کتاب سعادت آن امام عالمیان خاک غم بر سر میریختند
فاطمه صغری چنان نوحه مینمود که دل سنگ کباب میشد آه ام
البنین نالد و اعباساه بر آورده بود و یکی ندای یا قاسما و دیگری
ندای وا اکبراه و دیگری صدای وا اصغراه بر آورده بود یکی میگفت
که گویا امروز محمد مصطفی و علی مرتضی و فاطمه زهرا و حسن
مجتبی از میان ما رفته‌اند هر یک از زنان و مردان بنحوی نوحه
میکردند که ملائکه آسمان بگریه در آمدند و آن حضرت بدان احوال
روانه مکه شدند و چندی در آنجا تشریف داشتند و عبد الله زبیر
در ظاهر اظهار ارادت مینمود و جمعی از اهل تهامه با آن حضرت
پیوسته مصمم سفر بودند و در این مدت از اهل کوفه عرایض و
مراسلات بسیار بآن حضرت رسید و از طرف دیگر یزید پلید جمعی
از بنی امیه را باسم زیارت بیت الله و عزم مجادله با صاحب بیت الله
روانه نمود عرصه بر امام از چهار طرف تنگ شد اهل عراق
فرمود محمد حنفیه باز بخدمت آن حضرت رسید و آن حضرت را

ممانعت

ممانعت کرد و هم چنین عبد الله عباس و عبد الله جعفر و عبد الله
زبیر و آن حضرت از هیچیک نپذیرفت قرار بر استخاره شد چون
استخاره فرمودند آمد که کل نفس ذائقة الموت و انما توفون
اجورکم یوم القیمة محمد حنفیه عرض کرد ان اهل الکوفة قد عرفت
کیدهم و مکرهم بابیک و اخیک و لو بقیت فی بیت الله کنت محترما
آنجناب فرمود لو کنت فی جحر هامة من هوام الارض لیستخرجونی
و یقتلونی پس محمد عرض کرد که آن حضرت تاملی فرمایند در
آن باب و روانه شد آن حضرت بخواب تشریف بردند در خواب دیدند
رسول خدا را که فرمود یا حسین یا قرة عینی اخرج الی العراق
فان الله شاء ان یراک قتیلا مخضبا شیبک بدمائک و
صرعک سبایا مهتکات الحسین ای نور چشم بیرون شو بسوی
عراق که خدا خواسته است که تو را قتیل ببیند و حرم تو را اسیر و
دستگیر ببیند پس آن حضرت سوار شد و اهل مکه هر چند
التجا نمودند حضرت قبول نفرمودند ۵ و در بعض روایات
که عمر بن سعد ابی العاص که امیر حاج شام بود و یزید او را با
لشکر انبوه روانه نموده بود و برادرش یحیی را برای ممانعت
آن حضرت فرستاد آن جناب قبول نفرمود ۵ و از بعض روایات

چنین مستفاد می شود که خواست آنحضرت را بعقب برگرداند حتی تنازعا
از طرفین رد و بدل شد بحیثی چون دید امر از پیش نمی رود و صلاح
نیست معاودت نمود و آنحضرت روانه شد و در اثناء راه اخبار
موحشه و علامات و امارات موهنه بآنحضرت رسید تا بمنزل ثعلبیه
رسید شخصی بخدمت آن امام عالی مقام آمد و عرض کرد که خودم
بودم که در کوفه مسلم بن عقیل و هانی بن عروه را کشتند و سر ایشان را
از بدن جدا کرده برای پلید یزید فرستادند و تن ایشان را
بر در قصر دار الاماره بر دار کشیدند و چون بمنزل زباله رسید
خبر آوردند که قاصدی که نامه شما را بکوفه برده بود بدست ابن زیاد
افتاد او نامه را پاره کرد که مضمون او را کسی نداند ابن زیاد او را
مخیر کرد میان کشته شدن و بر بالا رفتن منبر و مذمت کردن
آل علی و مدح بنی امیه آن سعید بر خلاف مقصود آن شقی بر منبر
تکلم نمود ابن زیاد او را از قصر بزیر انداخت و رمقی از او باقی
مانده بود که عبد الملک بن عمیر سر او را از تن جدا کرد و بمسلم و هانی
رسانید آنحضرت با این احوال روانه گردید چون بمنزل
اشراف رسید فرمود که آب بسیار بردارید و روانه شدند چون
قدری راه رفتند یکی از اصحاب تکبیر گفت آنحضرت از سبب

آن سؤال

آن سؤال کرد گفت نخلستان نمایان است آنحضرت فرمود سرها
نیزه ها و گوشهای اسبان است پس در مکان مناسبی که در پای قریه بود نزول
کرده خیمه ها را بر پا نمودند که ناگاه حر بن یزید ریاحی وارد شد با لشکر
در مقابل لشکر حضرت صف زدند آنحضرت فرمود که الَنا ام
علینا حر گفت یا ابن رسول الله بجنگ شما آمده ام آنحضرت فرمود
که لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم پس حضرت فرمود که من
از این قوم آثار عطش می بینم پس بنفس شریف و یاران مشغول آب دادن
کوفیان گردیدند و همه ایشان را با چهارپایان ایشان آب دادند و
ظرفهای ایشان را پر کردند و خود آن بزرگوار مشک را میگرفت تا
ایشان بیاشامند و چون وقت ظهر شد بحجاج بن مسروق فرمود
که اذان و اقامه گفت آنحضرت برای فریضتین ادای نماز نمود
پس فرمود که شما بمن نوشتید که آمدم حر عرض کرد که من از جمله
نامه نویسان نیستم و ما مأمور بودیم که شما را نزد عبید الله زیاد
ببریم آنحضرت فرمود که مرگ بتو نزدیکتر است از آنچه اراده
نمودی پس اصحاب را امر بسوار شدن و مراجعت نمودن کرد حر مانع شد
آنحضرت فرمود که مادرت بعزایت نشیند چه اراده کرده حر
عرض کرد که اگر غیر شما نام مادر مرا برده بود متعرض جوابش می

دلم

شدم ولیکن در جواب دادن توزبانم لال است پس آنحضرت قرار چنین
گذاشت باحر که عکبینه دو دو نزنکو فد پس آن حضرت میل فرمودند
بدست چپ قادسیّه تا رسیدند بمکانی که ذو الجناح دیگر گام برنداشت
و هر چند آن حضرت سعی کردند آن زبان بسته حرکت نکرد پس آنحضرت
حیوان دیگر طلبیده سوار شد آن حیوان نیز گام برنداشت پس آن
حضرت روی مبارک باصحاب کرده فرمودند ما یقال لهذه الارض
عرض کردند نینوایش میگویند فرمود هل لها اسم غیر هذا
یکی عرض کرد شاطی فراتش میگویند فرمود که آیا اسم دیگری دارد
یکی عرض کرد مسمّی بکربلا است یعنی این زمین را کربلا میگویند پس
ناله سردی از دل برکشید و فرمود سخنی که جگر عالمیان را کباب میکند
فرمود ههنا والله یقتل الرجال وههنا والله ترمل النسوان
وتذبح الاطفال وههنا والله یهتک الحریم ففی هذه یا قوم
قتلی ومصرعی وهتک حرمی عاجلا لا مؤجّلا وفی هذه
تضحی الرؤس علی القنا یسیر بها الاقوام لن یمهلا و فرمود
ههنا والله محشرنا ومنشرنا پس این اشعار را در این احیان
نیز فرمود یا دهر اف لک من خلیل کم لک بالاشراق و
الاصیل من طالب وصاحب قتیل والدهر لا یقنع بالبدیل

والامر

وکل حیّ سالک سبیلی ومنتهی الامر الی الجلیل چنانچه در لیلة
العاشوراء فرمود پس فرمود ههنا مناخ رکابنا ومحطّ
رحالنا ومسفک دمائنا این زمینی است که باید دم امیرالمؤمنین
آمدم و فرمود که اینجا است که تو را ذبح میکنند بارها را فرود آورید
زینب با عزّه از محمل فرود آورید سکینه را در آغوش ناز کشید
کلثوم را خیمه عزا بیشتر برپا کنید فاطمه را حجله عروسیش را برپا بندید
سید سجاد در اشتر حزن والمش بینداز بیا اصغر و اکبر را مصمّم تیر
و تیغ بلا کردانید عباس را علم شهادت و مشک آب سقادت بر
دوشش کشید رقیه را با دختر مسلم همقرین کردانید طفلان زینب
را از بیت خرابی بپوشانید عبدالله وعده در آغوش آمدن
پدر بدهید خیام غم واندوه را برپا کنید طنابهای حزن والم
را بلند کنید خندق فکر بیرون ناله را دور دور خیام غم والم بکنید
علم مصیبت را بر دور خیام نصب کنید زمین کربلا را بلرزه در
آورید شط فرات را بموج درآورید و اورا از قدوم صحبت لزوم ما
مطلع سازید که باستقبال ما بیاید حیا که در این وادی مهمان
نوازی نکند حلق علی اکبر را تشنه بگذارد و جگر سکینه مرا از
عطش بگدازد و لبهای مرا از تشنگی تفسیده نماید اصغر من

طفلت و تاب تشنکی ندارد لا محاله حلقوم او را تر نماید اکر پیش
نماید و از معامله کوفیان با ما شرم می نماید اکر عباس پیش اید دست
رد بر سینه اش نکذارد اکر اهلبیت دهانش را تر کند و اکر از پیش
امدن من شرمش می نماید اکر من پیش او امدم مرا تشنه لب بر نکردانند
اکر هم لب تشنه میکذارد دیدن این تیر بران نکذارد که بر دهان معجز
بیان من اید کروبیان ملاء اعلی و قدوسیان عالم بالا در اخر
کنید که حیثیه ایه ظهر الفساد فی البر والبحر بما کسبت ایدی الناس
در عراق نفاق زده شد و لشکر ظفر اثر سعادت شهادت در صحرای
ایه ومن یقاتل فی سبیل الله فیقتل او یغلب فسوف نؤتیه
اجرا عظیما صف بسته شد قاری ایشان حبیب بن مظاهر داماد
ایشان قاسم واعظ ایشان مسلم بن عوسجه و بریر بن عبدالله نایب
ایشان حر بن یزید ریاحی علمدار و سقای ایشان عباس صغیر
ایشان اصغر اوسط ایشان اکبر اکبر ایشان امام والا مقام
انکه با او کفتند باز کرد فرمود بخون خود اغشته می شوم انکه اب
خود را بدشمن داد و انکه شنید که مسلم را با هانی کشتند با عیالش
پیش امد انکه جدش با او کفت ان الله شاء ان یراک قتیلا فورا
سوار شد اه از زمانی که حیوان زبان بسته دیکر کام از کام

بر نداشت

بر نداشت و ان قطب دایره خضوع و مرکز فلک خشوع نظری
بر روی زینب و کلثوم و رقیه و سکینه و فاطمه و باقی زنان و
نظری بر قد و قامت عباس و قاسم و اکبر و باقی یاران نمود و
اه از دل پرحسرت کشید و فرمود هذا مسفک دمائنا و مذبح
رجالنا و مهتک الحریم والنسوان و از اسب فرود امد سبحان
الله لا حول ولا قوة الا بالله العلی العظیم ای شیعه شنیدی
که ان حضرت در مدینه با سی نفر از غلامان و دوستان بچه نحو
وارد بر ولید پلید شد مکمل و مسلح اکنون بشنو که بچه نحو
وارد بر یزید پلید شد ای شیعه سر بریده ریش مبارکش از خون حلقوم
خضاب شده پیشانی از ضرب شمشیر شکافته شده فرق از صدمه
سنک زن ملعونه شکسته شده سر از ضرب ابو الحتوف مجروح
شده چشم از کریه بر احوال اهل و عیال پر خون شده لبها از صدمه
چوب ابن زیاد پاره پاره شده و از حرارت افتاب و تشنکی سوخته
شده سی نفر غلامان و دوستانش تمامی سر از تن جدا شده
و هر یک از ایشان اینکونه مصیبتها بر او وارد شده در پشت سرش
تمامی زنان روان کردیده اول که وارد بر دروازه کردیدند
تمامی مردم با زینت استهزا کنان باستقبال ایشان شتافتند

مروان بی ایمان که سعی در کرفتن آن امام عالمیان داشت در مدینه
از دروازه بیرون آمدن خندان واستهزا کنان کوچه وبازار را
زینت نموده ودر هر معبر جمعی از کوفی وشامی کذاشته بان نحو که
وارد مجلس یزید کردید خودش ودوستانش وغلامانش را قریب
سی نفر دیکر از دوستان وفرزندانش را آوردند در مقابل سر آن
امام مظلوم بر پای داشتند تمامی بیک ریسمان بسته سر بزیر وکردنها در
غل وزنجیر نموده کردن وبازوها بیشتر از ضرب زنجیر مجروح
کرده مثل اسیران ترک وروم وخلاف مذهب بان نحو ذلت ایستاده
نکاه داشتند زنان کیسو پریشان جکر خون جکان دل از داغ
یاران بریان در برابر نکاه داشته یکی از ایشان استهزا می کند
ویکی خواهش کنیزی از ایشان میکند ودیکری خطاب وعتاب می
کند یکی ایشان را می شناسد ویکی ایشان را نمی شناسد وهتک
حرمت میکند یزید پلید کاه استفسار حال یتیمان وکاه در تفحص
حالات بیوه زنان وکاه در شماتت واظهار عداوت سید
الساجدین فرزند پیغمبر آخر الزمان وکاه باساس لهو ولعب
سخن کفتن با منافقان وکافران وکاه بزدن چوب خیزران بر
لب ودندان سید جوانان بهشت مشغول ای شیعه چه هنکام

است

است وچه حادثه است در حیرتم که چرا عالم دکرکون نکردید وقطع نسل
بنی آدم از صفحه روزکار نشد که بیر کردن واقامه مصیبت نمودن
شیعیان در آخر زمان جبران همین مجلس تا انقراض عالم میکند
تا بوارد شدن امام عالمیان بر ابن زیاد بد بنیاد وشماتتها و
اذیتها که آن لعین پلید در مجلس نمود وچوبها که بر لب ودندان
آن امام عالمیان اشاره نمود وخطاب وعتابها که بزینب و
کلثوم وسید الساجدین نمود رسید وقتی را که جمیع غلامان
ودوستان آن حضرت شهید شده بودند وتمامی در پیش رویش
بر خاک هلاک افتاده بودند وکاه نظر بر آن کشتکان مینمود
واه از جکر میکشید وکاه نظر بر آن یتیمان وعریانان وبیوه زنان
مینمود وبحضرت حق داور مینالید تنها در میان لشکر ایستاده
بود ومیفرمود که راه دهید که من بحبشه وزنکبار وروم وبکوه و
بیابان روم راهش ندادند میفرمود مرا آب دهید آبش ندادند
میفرمود بطفل رضیع من آب دهید عوض آب تیرش دادند
سبحان الله ای شیعه تفکری نما وبنظر بصیرت تاملی فرما
ببین که بر هیچ خارج ملت این همه اذیت روا است تا حال امام
وپیشوا وسبط پیغمبر را باین ذلت بکشند واسمش را خارجی کذارند

ای شیعه امام مظلومان یکدفعه بعزت واحترام در رکاب امیر مومنان
از مدینه با زینب وخواهران ویاران بیرون شد وروانه کوفه گردید
باحترام در کوفه بعزت تمام بسر میبرد ودر هر وقت که اهل کوفه
قطع مطر از ایشان میشد آن حضرت را بیرون برده دعا میکردند
وبرای ایشان قطرات امطار میبارید این مرتبه سید الشهداء با
احترام تمام با زینب وباقی خواهران وفرزندان وبرادران ویاران
از مدینه بیرون شد اما بچه نحو وارد کوفه شد امان از دلی که درین
حال بر سبط پیغمبر ننالد واز دیده خون نگرید بخدا قسم در بیرون
کوفه سر انورش را در تنور گذاشتند ودر روز او را بر سر نیزه جفا
کردند وبا سرهای یارانش واسرای اهلبیتش لشکر گرداگرد ایشان
گرفته وارد کوفه خراب نمودند یکی نان وخرما بایشان تصدق میداد
یکی بر حال ایشان میگریست یکی خاک غم بر سر میریخت از طرف دیگر
یکی تازیانه میزد یکی شماتت میکرد زینب خاتون با آن عزت از
مدینه بیرون شد وعباس متوجه احوال آن مظلومه بود کجا بود عباس
وقتیکه آن مظلومه سرش را بر چوب محمل زد وسر عباس در نظرش
بود کجا بود که او را در زمین کربلا سوار کند بر شتران بی جهاز
ومحمل بی چادر ومعجر * الله اکبر ای شیعه چرا خود را نمی کشی

ومثل

ومثل جغد از آبادانی فرار میکنی ومثل ماهیان خود را از محل خود
دور میفکنی ومثل مرغان واله وحیران نوحه میکنی زینب دختر علی
وخواهر حسن وحسین کجا وبی چادر ومقنعه ومعجر کجا وشتر بی
جهاز ومحمل کجا زینب کجا وآب ونان از دست کافر برای یتیمان
گرفتن کجا مجلس ابن زیاد ویزید بی بنیاد بآن ذلت وخواری
کجا * بخدا قسم که حسین در حال حیاتش وارد شام نشد اما حالی
که با یتیمانش وارد شام گردیدند بچه هیئت بهیئتی که شنیدی
عجب احترامی کردند عجب مهمان نوازی کردند عجب غریب
پروری کردند عجب فرزند پیغمبر خود را حرمت داشتند عزت
داشتند مهمان نمودند میزبانی کردند سرش را از کربلا بشام
بردند ودر مجلس یزید پلید بر طشت گذاشتند ودر پیاله را
در اطراف او ریختند زبانم بریده باد که چوب مذلت بر دندانش
زده اند اما کسی ندانست که آن حضرت کی از شام بیرون آمد
با من برای موافقت یارانش بخدا قسم که از کوفه بیرون شد
ویارانش نیز از شام بیرون شدند اما دیگر کسی از سر انور
آن مظلوم خبری نجست وندانست که مدفن راس آن بزرگوار
کجا است * ای شیعه تأملی در ورود امام مظلوم بر ارض ماریه

نماد از اثناء آن حضرت متوجه سکینه و اطفال کوچک بود که
مبادا خاطر ایشان از ملاحظه ورود لشکر ابو اذی آزرده
کردد آه ندانم چه کرد امام در وقتیکه همه یاران آن حضرت رفتند
و حضرت سر بزیر انداخته بود و میکریست و سکینه خاتون که این
احوال را دید چنین کریه کنان بر پیش عمه اش دوید که پایش بر
طناب چادر آمده برو در افتاد و پیش عمه آمده عمه اش او را
در بغل کرفت و هر دو بر پیش امام مظلوم آمدند و کریستند و می
کفتند پس ما را بمدینه جد بزرکوار بر کردان و آن حضرت میفرمود
که اکر در مدینه بتوانستیم بمانیم چرا بیرون می شدیم نمیدانم چه
میکرد وقتیکه سکینه با یاران آمده بودند و رکاب و الجناح را
کرفته بودند و نمیکذاشتند که آن حضرت بمیدان کوفیان برود
و آن حضرت پیاده می شد و ایشانرا تسلی میداد و روانه میکرد
اما از آن زمان که چشم از ایشان پوشید و روانه شد ندانم
چه میکرد وقتیکه در قتلگاه عورات اهل بیت بر آن حضرت
وارد شدند و هر یک بنحوی خاک غم بر سر میکردند و سر آن بزرکوار
بر نیزه استوار بود و استفسار احوال ایشانرا مینمود و سکینه را
در قتلگاه در بر کرفت و هر چند کردند آن دختر کوچک خود را

کردد

که در حقش میفرمود که لعمرك انني لاحب دارا تكون بها
سكينة والرباب وابذل لهما جل مالي وليس لعاتب عندي
عتاب دست بر نداشت تا ملعونی سیلی بسکینه زد و آن امام
دستش را رها کرد آری بخدا قسم که طاقت مفارقت ایشان
را داد آن خیال نداشت مکر نشنیده روایت ابن مکیده را که در کوفه
قصد زدید نسرا بور آنسرور را نموده دید که آن حضرت از زبان
معجز بیان فرمود لیس لك الى ذلك سبيل ما دامت السلاسل
والاغلال عليهن یعنی مادامیکه اهلبیتش با غل و زنجیر بودند
و باسیری میرفتند بایستکه با ایشان برود و باحوال ایشان
متوجه باشد که اکر سکینه در راه بیفتد بماند تا او را بر شتر
سوار کنند مکر نشنیده که ملعونی که موکل بر سر آن حضرت بود
کفت که در یکی از منازل در بین روز که راه میرفتیم دیدم که نیزه
سنکین شد و هر چند خواستم او را ضبط کنم نتوانستم نظر کردم
دیدم سر آن حضرت رو بر عقب نموده چون نظر بعقب کردم
دیدم که طفل کوچک سکینه از شتر افتاده و یا ابتا یا ابتا میکوید
ای شیعه چکونه میتواند آن امام مظلومان طاقت آورد
و آن صغیره را تنها کذارد تو میتوانی که طفلت اکر در دست

دشمن انخدا بجبر افتاده باشد او را تنها کذاری چسان می
تواند که عابد بیمار را تنها کذارد در انوقت که ان حضرت در سایه
شتر از حدت حرارت هوا که بر ان غل و زنجیرها تابیده بود و
بی اختیار خود را از شتر انداخته بود و پای بزنجیر کرده در سایه
کاروان غم و ابتلا راه میرفت لا حول و لا قوة الا بالله عیدانم
چه هنکامه است و فلک چه نحو حرکت میکند و این بلا چه بود که
بر فرق اولاد رسول الله و امیر مؤمنان ریخت طاقت طاق می
شود و نطق از کار میافتد پس لازم بود که ان امام با فرزندان
و خواهران خود باشد و لبهای از حزن تشنه کشیده او مشغول
خواندن قران از طرفی و مشغول صدمه یزید پلید و ابن زیاد
لعین شدن از طرفی تا ان اسیران را از شام بیرون نماید
روانه مدینه جدشان نماید انوقت دیکر کسی نشان از ان سر
انور نداد فداك روحی و جسمی و عظمی و مخی و جمیع جوارحی
یا مولای و سیدی و رجای و ذخری یا اباعبدالله و علیك
السلام و علی اهل بیتك و رحمة الله و برکاته اه مرة دیکر
چون ان حضرت ارض اقدس نینوا و زمین محنت قرین کربلا را
محل نزول اجلال و مهبط ملائکه ذی الجلال نمود و جا در مصیبت

بطناب اه و اندوه و غم و نوحه و ندبه و ناله برپا کردند و خندق
عطش و کرسنکی و بی برکی و بیکسی را دور دور خیام برپا نمودند
هنکامه عظمی در ان بقعه مبارکه طور تجلی عشق حقیقی برپا
کردند که تا انقراض عالم امکان و انعدام مرکز امتحان کوش
و چشم و دل جمیع انس و جان را پر از نوحه حزن و بکاء و اندوه و بلا
نمودند بنحوی که هرچه مدت زمان از مضی این قضیه عظمی
و روزیه کبری بیشتر می شود تاثیر مصیبت در قلوب شیعیان
بیشتر است اندوه حزن و شکستکی در اطراف عالم بیشتر و بلا
و انکسار و کدورت در افاق و اکناف افاق زیادتر است بنحوی
که در قریه و قبایل افاق مصیبت ان برکزیده حی متعال هنماید
و حبان بزرکوار و اولاد عالیمقدار در انفس و قلوب افاق
فطری مثل وجود حضرت واجب الوجود کردید مجملا عسکر
کفر و ضلالت چه رفی هجوم عام نمودند بنحوی که از بعضی مسموع شده
که صد هزار کس و بروایتی دویست هزار کس و بروایتی صد و بیست
هزار کس در صحرای غاضریه و نینوا و وادی قادسیه و کربلا فرود
امدند کرد اکرد خیام طاهره را کرفتند لشکر کفر سر راه اب را
بر امام مظلوم کرفتند و راه ان حضرت را از اطراف و اکناف

سد نمودند بنحوی که نگذاشتند دیگر آذوقه و آب کسی بیاورد و
نگذاشتند که کسی کاغذی برای حسین مظلوم بیاورد و کاغذی
از آن حضرت بکسی با اطراف و اکناف ببرد کسی خبر نشود که در این وادی
غریب و بیکس دور آن حضرت را گرفتند و بسته راه و آذوقه بر آن حضرت
کرده اند و عیالش مثل بید میلرزیدند یکی نداء میکند که کجا است جد
جد بزرگوار یکی صدا میکند که کجا است جد بزرگوار یکی میگوید که
کجاست پدر عالی مقدار یکی میگوید کجاست برادر والا تبار یکی
میگوید که ای پدر بزرگوار ما مهمان توایم چرا مهمان پذیری نمی
نمائی ۵ اما چون آن غریبان نینوا در دشت کربلا ساکن شدند
اول مکتوبی که از ابن زیاد رسید بآن حضرت باین مضمون ۵
اما بعد فقد کتب الی امیر الکفار و المنافقین اللعین ابن
اللعین و الخبیث ابن الخبیث و الکلب ابن الکلب یزید بن معاویه
علیهما اللعنة و الهاویة ان لا اتوسد الوثیر و لا اشبع من الخمیر
و الحقک باللطیف الخبیر او ترجع الی حکمی و حکم یزید بن معویة
آن حضرت چون بر مضمون شقاوت مشحون آن نامه که یکی از
نتایج صحیفه ملعونه که منافقین است که در زمان ابداع خلافت
ترتیب داده بودند واقف و عارف گردید و نامه را انداخت

وجواب

وجواب او را خواستند فرمود این نامه جواب ندارد و رستگار نشوند
کسانیکه رضای مخلوق را بر رضای خالق مقدم میدارند آن ملعون
چون کیفیت را شنید در غضب شد و با پی لشکر فرستاد و بعمر سعد
نوشت که اگر از تو بر نمی آید مجادله با حسین یا آلت را بشمر ذی الجوشن
واگذار شنیده ام که شبها با حسین در راز مینشینی و او را مهلت داده
که گاه از شط فرات آب برمیدارد و گاه در دور خیمه گاه چاهی کند
سر راه آب را برایشان ببند چنانکه ایشان مانع شدند میان سر
کرده اهل نیران و مخرجه بن حق عثمان بن عفان ۵ پس چون آن
امام آفاق دید که لشکر مصمم مقاتله اند و از تازاندن تا سان دل
زینب میطپید گویا در قلبش تاثیر کرده بود که ابدان طاهره پایمال
سم ستوران بشوند از برداشتن نیزها از زمین ام کلثوم را جگر
پاره می شد گویا در دلش تاثیر رفتن سرها بر نیزها شده بود
از آواز سم لعین زهره سکینه دختر حسین آب میشد گویا تاثیر سیلی
زدن شمر بر آن مظلومه در دلش کرده بود و از دود دیگر از خیمهای
لشکر مخالف بلند میشد فاطمه صغری از هوش میرفت گویا در دلش
تاثیر سوزانیدن خیمها کرده بود از قیل و قال لشکر دلهٔ قهر میلرزید
گویا تاثیر ازدحام برای غارت خیام در دلش کرده بود انا آب داد آن

اسبان دل قاسم طپیدن گرفت گویا در دلش تأثیر تازیانهٔ اسبان
بریدن از حرارت عطش جگر خشکیده اش کرده بود از اصلاح
شمشیرها جگر اکبر میگداخت گویا در دلش تأثیر شمشیرها بر فرقش
فرود آوردن نموده بود از زهر دادن تیرها چشم حضرت عباس
خیره میشد گویا در دلش تأثیر کرده بود که بر چشم خونبینش تیر
میزنند و بر مشکش تیر میزنند و بر حلقوم علی اصغر مظلوم حسین
تیر ستم و جفا میزنند ۵ آه امام مظلوم با آن قوم ظلوم نظر مینمود
و عیال و اطفال غریب بیکس از وطن آواره خود را نظر مینمود
مدهوش میشد ۵ پس لشکر مخالف ترتیب مقامات عسکر خود را
دادند سپه سالار لشکر عمر سعد لعین بود و پسرش حفص وزیر بود
و خولی اصبحی و حرملة بن کاهل علمدار بودند ابو ایوب سرکرده
بیلداران بود همین ملعون بود که تیر بر حلقوم امام مظلوم زد
محمد بن اشعث که خواهرزاده ابوبکر بود و پدر ملعونش شریک
در خون امیرالمؤمنین بود و خواهر ملعونش زهر بامام حسن داد
و خودش بکشتن امام مظلوم آمد و بجهت کشتن آن امام والامقام
در کوفه مسجدی بنا کرد و آن مسجد یکی از مساجد اربعهٔ ملعونه است
سرکرده تیراندازان بود و عمر بن صبیح صیداوی سرکردهٔ سنگ

اندازان

اندازان بود منقذ بن مرة عبدی قاصد فتح بود و او قاتل علی اکبر بود
و بسیاری از این سرکرده گان کسانی بودند که بآنحضرت نوشتند
که تشریف بیاور که گلهای عراق شکفته است و میوه های این بلد
نفاق ببار آمده است و جمع میکنیم خدا را که گشت منزل اهل بیت را
و معز اهل باطل را و بنماز جمعه و جماعات نعمان بن بشیر حاضر نمی‌شویم
فالعجل العجل ثم العجل ۵ مجملاً آنحضرت چون اینها را از آن
قوم بیحیا دید ملاحظه فرمود بعضی از اصحاب را فرستاد و موعظه
آن قوم ظلوم را نمودند سود نبخشید پس کسی بطلب ابن سعد فرستاد
آن لعین با بیست نفر از لشکر جدا شد و آنحضرت نیز با بیست نفر از
اصحاب جدا شده کفر و اسلام در آن میدان نحو بخوار ملاقات نمودند
هرچند امیرالمؤمنین ثانی با عمر ثانی موعظه فرمود سود نبخشود فرمود
اگر میترسی مال ترا بگیرند من عوض بحجاز دادم بتو میدهم که زیاده از
آنچه داری میباشد سود نداد هرچند وعدهٔ آخرت و مراتب درجات
در نزد حضرت رب العزت با او داد سود نبخشید پس حضرت فرمود
که امیدوارم که از گندم عراق چندان نخوری آن لعین از روی
استهزا گفت که اگر گندم نباشد جو هم خوب است و عنان مرکب را
برگردانید آخرش از دعای آن امام مبتلا بمرضی شد که نتوانست

نان گندم بخورد پس آنحضرت با اصحاب خود معاودت نمود و اسلحهٔ
جنگ را آراست و آن لعین لشکر مراجعت نموده حکم کرد که آماده
مقاتله با حسین ع باشند پس سواره و پیاده بحرکت آمدند و خبر
روانه بخیام طاهره کردیدند و اسبان را دوانیدند و ادی هولناک بحرکت
در آوردند زینب و کلثوم و لیلی و شهربانو و سکینه و فاطمه
میلرزیدند از یکطرف نظر بر امام انام مینمودند و از یکطرف در فکر
خود بودند که عاقبت امر ایشان بکجا رسد اصحاب همگی در اضطراب
آمدند همگی از تشنگی بیتاب یکی میگفت اکبر نوجوان است و طاقت
تشنه ندارد یکی میگفت قاسم نوداماد است مروت نیست که عروسش
عزا شود یکی میگفت اصغر صغیر است چه شان دارد که بر حلقوم
معصوم او تیر زنند یکی میگفت عباس علمدار است انصاف نیست
که دستش را جدا کنند یکی میگفت هان ابن حیدر حسین است چگونه
او را آتش میزنند یکی میگفت زینب ناموس پیغمبر است حمیت نیست
او را در کوچه و بازار بگردانند پس آنحضرت بعباس فرمود که
ببین که این لعینان چه میخواهند چون عباس بر پیش لشکر رسید
فرمود که از فرزند ساقی کوثر چه میخواهید آن لعینان گفتند که
ما مودیم که حسین را پیش یزید بریم یا با او محاربه نمائیم عباس

مراجعت

مراجعت نموده کیفیت را عرض آن سرور رسانید آنحضرت فرمود که
پس بگو بایشان امشب را مهلت دهند عباس نزد آن قوم حق نشناس آمد و
گفت فرزند رسول خدا بایشان امشب را مهلت از شما میخواهد بعضی
گفتند مهلت نیست و بروایتی عمر سعد امتناع نمود بعضی از لشکر
در خروش آمدند و گفتند چه بی انصافید شما فرزند رسول یک
امشب را از شما مهلت میخواهد مضایقه میکنید پس آنحضرت را در آن
شب مهلت دادند چون عصر تنگ شد آنحضرت اصحاب خود را
طلبید و فرمود که هر که برای غنایم اعتبار تیر دنیا آمده است حال
که وقت عزم و بست و وقت تاریکی هوا است احمال و اثقال خود را
برداشته بسمت بادیه متفرق شوید که هر که امشب را در اینجا بماند
فردا کشته و بخون خود آغشته می شود پس بروایتی چهل هزار
کس با آنحضرت بودند آن صحرا از قبایل و مداین جمع آوری نموده بودند
تمامی مرا آنشب تا در هر یک بطرفی متفرق شدند و باقی نماند از
اصحاب آنحضرت مگر قلیلی و بروایتی چهل و دو نفر از چهل هزار
باقی ماندند و سی نفر از لشکر مخالف با آنحضرت ملحق شدند
تا هفتاد و دو نفر شدند امام ع چون دید که آن بیوفایان
یکیک در بادیه متفرق میشوند سر را بزیر انداخت برای ایشان

میگریست که چه بی حمیّت و همّت بودند که اختیار جنّت نمودند
سکینه خاتون میگوید که من در آن حین دیدم که پدر بزرگوارم
با این حالست نزد عمه‌ام آمد و دیدم نحوی که پای من بطناب خیمه خورد
افتادم و برخواستم و بدامن عمه‌ام چسبیدم و با عمه‌ام بر پیش پدر
بزرگوار رفتیم در حالتیکه اصلاح سلاح جنگ خود را میکرد و می
فرمود از ان اشعار دیگر جگر را کباب مینمود و میگریست عمه‌ام گفت
ای برادر تن بمرگ داده آن حضرت فرمود که چسان تن بمرگ ندهد
کسیکه ناصر و معین و یاوری ندارد ؛ زینب عرض کرد که اصحاب
همگی رفتند آن حضرت فرمود بلی مرگرا برای من و اولاد و برادرانم
گذاشتند زینب عرض کرد که پس چه خواهی کرد با این عورات غریب
از وطن آواره آن حضرت فرمود ؛ الحکم لله رضا بقضاء الله
زینب عرض کرد که پس ما را بمدینه جد بزرگوار برگردان آن حضرت
فرمود هیهات اگر میتوانستم در مدینه عیالم را بیرون میشدم
مگذاشتند بمانم حال هم نمیگذارند فرار کنم ؛ ای شیعیان دل
زینب و امام مظلوم را در اینحال بچه سان ملاحظه میکنید درد
این خواهر و برادر را کسی داند که در میان انبوه لشکر کفر و فساد
افتاده باشد و نه یاوری و نه مددکاری و جمعی از اطفال نورس

و زنان

و زنان بیوه در سر و دور ایشان باشند که بعضی رخت اسیری
در برکنند و بعضی کفن شهادت بر خود پوشند و اینها نظر بقد
و قامت هر یک هر یک نمایند ؛ زینب گوید که من چسان طاقت
فراق شهدا و نوحه اسرا را دادم امام گوید من چگونه طاقت
فراق اسرا و دیدن شهادت شهدا را دادم ؛ آه این چه هنگام
عظمی است آه این چه شور و شر و غوغا است بخدا قسم که ادراک این
هنگامه در او روا نیست فلک چگونه طاقت این نحو حرکت را داشت
زمین چگونه طاقت سکون داشت که این همه جسم و جان جهانیان
بر روی آن بخون غلطان افتد جن و ملک و انس و وحش و طیر و
جماد و نبات چگونه طاقت شنیدن دادند ؛ سبحان الله پس آن
حضرت گاهی مشغول مناجات با قاضی الحاجات و گاه مشغول
نوازش اطفال و عیال گاه مستفسر احوال عابد بیمار و گاه در
سفارش سکینه و رباب و گاه متوجه شهربانو و لیلا و گاه متوجه
خواهر عاجزه که همراه خود از مدینه آورده بود و روزی بکسی دیده اشتر
میپرسید و سفارش او را بخواهران و برادران مینمود و گاهی
متوجه احوال احباب و یاوران که در راهش جانفشانی نمودند که
گوی سعادت و شهادت ربایند و گاه سر بزانوی غم گذاشته تفکر

در احوال اطفال و عیالش میشود که عاقبت کار بکجا انجامد و این
چه هنگامه عظمی است که در روی ارض واقع می شود و این چه مصلحت
است که خلاق عالم مشیتش باین تعلق گرفته است که او شهید شود
علی اکبر نوجوان و مثل عباس و باقی برادران مثل عون و جعفر
و همراهان و رفتن سر ایشان بر نوک سنان و گردانیدن در قبایل
و عشایر و بلدان و برداشتن آن حضرت چهار هزار زخم تیر و
خنجر جان فشان و شهید شدن بدست اهل عدوان باین ذلت
و خواری و فغان و اسیر شدن اطفال و عیال و زنان و گردانیدن
در شامات و کوفان و حاضر شدن در مجالس و محافل با نامحرمان
و جزع شدن فاطمه و ام سلمه و ام البنین و سایر اقربا و دوستان
آه این چه هنگامه است و این چه حادثه است و این چه واقعه است
مصلحتی که مقاومت با چنین مفسده نماید چیست بلی مشیت
ذات بر نجات ذات بواسطه شهادت آن حضرت تعلق گرفته
است و البته کسیکه یکقدم با خالق خود بردارد خالق عالم او را
در مقام قرب در دنیا و در تفاوت مقامات او را درجات
لایتناهی عطا میکند ای و الله منظور نظر پروردگار رونق
شریعت احمد مختار ص ع و نجات اهل معصیت و اشرار بود

اگر چه جمیع

اگر چه جمیع گنهکاران تماما بفدای قنداقه پر خون علی اصغر شوند
ولیک از اینکه این انوار اگر در این مقام با حضرت شافع بیکار
بر نیامدند بر ایشان بد میگذشت و تعب نفس ایشان در دو
جهان بود نه زحمت و امتحان تیری که بر پیشانی آن امام امجد
مثل این بود که بسجده معبود نماید و لذت روح یابد تیری که بر
دهان معجز بیانش آمد مثل شهد بود که بر دهان گذارند خاتم
پیغمبر آخر الزمان و امیر مؤمنان همین بود و بیدر شد در محراب
عبادت بعد از شدت ضربت ابن ملجم فرمود ع فزت و رب
الکعبة در حقیقت تکلیف حضرت امام حسن ع بصلح برای این
انوار اشق از تحمل این بار گران که هنوز عالم و عالمیان و آدم
و آدمیان از عهده وفای بعشر معشار آن بر نیامده اند بود ع
ای و الله جزای این صلح و جنگ را و ادای این نوع زحمت و تعب را
مگر حضرت خلاق عالمیان در هر دو جهان عطا فرماید ای شیعه
تفکری فرما کم واقعه و حادثه نیست شیعیان با دست خاک غم
بر سر کنید و از این حالت امام مظلوم گریه کنان رو بکوه و بیابان
نمائید ع آه از آن شبی که جمیع اطفال و عیال آن برگزیده
حق متعال دور آن حضرت را گرفته بودند و می گفتند بجوی

ما را از دست این لعینان فراهم ده مرویست که ام کلثوم در این
احیان باان امام مظلومان فرمود که با اینکه تو کسی را نداری
و نمیتوانی ما را از میان این قوم بیرون ببری پس خود فرا کن
و ما را با ایشان واگذار آنها بهر نحو باشد ما را خواهند گرفت
و پیش یزید خواهند برد و کنیز دیر سیر را خواهند جست و کاش
میامدند و مرا از عوض تو می کشتند باری پس تو بیرون شو و
بنحوی خود را از دست کوفیان برهان آن حضرت فرمود که بعد
از شهادت یاران و اسیری طفلان و بیوه زنان زنده گی بچه کار
من آید و این حیات برای چیست الله اکبر ام کلثوم غافل
از این بود که وقتیکه آن امام والامقام از ضرب سنان کوفیان
و تیر و شمشیر شامیان در میان میدان عدو افتاده بود و غش
کرده بود بعضی برای قتلش میرفتند و بعضی برای اینکه ببینند
رمقی از او مانده بود که بعضی گفتند که اگر میخواهید بدانید حسین
زنده است رو بخیمهای حرم رو بیچون لشکر رو بخیمها رفتند
آن حضرت دیگهای گرم را در زیر سر مبارک جمع کرد و سر خود را
بلند کرد و فرمود ای قوم ظلوم اگر شما با من کار دارید باینجا
بیائید از عیال و اطفال بیکس و تنها و بی یار و بیدم کار من چه

میخواهید

میخواهید روحی فداک یا ابا عبدالله پس با این نحو ها مخزون بودند
و باقی اصحاب تکلیف عود نمودند قبول ننمودند پس بعد از آن
منازل ایشان را در غرفات جنان بایشان نشان داد و ایشان
مصمم سفر آخرت گردیده بودند در نهایت شوق گاهی تنور میشوند
و گاهی مضاحکه میفرمودند و گاهی اسلحه جنگ را ترتیب میدادند و
گاهی بر احوال عیال امام مظلوم میگریستند چون صبح میشوم
عاشورا شد جبرئیل در میان زمین و آسمان ندا نمود که یا
خیل الله ارکبوا و بالجنة ابشروا پس اصحاب آن حضرت مصمم
سفر آخرت گردیدند و از طرف لشکر مخالف طبل مبارزت و
مقاتله را کوبیدند و از طرف امام مظلومان زنان سینهها را بریان
نموده بر سینه و رو میزدند و دختران و یلان و چران در میان
خیمها میلرزیدند و دیگر آرام نمیگرفتند و متوجه احوال خود و
احوال بیمار کربلا میشدند و از هوش میرفتند و بحال میامدند
و آن امام والامقام این همه اضطراب را از جهت امت شرمنده می
فرمود و آه می کشید که دل سنگ را که خلاف عالم سنظر هیبت
در او زمین و آسمان را خلق کرده کباب میشد مرویست که
علی اکبر و قاسم و عباس در خیمه نشسته بودند قاسم میگفت من

اول جان خود را فدا میکنم چرا که من کسی را ندارم که دلش بر من بسوزد
عباس میگفت من از شما اولایم پیش از من درست نیست که شما
بروید علی اکبر میگفت من در فدا شدن در راه پدر خود از شما
احق‌ترم ای شیعه تأملی نما که چسان عباس در این شب گاه بطرف
مخالف میرفت و موعظه و وساطت مینمود و گاه دلداری یتیمان
و غریبان مینمود و اگر یتیمان دلتنگ می‌شدند بدامن امام
مظلومان می‌افتادند آن حضرت ایشان را تسلی میداد و در
این احوال آن حضرت طلبه جوع عبید رسول را مینمودند
امشاد در شب یازدهم عاشورا اگر عباس را می‌جستند تنش بی
دست و سر در لب شط فرات افتاده مثل سوراخ کرده اش در
میان میدان افتاده و سرش بر سر سنان نصب شده اگر میخواستند
بدامن امام مظلومان افتند تن آن حضرت پایمال ستم ستور
گردیده در میان لشکر مخالف افتاده نه ماوی و نه معینی و نه ناصری
و نه مددکاری و نه لباسی نه فرشی و نه چراغی نه آبی و نه نانی نه
معجری نه چادری الله اکبر مسلمانان این چه حالت است و این
چه هنگامه و چه مصیبت است اگر این واقعه روی نداده بود هیچکس
عقلش قبول این همه ذلت با این خانواده نمیکرد چه کند زینب

که یکدسته

که یکدسته طفل بیکس بیچاره از وطن آواره بینوا و غربت پروریده
شده از فرزندان پیغمبر در وادی هولناک با چشم نمناک و
جگر خونچکان و سر عریان و سینه بریان و دل پر آه و فغان
گرسنه و تشنه بی اسباب و فروش در دور دامن زینب جمع شده
تمامی پدر مرده و برادر مرده بابان کشته شده از وطن آواره شده
همه یا ابتا یا ابتاه گویان با آه و فغان ترسان و لرزان که مبادا
کسی در این تاریکی شب قصد اذیت زیاده از آنچه شده است
داشته باشد سید سجاد نیز بیمار ریش بر هم خورده در میان
صحرای بی‌آب و علف در زمین خشک افتاده آه واحر قلباه
وا ضیق صدراه آه این چه عالمست و این چه حادثه است الله اکبر
تأملی نما و حالت سکینه و فاطمه گوشش پاره شده و خلخال از پا
بیرون شده را بخاطر آور گویا فاطمه آن فاطمه بود که در شام
خرابه در خرابه در گوشه نشسته بود و در فکر پدر بزرگوار افتاده
و آنقدر گریه کرده بود که زمین را تر کرده بود و در پیش روی
با انگشت بر روی گل ثبت کرده بود که ای پدر جان کجائی ای
پدر کجائی این سکینه آن سکینه بود که امام مظلوم چون می
خواست سوار شود سکینه آمد و پای ذوالجناح را گرفت امام

فرود آمد و او را بوسعید و بوسعید و بر زینب و یارانش سپرد تا هشت
مرتبه مثل او ز سکینه چنین کرد و امام برگشت و پیاده شد و او را
سوارش نمود و بعمارش سپرد ۵ ای فلک کاش درهم شکستی این
چه کار بود که بخانوادهٔ رسالت نمودی این چه خاک بود که بر سر
عالم و عالمیان بیختی ۵ شیعیان بخدا قسم طاقتم طاق شد
بخدا قسم که بخاطرم آمد کلام رسول الله که فرمود انّ الله شاء
ان یراک قتیلا و حرمک سبایا و فی ایدی الظالمین اساری
نمیدانم چگونه آن غریبان آن شب را در آن بیابان بسر بردند
و چگونه آرام گرفتند یکطرف صدای العطش طفلان یکطرف
آواز یا ابتاه کودکان یکطرف صدای وا اماه و یا ابتاه طفلان یکطرف
بیلباسی و بی اوضاعی و اضطراب طفلان که هریک در دامن
یکی از آن بیچارگان افتاده اند و ناله میکنند و میترسند و می
لرزند یکطرف حزن و اندوه کشتگان در خون خود طپان یک
طرف در فکر اینکه آیا در این شب تا کسی بطلبت ایشان آید
یکطرف از خوف اینکه مبادا آیا فردا بر ایشان چکنند آیا همه را
گردن زنند آیا همه را اسیر کنند یا ایشان را بصحرا سر دهند
و مانند بنات النعش متفرق سازند و یا ایشان را بمدینه

فرستند

فرستند و اگر بمدینه روند جواب یاران مدینه را چه گویند
الله اکبر زینب تفکر میکرد که در شب سابق امام سر فرزند بر برده
و گریه میکرد و حال بابا یارانش در کجا است ۵ یا علی در همسایگی
این غریبان در دشت کوفه چگونه طاقت آوردی و ذوالفقار
از غلاف بر نکشیدی که دمار از روزگار این قوم نابکار بر آوردی
ای چگونه در این مصیبت طاقت آوردی که این طفلان و دختران
صغیره‌ات را در این وادی حیران و سرگردان و دل خونچکان
گذاشتی و مهمان پذیری نمودی ۵ ای شیعه آمده پرستاری ایشان
با مادر ایشان فاطمه نمود و برده و در ایشان میکردید و بر احوالشان
میگریست و لیکن از اینکه مأمور بود مثل بمدینه در حینی که در
خانه اش را به پهلوی فاطمه آتش زدند و محسنش را سقط کردند
و رسن بر گردن خودش افکندند هیچ نگفت و امر بصبر و شکیبائی
نمود ۵ از ثقه مسموع شد که چون در این شب اهلبیت همه گرسنه
بودند حضرت سید سجاد فرمود که قدری از آن دیگهای سامان
جمع نمودند و در یک دیگ ریختند و از خدا استدعا در زیر او سوزانند
هر یک دیگها که بشکل ماش و عدس و نخود و لوبیا بود بان
ماده منقلب شد ما اهلبیت تناول نمودند و این تنه زین العابدین

که در یوم یازدهم متداول است مأخوذ از آن است و از معجزات ایشان بزرگوار
بعید نیست ولیک حدیث آن تا بحال بنظر حقیر نرسیده است و لیک
مرویست از کتاب بحر المذاب و از همین کتاب نیز مروی است که
در شب بعد العاشوراء که آن عزیزان در آن بیابان بی‌بیر و سامان
عطشان و جیعان بودند و با این احوال کشتگان ایشان در
میان خاک و خون غلطان افتاده بودند زینب خاتون فرمود
کاش این کافران ما غریبان و بیوه زنان و یتیم داران را می‌گذاشتند
که این شهیدان بی‌سر خود را دفن نمائیم سکینه صغیره گفت که من
میروم و بعمر سعد از زبان تو میگویم پس آن صغیره حزینه دوان
تا پیش عمر سعد ولد الزنا رسید و بزبان طفلانه زبان بحکایت
حال خود و عمه اش و شهیدان را نمود بنحوی که چهار صد نفر که
در اطراف آن لعین ایستاده بودند تمامی گریستند آن لعین بی
دین التماس آن محزونه را قبول ننمود و گفت ما فردا عوض دفن
شهداء اسب بر بدن اطهر ایشان خواهیم تاخت سکینه خاتون
گریان و نالان به پیش عمه محزونه و باقی یاران برگشت و جواب
آن ملعون را بیان نمود و از این بود که قصه غم رسیده خادم
فاطمه زهرا در آن بیابان بطلب شیر رفت و صحت روایت

پسر

شیر و آمدنش بر سر نعش شهیدان منافاتی با مجری آن لعینان
و تاختن اسبان بابدان طاهره آن مظلومان ندارد چرا که حرکت
با آن حرکات دیگر چندان تنافی ندارد در ظلم و تعدی بداد

ابتلاء ثانیه در شهادت اصحاب و احباب و برادران
و فرزندان آن زبده عالمیان است صلوات الله علیه و علیهم

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله الذی انزل البلاء من عالم الذوات علی ارض
کربلاء و اوقع الحسین علیه السلام و اصحابه فیها فی شدة
و عناء و کان یتقلب فیها بجراحات السنان و اللسان
و اخری بالنظر الی احوال الاصحاب و عترته و شتم العدوان
و اخری بجرد الخیول و حمل الرؤس علی السنان و صلی الله
علی اهل هذا البیت المعمور و السقف المرفوع بحار الرحمة
و الشفاعة و السعادة خزائن العلم و الحلم و الحیاء و المروة
لا تبلی عباء التعب و العناء و المشقة و لعنة الله علی ظالمیهم
و غاصبی حقوقهم من الآن الی یوم تقوم الساعة **و بعد**
چون روز مشئوم عاشوراء شد و آفتاب عالم سلطان السعداء
طلوع نمود و هوای عزاء علی اکبر در حرکت آمد آب اشک از مادی

قاسم بموج آمد آب مثلث سقائی عباس بخشاب حیات علی اصغر
خشکید آب حیات و سعادت موجودات از سرچشمه قطع شد
آتش دل شیعیان از عزای این شهیدان شعله ور شد دودمانی
عزای اولاد فاطمه در تلاطم آمد کوه مصیبت ذریه رسول الله
را زبین کرفت زمین ناسپری بر زینب و کلثوم کرد و غبار براود
آسمان شهادت امام زمان خونبار شد ندای از بطنان آسمان
برآمد که ای لشکر خدا سوار شوید آماده کوی سعادت و
شفاعت شوید اولاد قطب دایرهٔ افلاک و نتایج مخاطب
بخطاب لولاک از خواب غم با چشم نمناک برخاستند و بدل
از وضو تیمم بر خاک مقتل خود نموده وداع نماز داده‌اند
در درون خیمها زنان و کودکان صف ماتم زده قلب را بسکینهٔ بیچاره
تفویض نمودند میمنه مصیبت را حضرت زینب خاتون بر
داشت میسره او را ام کلثوم برداشت جمعی از زنان بیکس و
اطفال نورس را جمع نموده کاه با کیسوان پریشان و کاه
با دل خونچکان و کاه با سینه بریان و کاه با صورت خراشان
مجادله با بخت خود مینمودند در بیرون خیمه امام زمان
ترتیب لشکر سعادت اثر داده علمداری را بعباس مفوض

نموده

نموده در مقابل لشکر شام اثر برپای داشت ستم بین که مار بانور
و ظلمت با کوه طور برابری میکند حلم بین که اکر خواهد بیک طرفة العین زمین
را چون دریای رود نیل موسی وار از هم شکافته عیال و اطفالش را
برداشته در مدینه رسانیده و آن ظالمان و فرعونیان را چون قبطیان
در زیر خاک هلاک کذاشته ولیکن حیدروار با عمر ثانی مماشات نموده
قول جدش ان الله شاء ان یراک قتیلاً و مخضباً بشیبتک بدمک
را در کوش هوش ساخته و اطفالک سبایا را بجان و دل خریده میداند
که براو و عترتش چه می شود ولیکن اتماماً للحجة بر بزرکان از زهاد
و علماء عصر بود امر فرمود که موعظه بر آن قوم عاد و ثمود نماید آن
سعادتمند جوهر را بان بیوفایان رسانیده هرچند با ایشان سخن حق
کفت کسی نپذیرفت باین اکتفا نموده بعد از عود او خود بر ذو الجناح
سوار شده در مقابل آن قوم بیدین آمده بزبان احسان و ملاطفت
و لسان رأفت و عطوفت بان قوم بی انصاف و جمعیت برای اتمام حجت
فرمود نظر کنید که آیا قتل من صلاح حال شما است آیا من پسر دختر
پیغمبر و وصی پیغمبر نیستم آیا حمزه سید الشهداء عم من نیست آیا پیغمبر
در حق من و برادر من نفرمود که ایشان دو سید جوانان بهشتند
وای بر شما آیا طلب میکنید از من خون ناحقی که از شما کرده ام یا مالی

که از شما بنا حق برده ام یا بقصاص جراحت ناحقی که بشما زده ام یا تغییر
سنت یا تبدیل شریعت کرده ام بروایتی جمعی گفتند که راست میگوئی
آن حضرت فرمود پس بچه چیز خون مرا حلال میدانید و حال اینکه پدرم
ساقی حوض کوثر است در آنحال شیون و غوغا از اهل حرم امام انام بر
پا شد و می گفتند که کاش بمیردیم و نمیدیدیم چیزی را که می بینیم و کاش
اصلا موجود نمی شدیم پس بعباس و علی اکبر فرمود که زنان را آرام دهید
و بکوفیان فرمود که واگذارید من عنان خود را برداشته بحبشه و زنگبار
و روم اگر بمدینه جدم نمیگذارید بروم کسی جواب آن حضرت را نداد حضرت
فرمود که یا شبث بن ربعی یا قیس بن اشعث یا یزید بن الحارث یا حجار
بن ابجر شما ها ننوشتید بمن که صحراها سبز شده است و میوه ها
و لشکرها برای تو مهیا است قیس بن اشعث گفت نمیدانیم بحکم بنی عمت
نازل شو ایشان با تو نیکی خواهند کرد آن حضرت فرمود که لا والله
لا اطیعکم بیدی اعطاء الذلیل و لا افر لکم فرار العبید انی عذت
بربی و ربکم من کل متکبر لا یؤمن بیوم الحساب پس بعمر سعد پلید
فرمود که تو مرا میکشی و حال اینکه مرا می شناسی بخدا قسم با آن وعده
که بتو داده اند نخواهی رسید عنقریب است که در کوفه سر ترا بر نی بلند
میبرند و کوفیان بر آن سنگ میزنند آن ملعون در غضب شد و گفت

میکذارید

میکذارید حسین با من این نوع سخن گوید بر سر او هجوم آورید پس
حمله آور و پیش کشید و خود تیری بسمت امام ع انداخت و گفت
اشهدوا لی عند الامیر انی اول من رمی السهم من الناس الی الحسین
کوفیان تیرها را بر چله کمان گذاشتند و بجانب آن سرور و یاران آن
انداختند و جمعی کثیر از اصحاب آن حضرت در آن معرکه هلاک شدند
حر چون دید که کار بنا ز عمر انجامید بپسر سعد گفت که تو با حسین
مجادله میکنی و حال اینکه دختر زاده رسول و فرزند بتول است گفت بخدا قسم
که در این صحرا سرها بر نیزه ها خواهد شد حر حیران و مردد میان جنت
و نیران ماند بر خود لرزید و سعادت او را از دور او رو شد بخدمت آن
امام زمان رسید و استغفار از ما سلف نمود و استجازه میدان
کرده امام ع توبه او را قبول فرمود و لیکن اجازت نداد و فرمود تو
مهمان مائی حر عرض کرد که چون من اول کسی بودم که سر راه بر تو گرفتم
میخواهم اول کسی باشم که در راه تو کشته و بخون خود آغشته گردم
پس امام ع حر را اجازت میدان داده او روانه میدان گردید و بعد
از مجادله بسیار بدرجه شهادت رسید پس یکیک از اصحاب
احباب آنجناب مثل وهب بن عبد الله کلبی و مسلم بن عوسجه و حبیب
بن مظاهر و دیگران بعد از مجادله بسیار و کشتن بسیاری از کوفیان

بدرجهٔ شهادت رسیدند مادر وهب سر وهب را برداشته در میان
کوفیان انداخت و یکنفر را کشت عمود خیمه را کشید و رو بکوفیان
نهاد و مجادله بسیار نمود و دو نفر را کشت امام ع او را برگردانید
و فرمود که مجادله بر زنان حرام است وهب هفده روز بود که عروسی
کرده بود عروسش نیز بضرب کوفیان بجنان رسید و بعضی نوشته
اند که شمر عمودی بر فرقش زد که شهید شد و بشوهرش ملحق شد
و نوشته اند که دو دست وهب را جدا کردند و او را گرفته نزد عمر سعد
بردند باو گفت که تو چه سرکش بوده و حکم کرد که سر او را جدا کردند
آه چون عرصه کربلا و وادی نینوا از قیام قامت اصحاب سید الشهداء
خالی ماند و همگی در دشت محنت و بلا بدل گلهای عراق پژمرده و
محو افتادند و سپاه ظلام کوفه و شام مبارز از امام انام می‌طلبیدند
اقربای باوفای آن امام آفاق از ازدحام درد و زحام نموده باخود
گفتند که تا ما ایستاده ایم چگونه روا است که گیسوی عنبرین علی
اکبر شبیه پیغمبر از خون سر و حنجر او خضاب کرده و چگونه روا است
که سینه سکینه آن امام والامقام از داغ نوجوانان خود مجروح شود
چگونه توانیم دید که منقذ بن مره عبدی چنین فرزند ارجمند
زمانه را بر تیغ ستم از پای در آورد و زینب در عالم مشهور شود

ایشان

ایشان گاهی نظر بقد و قامت فرزند برادرش اکبر مینمود و تصدیق
کلام ایشان مینمود و گاه نظر بر قد و قامت عباس علمدار مینمود
و آه سرد از دل پر درد می‌کشید و دل از هیچیک نتوانست کند
و طاقت مفارقت هیچیک را در قلب پر درد خود نمیدید زینب
گفت تا فرزندان من ایستاده اند و انداد که علی اکبر و عباس و باقی
برادران و برادرزادگان بدست کوفیان بی ایمان افتند فرزندان
خود را طلبید که اسلحه جنگ در ایشان بیاراید و فدای برادرش
نماید که اولاد عقیل پیش آمدند که مسلم را کافران پیش از ما بجنان
فرستادند ما را دریغ آید که با او مرافقت ننمائیم پس اولاد مسلم
پیش دویدند که پدر ما رفته است و ما را طاقت مفارقت و نیست
و بی ادبی است که تا ما ایستاده ایم اعمام ما سلاح حرب کوفیان در
شوند پس اول عبدالله بن مسلم رفته هشت نفر را بدرک رسانید
و شهید شد و بعد از او برادرش محمد بن مسلم رفت بعد از مقاتله
بسیار شربت شهادت نوشید و بعد از ایشان باقی اولاد عقیل
داد مردانگی دادند و همه بر تیغ ستم شهید شدند ناگاه زینب دست
طفلان خود را گرفته بخدمت امام زمان آمد و عرض کرد که اگر
این دو نو گل نشکفته من قابل قربانی تو نیست ولیکن میخواهم

یکی را فدای اکبر و دیکری را فدای اصغر نمایم آن حضرت فرمود ای زینب
مگذار ایشان در راه اسیری بتحصیل آب و نان و چادر و معجری
برای تو نمایند بگذار مرا که برای من و اولاد من که برای کشته شدن
خلق شده ایم زینب که با این خود را بدامن آن امام عالمیان انداخت
و عرض کرد ای برادر خبر مرگ خود را میدهی و خبر اسیری ما را میدهی
خدا نخواهد ای برادر قربان سرهای برادر کوی و فای خود قبول
کن و پیش از این خجالتم مده و نوجوانان مرا فدای اکبر و اصغرت
کردان و پیش از این شرمسارم مکن پس امام ایشان را اجازه میدان
داده و هر دو بمیدان رفتند و شهید شدند و بعد از آن اولاد
امیر المؤمنین هر یک بعد از دیکری استجازه میدان نموده بمقاتله
رفتند و بعد از مجاهده بسیار شهید شدند تا نوبت بعباس علمدار
و سقای وفادار رسید پس با علم با وفا آمده در خدمت امام زمان
ایستاد و عرض کرد که حال نوبت جانفشانی و قربانی بنده افتاده مرخص
فرمای تا جان خود را فدای اکبرت نمایم آه قلب امام زمان از
این احوال بعد اضطراب افتاد دل زینب از گذاشتن عباس علم را
در اضطراب افتاد زینب می گفت ای برادر با جان برابر چنان
میدانم که اگر تو شهید شوی بعد از امام مظلوم ما را اسیر کنند

ولیکن

ولیکن مادام که تو هستی ما مطمئن از اسیری بخود نمیکنیم کلثوم می گفت
برادر چگونه حسین را در این وادی تنها میگذاری حضرت سید
الشهداء می فرمود ابا عباس تو علمدار لشکر منی همینکه علمدار بر زمین
افتاد لشکر بر زمین می خورد علی اکبر و قاسم میگفتند که ای عمو
بگذار که ما پیش از تو جان را فدا کنیم سکینه میگفت ای عمو من
تشنه و جانم در معرض تلف است فکر آبی نما آن حضرت بجواهران
فرمود حکم بعد از آنکه برادر مهربانم تنها است و کسی را امداد بجز
خدا خواستن است باید راضی بود به سید الشهداء عرض کرد علم
و فتح خیر دست که صاحب لشکر باشد بعد از آن که کوفیان در صدد
جان تو باشند چاره بجز جانفشانی من نیست و تا من ایستاده ام
از روی برادران خجالت میکشم که فرزندان ایشان را کوفیان شهید
نمایند به سکینه گفت ای آرام جان عمو مشکی بیاور تا فکر آبی برای
تو نمایم سکینه چون دانست که بنای شهادت حضرت عباس است
گفت ایعمو جان من آب نمی خواهم و راضی برفتن بمیدان تو نیستم
میترسم که کوفیان بر تو رحم نکنند و تو از دست من بروی پس
عباس سکینه را تسلی داد و اهلبیت همگی را وداع نموده با امام دست
در گردن یکدیگر کرده زار زار گریستند و حضرت عباس را روانه کرد

وبعضی از علما شهادت حضرت قاسم را پیش از حضرت عباس نوشته اند
وبعضی ذکر کرده اند که حضرت عباس با امام ع بیکدفعه بمیدان رفتند و
علی ای حال آن حضرت بمیدان آورد و هر چند کوفیان بی وفا
وشامیان بیحیا را نصیحت و موعظه نمود فایده نبخشید پس
رو بشط فرات کرده بر لشکر زد و از یکدیگر شکافت خود را بشط
رسانید و مشک را پر کرده خواست آب بیاشامد از تشنگی امام
مظلوم یاد آورد آب را ریخت و مشک را پر کرده بر دوش افکنده سوار
شد چون رو بخیمها نمود لشکر شقاوت اثر دور آن سرور را گرفتند
گفتند که مگذارید عباس آب را بخیمهای حسین رساند که اگر یک قطره
آب بیاشامند ما را از روزگار بر آورند پس حضرت عباس حمله
مینمود و بهر نحو بود عنان مرکب را بسوی خیمهای حرم دوانید دران
اثنا نوفل بن ازرق خود را بعباس رسانید و ضربه حواله دستش
نمود دست راست آن حضرت را انداخت مشک را بدوش چپ کشید
و با آن لعینان جهاد مینمود تا ملعونی دیگر دست چپش را انداخت
مشک را بدندان گرفت و بروایتی بر سر زمین گذاشت امر ویستکه
روزی که عباس متولد شد مادر آن حضرت و جعفر و عبدالله و
عثمان ام البنین قنداقه او را بنزد حضرت امیر المؤمنین ع آورد آن

حضرت

حضرت دست عباس را بوسید ام البنین تعجب نمود آن حضرت فرمود که
در این سری است که صلاح در بیان آن نیست پس اصرار کرد در بیان
علت آن آن حضرت فرمودند که این دستها را کوفیان در راه حسین
قطع میکنند و عباس را شهید میکنند ای شیعیان خبر از سر آن
حضرت ندارید در بحار از قاسم بن اصبغ بن نباته روایت نموده است
که من در کوفه دیدم که سر عباس را ملعونی بر پیمان ستم مهار دباغ
آن حضرت کرده بود و در کوچها میگردانید و تمامی غرق شده بود
زیاده از این طاقت ندارم که بگویم چه کردند بر سر آن حضرت اما
سر امام مظلوم را دعوا که مرویست که در شام بر در خانه آویخته بودند
تا دو روز و شامیان بر آن سر مبارک سنگ میزدند و آن سر منور را
مجروح کردند و نیز مرویست که وقتیکه سید الشهداء بمیدان آمد
و یکنظر از طرف چپ و راست کرد یاوری و معینی ندید و بقتلگاه
رفت و پیاده شد و نعش علی اکبر را در بغل گرفت و گریست پس بشط
فرات رفت و رفت تا بر نعش عباس رسید و او را در بغل گرفت
و گریست پس چند قدم پیشتر رفت باز از اسب فرود آمد دست
عباس را برداشت و گریست مجملا جهد حضرت عباس این بود که
خود را بخیمگاه رساند که شاید حلق تشنگان را از آب فرات تر نماید

و بوسید م

که ناگاه تیری از شست اندوه بر شکر بخت عباس ولد ابراك نهاد و ملعونی
تیر بر چشم حق بینش زد ملعونی دیگر ضربتی بر آن حضرت زد که
نتوانست بر اسب قرار کرد فریاد یا اخا یا اخا بر آورد امام ع
الآن انکسر ظهری و قلت حیلتی بر سر نعش عباس رسید رمقی از آن حضرت
باقی مانده بود عباس عرض کرد که فدایت شوم مرا تا زنده ام بخیمه
مبر که از سکینه خجالت می کشم که وعده اش داده ام و نتوانستم آب
بحلقش رسانم و بروایتی از کثرت جراحت حرکت ممکن نشد و در
همان محل که حال قبله عالمیان است دفن نمودند اهل بیت چون
خبر شهادت عباس را شنیدند شیون و شور و شین بلند کردند و اما
اسیری شدند تا حضرت عباس بود پشت ایشان گرم بود و از
حضرت صادق ع مرویست که خلاق عالم دو بال بعباس عطا کرد
که با جعفر در بهشت طیران می کنند و دعا بر شیعیان می کنند
و چون حضرت عباس شهید شد نوبت سر بازی و جان نثاری
بقاسم و علی اکبر رسید پسران دو نوجوان فاطمه و تازه مهمانان
مادر دو نتیجه دودمان محمد و علی و دو سرو روان نبی و وصی
فرزندان سبطین و دو نور چشمان حسین جوانانی که مادر
دهر ایشانرا بسن جوانی رسانیده و از شیر پستان نجابت فرزانگی

ایشانرا

ایشانرا پرورش داده وقتی اینکه در حجله دامادی با عروس شادی
نمایند که ناگاه منقذ بن مره عبدی و عمر ازدی در عالم تقدیر
طبل رحیل آن دو سرو بوستان و نوباوه های خلیل را زده یکی
اختیار قتل نور دو چشم قتیل دشت ماریه و یکی اختیار قتل پاره
جگر قتیل بسم جعده را نموده قلب آن لعینان از آن هل من مبارز
بر آورده در قلب آن نوجوانان تاثیر کرده آمدند و در مقابل امام
انام صف کشیدند قاسم میگفت مرا پدری نیست که دلش در مصیبت
من بسوزد مرا روانه کوی وفا نمائید علی اکبر میگفت که من پدر
بزرگوار دارم باید من در راه پدر اول شهید شوم از مکالمات
آن دو نوجوان شمشاد قد و دو سرو روان گیسو مجعد طاقت
امام زمان طاق شد و اهل حرم جامه بر تن دریدند زینب و ام
کلثوم چون مرغ بر خود می طپیدند مادران قاسم و اکبر خاک غم
بر سر میریختند پس قاسم هر چند استجازه میدان نمود دست و پای
امام زمان را گرفت و بوسید آن حضرت آن نوجوان را اجازه
میدان نداد و سر حضرت قاسم را در بغل گرفته و آنقدر گریستند
که هر دو ضعف کردند و از دو طرف افتادند پس بهوش آمده کرمانی
و تا الان بخیمه معاودت نمود بخاطرش آمد که حسن مجتبی پدر بزرگوار

باو فرمود که ای فرزند دلبند وای آرام دل مستمند خدا ترا برای
شهادت و اعانت عمت آفریده است در وقتیکه ابواب غموم بر روی
تو مفتوح شود و چاره از ان نتوانی نمود این تعویذ را باز نموده
و آنچه در آن نوشته عمل نما قاسم بتعجیل تعویذ را باز کرده مضمون
او را دید که پدر بزرگوارش نوشته است ایجان پدر هان در صحرای
کربلا جان خود را فدای عم بزرگوار نما قاسم فرمان شهادت در آورد
بتعجیل بنظر عم قبلش رسانید آنحضرت چون در آن خط نگریست
بقاسم فرمود که پدرت مرا وصیت نموده که دخترم را بتو عقد
نمایم پس در همان زمان فاطمه را برای قاسم تیمنا بشهادت عقد
بستند و در بعضی روایات است که زفاف واقع شد و از بعض
روایات بر میاید که در شب زفاف نطفه منعقد کردیده شد قاسم
ثانی متولد شد و الان در قرای ری مدفون است و کیفیتش
باین نحواست که یکی از اولاد ابی ذر غفاری با سید الشهداء در
صحرای کربلا بود و هر چند با انحضرت التماس نمود آنحضرت
مجادلهم
اذن نداد و فرمود که ترا شغل دیگر هست که وقتیکه من شهید
شدم تو شهربانو را بذو الجناح سوار میکنی و از میان این قوم
میبری و این شهربانوئی است که زن محمد بن ابی بکر بود چون

ازیزد

ازیزدجرد شهریار پسر خسرو آورده بودند یکی را عبد الله عمر کرفت
و شهربانوی مادر حضرت امام زین العابدین در نفاس آنحضرت
از دنیا رفت چون بعد از شهادت آنحضرت شهربانو با فاطمه
بر ذو الجناح سوار شدند و از میان آن قوم بیرون رفتند و
بعراق عجم آمدند چون بشهر ری رسیدند در کوه بالای ری که
رفتند شهربانو اشاره کرد و کوه شکافته شد شهربانو داخل شد
فاطمه با او خواست باو برود کفت ترا امانت مردم داده‌ای
برکرد فاطمه پیاده شد و بیکس و تنها خود را بخانه رسانید در
خانه داخل شد و اهل خانه چون آثار نجابت و طهارت از
بشره او مشاهده کردند منزل جهت ایشان ترتیب دادند و شغل
آن مخدره بجز کریه و زاری چیزی نبود بجز اوقات صلوة که مشغول
نماز و عبادت و صلوات و مناجات بود و هر چند باو کفتند که
تو کیستی و درد تو چیست آن مخدره چیزی نکفت دختری از
اولاد عمار یاسر را بعمر نام در بلده ری بود شنید که دختری از
اولاد سید الشهدا باین بلده آمده جمیع ری را قدم زد و تفحص
آن مخدره را نمود در مدتی تا ماه پوش شد پس باین مکان که
حال فیره است قریب بشاهزاده عبد العظیم که زبیده خاتون

میشنیدند صدای با حزن و همی که آثار درد عجیبی و داغ
غریبی از او مشاهده می‌شد شنیدند چون بیرون خانه رفت
فهمیدند در دست و پای آن حضرت افتاد و اهل خانه مطلع شدند
و تمامی مصیبت آن حضرت را بر پای داشتند و در عمر آن مخدره
شرابی نشد هنگامه و تعزیه عظیمی در آنجا بهم رسید و آن مخدره
بماند تا بجوار رحمت الهی پیوست و مدفن آن الان همین نصیبین است
و لیکن از اینکه در اخبار بعضی قاسم را یازده ساله نوشته‌اند و
بعضی سیزده ساله نوشته‌اند و بعضی کمتر هم ذکر کرده‌اند و این
منافات دارد با انعقاد نطفه فی الجمله اگر چه مقام کرامات
و اعجاز آن بزرگواران زیاده از آنست که استبعاد توان نمود
و تفصیل این را در کتاب مجری البکاء نوشته‌ام ۸ علی ای حال
قاسم بمیدان رفت و ازرق را با چهار پسرش بدرک رسانید
و از اینکه آن ملعون آنقدر مشهور بشجاعت بود که زنان عرب نیز
او را میشناختند همینکه ازرق بمیدان آمد مادر قاسم دست
بدامن امام عالمیان زد که فدایت شوم که این ملعون خال پاره
جگر مرا میکشد آن حضرت دست بدعا برداشت و اهل حرم جمیعاً
آمین گفتند دعای آن بزرگوار مستجاب شد و آن حضرت ازرق

ملعون

ملعون را بدرک واصل نمود و در لشکر ضلالت اثر گذاشت و از
کشته پشته میساخت و در بعض روایات معاودت قاسم را
بخیمه ذکر نموده‌اند و بعید نیست چون لشکر دیدند که آن نوجوان
هاشمی جمعی از ابطال ایشان را بخاک هلاک انداخت حمید بن
مسلم میگوید که عمر ازدی که صاحب چهار هزار ایل بود گفت حال
من میروم تا کار این جوان هاشمی را بسازم من گفتم بخدا قسم
که این طفل یکه تشنه جگر از داغ احباب شکسته بی پدر و مادر
اگر بسوی من تیر اندازد دست بسوی او دراز نمیکنم آن ملعون
گفت من حال مادرش را بعزایش مینشانم رفت در کمینگاه و نیزه
بر قاسم زد که از پهلویش بیرون شد و قاسم ندای یا عماه برآورد
و از اسب در غلطید امام مظلوم وقتی خود را با آن طفل رسانید
که فی الجمله رمقی از او مانده بود و عمر از اسب فرود آمده بود و می خواست
که سرش را از تن جدا کند که آن حضرت شمشیر را حواله آن ملعون
کرد آن لعین دستش را سپر کرده دستش را قطع کرد فریاد زد که ای
قوم مرا از چنگ حسین نجات دهید که یکمرتبه چهار هزار نامرد
حرکت کردند دور امام مظلوم را گرفتند آن حضرت با آن لعین
مقاتله میکرد که در این اثنا جنگ مغلوبه شد و لشکر قاسم را پایمال

سم ستوران نمودند مرو لسنکه از بسیاری دست و پای زدن قاسم
زمین که در زیر پای قاسم بود گود شده بود و خاکش کنده شده بود
و هنوز رمقی از آن نوجوان باقی مانده بود که آن حضرت آن لعینان
را متفرق کرده بر سر آن نوجوان آمد بروایتی عرض کرد که تا من
زنده ام مرا بخیمها مبر که از روی عروس خجالت میکشم و بروایتی
از صدمه سم ستور بدن آن سرو مجروح و کوبیده شده بود و
قادر بر حرکت نبود لهذا آن حضرت قاسم را در میان کشتگان
نیز واگذاشتند و بخیمه معاودت کردند اهل حرم از غصه چون می
گریستند مادر قاسم خاک غم بر سر میریخت و یارای تکلم نداشت
همین می گفت که من دیگر بچه امید عید بنیر دوم ایکاش مرا مرگ
میرسید و در پهلوی تو مرا دفن میکردند عروس نیز از غصه
خاک غم بر سر میریخت همینکه مادر قاسم نظر بر عروس میکرد
آه سرد از دل پر درد بر میکشید و او را در آغوش میکشید و میگفت
تو یادگار قاسم منی و همینکه زیاد اضطراب مینمود اهل حرم
عروس را به پیش او میبردند بیوه زن آن نوجوان را در آغوش می
گرفت و آرام میگرفت آه چون امام مظلومان از صدمات
قاسم نوجوان فارغ شده بخیمه آمده و سر بزانوی غم گذاشت

از طرفی

از طرفی در فکر غصه شهادت نوجوانانش قاسم و عباس و عباس و جعفر و
و عون و دیگران و از طرفی دیگر در فکر و غصه زنان و طفلان بی سامان
از یکطرف در این غصه که علی اکبر اگر استجازه سفر آخرت نماید چه گوید
و چه کند که ناگاه دید نوجوانش چون گل گلستان در پیش آن امام
عالمیان زمین ادب بوسه داده استجازه حرب مخالفان مینماید
امام عالمیان آه غم از نهادش بر آمد و یارای تکلم نداشت و از طرف
دیگر افغان اهل حرم را مشاهده نمود که چه سان طاقت مفارقت
علی اکبر را ندارند و از یکسر اهل حرم گریان و از یکسر نوحه کنان و از
یکسر امام زمان سر را بدر جیب تفکر فرو برده که جواب علی اکبر را چه دهد
استجازه میدان چه گوید ای شیعه تفکری فرما که اهل حرم حسین
با حسین در این حین در چه احوال اند و حسین مظلوم چگونه پاره جگرش
را از برای قوم ظلوم فرستاده اند فرمود که از اهل حرم استجازه نما
امان از احوال اهالی آن ضعیفه بیچاره راضی نمیشد علی اکبر می گفت
که جواب جده ام فاطمه را در صحرای محشر چگونه میگوئی که من از
پدرم و عمویم و پسر عمویم عزیز ترم آه لیلی نمیدانست چکند زینب
نمیدانست بحسین چه گوید کلثوم نمیدانست چکند تمامی مثل
پروانه بر دورش میگردیدند این اطفال کوچک با آن خلخالها

که در پای ایشان بود وآن گوشوارها که در گوششان بود غلامی
نوحه کنان ولرزان وهراسان رنگها از رویشان پریده ودلهای
ایشان طپیدن گرفته چشمهای ایشان گریان سینهای ایشان بریان
گاه بدامن عمها افتاده وگاهی پای علی اکبر را نوحه کنان میبوسند
ویا اخاه ویا اخاه گویان ماتم مینمایند گاه نظر بپدر بزرگوار
مینمایند ودر نزد آن شاه نامدار وامی بینند که بریده است میدانستند
چه خاکی بر سر کنند ای والله عباس رفت قاسم رفت عموها رفتند
یاران رفتند حضرت عابد بیمار است علی اکبر تنها وهیجده ساله است
اگر او برود وشهید شود چه کنند امام ع دید که هیچ کس طاقت مفارقت
واجازت میدان رفتن علی اکبر را ندارد وگاه نظر بر امام عالمیان
میکنند وآن احوال او میکریند وگاه نظر بعجز علی اکبر میکنند وخاک
غم بر سر میکنند وهرچند میخواهند دل از آن نوجوان کنند
طاقت نمی آورند لهذا آن حضرت فرموده بگذارید تا اینهم فدای
امتان وشیعیان شود پس علی اکبر را اجازه میدان داد وبدست
خود آن حضرت را اسلحه حرب در پوشیده در مقابل قوم ظلوم
فرستاد همینکه علی اکبر از عرصه میدان طالع شد ونظر لشکر بر آن
نوجوان شمشاد قد افتاد بعضی گریستند وبعضی رو بصحرا نها

کردند

کردند که ما را بجنگ رسول الله آورده آن ملعون گفت که کار بر حسین
تنگ شده است که پسر خود را بمیدان فرستاده است پس علی اکبر هر چند
مبارز طلبید کسی بحربش نیامد پس خود را بلشکر زد وجمعی را بدرک
واصل نمود وتشنگی بسیار زور آورد شد پس مرکب را بجنبها برگردانید
وبخدمت پدر بزرگوار رسید وعرض کرد یا ابتاه العطش قد قتلنی
وثقل الحدید اجهدنی اگر قطره آبی بود دمار از روزگار این
کفار برمی آوردم واز بعض اخبار چنین مستفاد می شود که آن
حضرت بسمت شریعه رفت نتوانست آب بیاشامد ویا بنوعی جنبها
رسانند پس آن حضرت اول زبان خود را در دهان علی اکبر گذاشت
همینکه علی اکبر مکید عرض کرد که زبان تو از دهان من خشکتر
است آن حضرت آن انگشتری که از جدش یادگار داشت در دهان
علی اکبر گذاشت وقدری تشنگی او تسکین یافت وو داع اهل
حرم را باز با دل پر درد نموده معاودت بمیدان نمود وباز کسی
جرات نکرد که بحرب آن سرور آید وهر که بمیدان آن نوجوان هاشمی
میامد او را بدرک اسفل میرساند تا عمر سعد حکم بن طفیل وابن
نوفل را هر یکرا با هزار سوار روانه میدان علی اکبر نمود آن شیر
بیشه شجاعت بیک حمله حیدری جمعیت ایشانرا متفرق ساخت

که ناگاه عمر سعد امر کرد تا سرداران سپاه بحرکت در آمدند و دور علی
اکبر را گرفتند و چند زخم کاری بآن نوجوان حسین مظلوم زدند
پس منقذ بن مره عبدی ضربتی بر فرق همایون آنسرور زد که فرقش
شکافته شد و ندای یا ابتاه بر آورد آه امام مظلومان همینکه
این صدا را شنید چشمش تیره و تار شد و سوار شده خود را بـ
ساحت میدان رسانید علی اکبر را ندید چون اسب علی اکبر دید که
آن فرزند امام مظلوم را بهر طرف که میبرد ضرب تیر و تیغ و سنان
میزدند او را برداشت و از میان مخالفان دور شد و در میان بادیه
او را بر زمین گذاشت و سرگشته و حیران بدور آنجوان میگردید امام
مظلوم بهر طرف میدوید و یا علی یا علی میگفت صدای یا ابتاه از
طرف دیگر می شنید آه حال امام مظلومان را فرزند کشته شده
داند که در تفحص او بر آید و او را بجوید یکطرف از خوف اینکه مبادا
اسب علی اکبر او را بسمت خیمها برده و ایشان او را ببینند و فغان
کنند خود را بسمت خیمها رسانید اثری از فرزند خود ندید یک
طرف از خوف اینکه مبادا او را لشکر مخالف برده باشد و فرزندش
را قطعه قطعه کنند ذو الجناح را در لشکر دوانید و صف مخالف
را از هم پاشید هر چند نظر کرد علی خود را ندید یکطرف دیگر در فکر

اینکه

اینکه مبادا اسب او را برداشته بیکطرفی برده باشد که دیگر از کشته
فرزندش نشانی نیابد ذو الجناح را در و بسمت بادیه بر دوانید که ناگاه
ذو الجناح خود را بسمت دیگر کشانید و امام ع رفت تا نظرش به
علی اکبر افتاد که مثل گلاله کشته کان اشاره می کند آنحضرت
از عقب او رفت که ناگاه فرزند ارجمند و آرام دل مستمندش را در
صحرا افتاده دید که صدا می کند یا ابتاه یا ابتاه پس آنحضرت از
ذو الجناح فرود آمد و سر فرزندش را بدامان گرفت پس امام مظلوما
بر سر آن کشته خود نشست و آهی میکشید که دل سنگ کباب میشد
و می گفت بر پدرت و جدت گران است که ترا باینحال به بیند و
یاری تو نکنند آنحضرت عرض کرد که جدم رسول الله را می بینم که
قدح از آب کوثر در دست دارد یکی را بمن میدهد که بیاشام
و میگوید یکی را برای پدرت گذاشتم که حالا بما ملحق میشود
این بگفت و کلمه شهادت را بیان نمود و روحش بشاخسار جنان
پرواز کرد آنحضرت علی اکبر را برداشت و بر سر زین ذو الجناح
گذاشت و بدر خیمها آورد و فرمود ای زینب ای ام کلثوم ای شهربانو
ای سکینه ای فاطمه ای رقیه ای اهل حرم بیائید علی اکبر را ببینید
که یکبار اهل حرم بر سر زنان و نوحه کنان از خیمه بیرون دویدند

حمید بن مسلم میگوید که دیدم زنی بلند بالائی از خیمه بیرون شد
که مثل قرص آفتاب میدرخشید و خود را بر سر نعش علی اکبر انداخت
گفتم بکسی که در پهلوی من بود این زن کیست گفت زینب دختر علی است
آه امام ع علی را بدر خیمها آورد چون بعلم امامت میدانست که اگر
آن حضرت را بنا و رد اهل خیام سراسیمه در بادیه متفرق می شوند
لهذا نعش علی اکبر را آورد و نعش قاسم و عباس را نیاورد و در این
اثنا که نعش علی اکبر بر در خیمها افتاده بود راوی گوید که دیدم
طفلی بیرون شد بسبق سر سال مینمود و بر خود میلرزید که ناگاه
هانی ولد الزنا از لشکر مخسر عمر جدا شد گفت من میروم و این
کودک را میکشم اللعین لعنتا نزدیک آن طفل و ضربتی بر آن
طفل معصوم زد که بعلی اکبر ملحق شد پس اهل خیمها بر دور آن
نوجوان جمع شدند و نوحه و زاری مینمودند و خاک غم بر سر میریختند
و گیسوان پریشان مینمودند و اطفال بر سینه و سر میزدند و می
لرزیدند و می گفتند این چه حالت است و این چه کیفیت است که برای
پدر بزرگوار رخ داده است لیلی همین ایستاده بود و بنوجوان
کشته خود نظر مینمود و یارای تکلم نداشت و مثل مدهوشان
می افتاد و برمیخاست اما ای شیعه در حالت امام زمان

در این

در این احیان تفکری فرما و بنظر بصیرت تاملی نما حالت سید
سجاد را در این اوان مشاهده فرما چگونه در این بیماری طاقت
این همه مصیبت و غربت و ابتلا داشت آه زنان و فرزندان نبی
کس و بی یاور بی سر را مشاهده نما بخدا قسم که اگر منظور بقای
شریعت مطهره نبود و منظور بقای وجود عالم ببرکت وجود
احدی از این انوار در روی زمین نبود هر اسیر این بیمار هم شربت
شهادت می چشید مگر نشنیده که وقتی که یزید پلید اهلبیت
را در مجلس خود طلبید گفت بعلی بن الحسین ع که پدر تو ادعای
سروری نمود چنین شد آن حضرت فرمود که پدر و جد من همیشه در اسلام
سرور و رئیس بودند و پدر و جد تو همیشه رئیس و سرکرده کفر
بودند در غزوات رسول الله همیشه رایت فتح بر افراشتند و با
جد و پدر تو منازعه مینمودند در اسلام یزید بر آشفت و جلاد
را طلبید که این جوان را باین بستان ببر و گردنش را بزن در آنجا
حفره کند و دفنش کن چون آن جلاد علی بن الحسین را از اهل
حرم جدا نمود و هر که آمد ممانعت نماید اذیتش نموده اهل بیت
بالکلیه دست از حیوة خود شسته مایوس از احترام و ناموس
شدند جلاد آن حضرت را برداشته باین بستان برد و حفره‌ای کند

وهنگام آمد که متوجه قتل آن حضرت شود که دستی از غیب ظاهر شد و
چنان بر او خورد که او را بسزای خود رسانید و هلاک کرد خبر از برای
یزید بردند گفت جلاد را در همان حجره دفن کنید و ابراز این معنی
ننمائید ای شیعه شهادت منحصر نبود بآن برگزیدگان نبود
مگر نشنیده حکایت طفل سه ساله حسین را که شهادت آن حضرت
را از او پنهان کردند بقدر امکان و از یوم عاشورا آن حضرت را
هیچ ندیده و همین میدید که او را با عمهایش میزنند و از آدمی کشند
و بی معجر و لباس بر شتران بی جهاز سوار کرده در بلدان میگردانند
پس چون در شام خرابه برای ایشان معین کردند و مشغول
تعزیه داری بودند بجهت پدر بسیار متوحش گردیده هر چند پدر را
میطلبید او را وعده فردا میدادند و میگفتند [illegible]
او است تا آنکه شبی از شبها در آن بیت الحزن پدر را در خواب دید
و میگفت ای پدر کجائی و چرا بسر پرستی ما نمیآئی که چنین مورد ذلت
شده ایم و در دست ظالمان و ستمکاران افتاده ایم پس گریان از
خواب بیدار شد و پدر را ندید شروع بنوحه و زاری و ناله و بیقراری
نمود پس اسیران آل محمد که دور او جمع آمدند و ناله و شیون نمودند
آن صغیره میگفت ائتونی بوالدی قرة عینی هر چند اهلبیت

اورا

اورا تسلی میدادند حزن و اندوه آن صغیره زیاد تر می شد پس همگی
ندا از شب دیجور شروع بگریستن نمودند و طپانچه بر رخسارهای
خود میزدند و موهای خود را پریشان مینمودند یزید پلید آن ناله
و فغان را شنید گفت این ناله و فغان از کجا است گفتند طفل صغیره
از حسین پدر بزرگوار خود را در خواب دیده است و حال بیدار
شده و پدر خود را ندیده الحال پدر خود را میطلبد یزید پلید گفت
سر مطهر آن حضرت را برایش ببرید پس آن سر مبارک را در مندیلی پیچیده
نزد آن صغیره بردند چون آن مظلومه آن پرده را برداشت گفت
این سر کیست گفتند سر پدر تست فغان بر آورد و گفت یا ابتاه
من ذا الذی خضبک بدمائک یا ابتاه من ذا الذی قطع وریدک
یا ابتاه من ذا الذی ایتمنی علی صغر سنی یا ابتاه من بقی بعدک
نرجی یا ابتاه من للیتیم حتی تکبر یا ابتاه من للنساء الحاسرات یا
ابتاه من للعیون الباکیات یا ابتاه من للضائعات الغریبات
یا ابتاه لیتنی کنت فداک یا ابتاه لیتنی کنت قبل هذا الیوم عمیا
یا ابتاه لیتنی وسدت الثری ولا اری شیبک مخضبا بالدماء
ای پدر کیست که مرا در صغر سن یتیم کرده است کیست که ریش ترا
بخون حلقومت خضاب کرده و کیست که حلقوم ترا بریده است

و بعد از تو پناه ما کیست که یتیم ترا بزرگ نماید کیست برای
زنان حاسرات و مسبیات کیست برای چشمهای گریان و غریبان
بی سر و سامان کاش کور بودم و ترا چنین نمیدیدم پس آن صغیره
لبهای خود را بر لب مبارک پدر نهاد و گریست گریستن
شدیدی تا آنکه غش کرد چون تا اسیران او را حرکت دادند دیدند
که جان خود را بجان آفرین تسلیم نموده است چون چنین دیدند
خاک غم بر سر ریختند و تجدید عزا نمودند و در شام محنت انجام
تجدید مصیبت نمودند علاوه بر اینها بایشان رخ داد مرویست که
سکینه خاتون در مجلس یزید روی خود را پوشیده بود یزید گفت
چرا دست بروی گذاشته گفت از ظلم تو و صدا را اکبر بلند کرد
بنحوی که هر چند خواست خود را نگه دارد طاقت نیاورد و یزید گفت
کی ترا چنین کرده گفت ظلم تو گفت خدا لعنت کند ابن زیاد را
که من راضی نبودم پس مردی از اهل مجلس برخاست و گفت ای
یزید این دختر را برسم کنیزی بمن ببخش سکینه بدامن ام کلثوم چسبید
و ام کلثوم دعا کرد که خدا ترا ذلیل و چشمهای ترا کور کرداند
فی الفور دعای آن مخدره در حق آن ملعون مستجاب شد و بروایتی
دیگر چون شنید پشیمان شد و خود دست خود را قطع نمود که

نسبت

نسبت باولاد فاطمه بیحرمتی کرده است ای شیعه شنیدی که امام
مظلوم هر یک از قاسم و علی اکبر و عباس او بر سر کشته ایشان رفت
و سر ایشان را بزانو گذاشت اما عندانم وقتیکه آن امام شهید
بر زمین افتاد کسی نبود که بر بالین آن حضرت بیاید و سرش را از
من بکیرد زینب محزونه عیان بقتلگاه و شمر را ممانعت مینمود و التشفی
کرد اینجا کرد که تا انقراض عالم سوز او از دل موجودات بیرون
نمیرود و مرحوم بحر العلوم در اینجا اشعاری چند فرموده است که
دلالت بر صحت رفتن زینب بقتلگاه و ممانعت شمر روسیاه دارد

ابتداء ثالثه در کیفیت واقعه قطب دایره شهادت و عین
و مرکز سعادت شمع وجود شفاعت و اصل نور همت و قلب و عین
و اعضا محبت و مرکز عالم مصیبت است بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله الذی جعل افئدة من الناس تهوی الی الحسین غریب
العراقین و جعل الائمة من ذریة الحسین قتیل الفریقین
و جعل الشفاء فی تربة الحسین المقتول فی یوم الاثنین و
جعل استجابة الدعاء تحت قبة الحسین ضیاء الخافقین و
صلی الله علی سید العالمین و امام الخافقین و علی اولادهما
الطاهرین و عترتهما المعصومین المظلومین و لعنة الله علی اعدائهم اجمعین

وبعد چون صحرای کربلا وادی هولناک نینوا صفحه عرصه
قتال وجدال وجفای او از شهادت نوجوانان وشهشادقدان
علوی واصحاب اخیار محمدی واحباب انجاب حسنی ومهاجر وانصار
حسینی خالی ماند نظری بروی حسین مظلوم نمود از غصه سرخ شد
ونگاهی بروی سکینه مظلومه نمود واز خجالت سیاه شد گویا
نظر بر زینب وکلثوم مظلوم نمیمود که از هم شکافته شود گویا چشم
نظر بقاسم وعروسیش ننمود که از روی زمین فرو رود اری نظر
بایشان نمود وبرخود لرزید وسکونش ازین جهت بود که تاملی نماید
که بچه نحو حسین وعیالش را از دست لعینان نجات دهد ودرا
برداشته با عیالش در تلال وجبال ساکن شود که ناگاه دید که
لشکر در هجوم امدند وعسکر در اجتماع امدند گرد اگرد خیمه گاه و قتلگاه را
گرفتند وندای هل من مبارز از یکسر بگوش هوش امام زمان
وازیکطرف بگوش مدهوش یتیمان وازیکطرف بسمع کروبیان
ملاء اعلی وساکنان عالم بالا رسید اسمان برخود لرزید جن
وملک در خود غلطید عرش بتزلزل در امد سکینه دامن عماش را
گرفت کرسی در اضطراب افتاد فاطمه جامه عماش را گرفت اسمان
در انقلاب افتاد رقیه بگریبان عماش چسبید زمین کربلا

از خجالت

از خجالت سر فرو برد قلب امام زمان شوق جودتیر که از تفاح بهشت
بیرون نشده بود نمود واهلبیت طاهره خاک غم بر سر ریختند سید
سجاد حواس ظاهره اش بهوش امد عالم او کرکون گو دید حواس
باطنه اش مدهوش شد علی اصغر مصمم راه کوفه وشام شد گویا سبوی های
فاطمه لرزیدن گرفت صورت سکینه از هیبت تصور سیلی شمر جوش
وخروش نمود خیمه ها مصمم سوختن شد طنابهای او مصمم بریدن شد
عورات مصمم غارت واسیری شد جغد مصمم فرار از ابادانی شد
مرغان مصمم فرار از اشیانها شدند ماهیان مصمم خروج از اب شدند
اسبان مصمم تاختن بر بدن شهیدان شدند وشتران مصمم گریختن
شدند دغفر مصمم امداد شهیدان شد وحشیان مصمم نوحه شدند
دریاها مصمم موج شدند زمین مصمم زلزله شدند اسمان مصمم
گریستن شد افتاب رنگش متغیر شد امام زمان لابد وناچار اسلحه
کارزار را طلبید حسین بر زمین عمامه بر سر گذاشت رسول خدا
در اسمان عمامه از سر برداشت حسین در زمین سپر در پشت می افکند
علی در اسمان پشتش خم می شد حسین در زمین شمشیر بر کمر بست
حسن در اسمان کمرش شکست حسین در زمین نیزه بر دست گرفت
فاطمه در اسمان گیسوان بر دست گرفت وگفت خدایا حسین من دردانه

تو شهید می شود امتنا ان پدرم را بجا شده و قاتلان او را جزا ده
ملئکه آسمان از معاملات این نوار در زمین و آسمان بفغان
آمدند حور العین سر از جنان بیرون آورده میگریستند در آنحال
که لباس سفر او بست و اسلحه ملاقات حضرت رب العزت می پوشید
بزینب و بروایتی بفضه فرمود که جامه کهنه برای من بیاور دید
چون جامه کهنه آوردند جامه تنگ بود فرمود این جامه اهل
ذمه است جامه دیگر آوردند آن حضرت پاره پاره کرد و پوشید
عرض کرد چرا پاره پاره میکنی فرمود از جهت اینکه مرا برهنه میکنند
شاید این جامه پاره پاره را طمع نکنند زینب گریست و گفت برادرم
تن بذلت در داده آن حضرت فرمود چگونه تن بذلت ندهد کسی که
ناصر و معینی ندارد و این همه لشکر را که بینی بقصد ریختن خون من
اندیکطرف اسبهای خود را آب میدهند که در وقت مقاتله با من
تشنه نشوند یکطرف اسلحه خود را صفا میدهند که اگر نیزه بر سینه
بیکینه من زنند از پشتم بیرون شود اگر تیر بر پیشانی من زنند
خون مانند ناودان جاری شود و اگر بگلوی اصغر من زنند
بانوی مرا نیز مجروح کند خنجر را تیز میکنند که اگر بر دل من زنند
جگر عالمیان را پاره پاره کنند زینب گریست و عرض کرد که پس

مارا

مارا امید نیست چه بزودی کوا دبر کردان آن حضرت فرمود هیهات اگر
در مدینه توانستیم بمانیم چرا بیرون میشدیم نمیدانی که آن قوم بی
حیا مرا بحبشه و زنگبار و تلال و جبال راه نمیدهند میگذارند
من شما را امید نیست بمانم و چگونه شما و من بی عباس و قاسم و علی
اگر امید نیست رویم و تو جواب عبدالله جعفر را چه میگوئی زینب از
شنیدن آن سخنان بر سر و روی خود میزد امام ع او را تسلی میداد
و سکینه بدامن پدر چسبیده بود و میگفت مارا امید نیست چه بزودی کوا
بر کردان آن حضرت میگریست و جواب سکینه را نمیدانست چه بگوید
اهلبیت چون عباس را شهید دیدند آن امام مظلوم را مصمم قتال
قوم کفار دیدند مصمم اسیری شدند و لباس اسیری را بر خود راست
کردند و در بعض روایات است که ام کلثوم با امام ع عرض کرد
که اگر تو شهید شوی ما اسیر میشویم و بهر که خود دست برما بیابند
دست از ما بر نمیدارند تا ما را پیش یزید پلید نبرند و کنیز دیرینه
خود را از ما نخواهند پس تو بیا و در بیابان ما را از دست کوفیان
فرار کن و ما را در میان ایشان بگذار و تو بیرون شو که جان
همه ما ها بقربان قدم تو ای کاش ما نمی ماندیم و عوض تو سر ما را جدا
میکردند امام ع گریست و فرمود خدا شما را جزا دهد من چگونه

راضی شوم که زنده باشم و شما را آن قوم بی‌حیا اسیر کنند پس امام
ذوالجناح الطلید و بروایتی کسی نبود که رکاب آنجناب را بگیرد
زینب از خیمه بیرون شد و رکاب آنجناب را گرفت ملائکه آسمان
در خروش آمدند کروبیان بناله و جوش آمدند آب فرات از خجلت
گل آلود شد آب حیات موجودات از سر چشمه خشک شد عورات اهل‌بیت
در خیمه بر سر و سینه میزدند گویا فاطمه صغری در مدینه جگرش آب شد
ام سلمه دلش کباب شد شیشه تربتی که حضرت پیغمبر بآن علیا جناب
داده بود رنگش سرخ شد و مصمم خون شدن شد امانتی که امیر
المؤمنین بابن عباس در صحرای کربلا داده بود او هم پاشید و مصمم
خون شد گرد بدام البنین قلبش طپید نگرفت ابن زیاد در وحش
در کوفه در فرح آمد یزید در شام دلش پر سرور شد جهنم برای روح
معاویه در خروش آمد هذه ملعون را از آتش برای کردنش در جهنم
کلو بند ساخت آتش برای سوزاندن ابوسفیان بجوش آمد امام
رو بدرگاه ملک منان نمود گفت اللهم انک تری ما یصنع
بابن بنت نبیک خدایا تو میبینی که چه میکنند بپسر دختر رسول
خود پس رو بمیدان برای موعظه کوفیان نهاد و در آن بین نظری
بر اهل حرم نمود و رو کرد دید که دلتنگی که خلاق عالم بنظر هیبت

دراو

دراو زمین و آسمان را خلق کرده کباب شد و بر خود لرزید چنانکه نزدیک
بود که جمیع کون برهم خورد و ما سوی الله باقی نماند و در رفتن میدان
نظری بقتلگاه بر شهیدان شمشاد قد و جوانانی که مدتی مادر
دهر ایشان را بناز پرورده و در پس پرده عزت و حشمت و جلالت
و عصمت نگاه داشته و بر خاک هلاک افتاده‌اند نمود آه از نهاد
امام والامقام برآمد بنحوی که عالم تیره و تار شد از یکطرف آواز
العطش تشنگان و از یکطرف آواز هل من مبارز کوفیان یکطرف
نوحه زنان و طفلان و یکطرف قعقعه سلاح شامیان یکطرف
حزن و اندوه زنان یکطرف شادی و فرح و اظهار خصومت منافقان
هنگامه برحواس صبر اساس آن زبده ناس رخ داد که کسر الطاقت
تفکر آن نیست معرکه در صحرای پربلای انفعالات آن نور عین زبده
موجودات برپا شده بود که کسر اقتدار تامل بر این نیست ای
شیعه تفکری نما و بنظر بصیرت تاملی فرما حالات آن امام مظلوم
را و آنحالت را بقدر سعادت خود از خاطر فراموش مکن مصیبت
و درد و غریبی و بیکسی و یاری و تشنگی آن بزرگوار را سهل مپندار
و در آنحال آن امام مظلومان میان میدان نگاه فراز المدد میان
عرصه تظلم و ابتهال را داده ایستاده و گردن مبارک را کج کرده

فرمود هل من ناصر ینصر آل محمد المختار و هل من ذاب یذب
عن حرم الرسول هل من موحد یخاف الله فینا هل من مغیث
یرجو الله فی اغاثتنا آیا کسی هست که یاری کند اهل بیت رسول
مختار را آیا کسی هست که فریاد رسد ما را از این قوم ستمکار آیا
یاری کننده هست برای ابنای رسول آیا کسی هست که فریاد رسد
ابناء بتول را آیا موحدی هست که در حق ما از خدا بترسد و در
یاری کردن ما از خدا امید جزا داشته باشد آه از نهاد کروبیان
بر آمد ملائکه آسمان بگریه در آمدند ساکنان عالم بالا بفغان
آمدند عرض کردند فرزند خلیل و حبیب تو طلب یاری میکند
و کسی نیست که او را اعانت کند دشمنان بر او زور آورده اند اهل
حرمش از زدن سینه و دختران فاطمه بریان شده است آه در وقتیکه
ابراهیم خواست ذبح اسمعیل نماید ملائکه بفغان آمدند تمامی متأثر
شدند و عرض کردند پروردگارا این بنده تو در زمین چه می کنند
خطاب و فدیناه بذبح عظیم رسید و وقتیکه ابراهیم را بر منجنیق
گذاشتند ملائکه بفغان آمدند عرض کردند خدایا یک خداپرست
بیش در روی زمین نیست با او چه معامله میکنند خطاب رسید
بروید برای اعانت او و اگر اعانت از شما خواست هر یک از ملائکه

جبال

جبال و ریاح و زمین و دریاها و آسمان بامداد آمدند قبول ننمود
و فرمود من از خدا اغاثت میخواهم ؛ اما برای حسین رحم امان الله
شهادت اختیار کرد منصور و ملائک برای حسین آمد وقتی رسید که آن
حضرت شهید شده بود و بجوی خود اعتشر کرده بود زعفر جنی
بامداد آن حضرت آمد و سلام کرد آن حضرت فرمود تو کیستی گفت من
زعفر جنی میباشم پدرم را پدر بزرگوارت بعد از آنکه بضرب ذو الفقار
بئر العلم را گرفتار نموده بود و بعد از او من امیر شدم و آمدم که در راه شما
شهید شوم ؛ از ثقه مسموع شد که شخصی کشتی او طوفانی شد و باد
او را بجزیره برد چون داخل آن جزیره شد شخصی مهیب دید
که گریه میکند و خاک غم بر سر میکند گفت تو کیستی گفت من زعفر
جنی میباشم چون خبر مجادله حسین ع بمن رسید با لشکر خود روانه
کربلا شدم چون بخدمت امام ع رسیدم هر چند اصرار کردم قبول
ننمود و فرمود که ایشان شما را نمی بینند دور از مروت و انصاف
است که شما ایشان را بکشید من گریستم و عرض کردم که من از
دوری شوم شما با این حال شده اید و باز با ایشان ترحم مینمائید
آن حضرت فرمود که ام الدنیا سیر شده است و از روی ملاقات
پروردگار دارم خدا ترا جزای خیر دهد برگرد و بسوی قوم خود

وهرچند الحاح کردم که ما خود را با ایشان بنمائیم و جهاد می کنیم
اگر کشته شدیم بفدای علی اکبر تو آن حضرت قبول ننمود و مرا بر
گردانید چون بحوالی وطن رسیدیم دیدیم مادرم سلمی را که با جمعیتی
باستقبال آمده است که احوال الحسین را از من بپرسد چون باو
رسیدم واقعه را بیان نمودم پستان خود را بیرون آورد و گفت
شیر مرا حلالت نمیکنم که اگر باعانت آن امام مظلوم برنگردی پس من
برگشتم و وقتیکه بحوالی کربلا رسیدم هوا را منقلب دیدم و شنیدم
که هاتفی میگوید الا الا قتل الحسین بکربلا از آنوقت تا بحال
در این جزیره خاک غم بر سر میکنیم و تمام اقوام ما در عزای حسین ع مشغولند
آه چون مخالفان دیدند که آن حضرت تضرع و ابتهال مینمایند
رو بآن حضرت آوردند و گفتند ای پسر ابی تراب امان از برای تو
نیست یا سر ترا پیش پسر زیاد بریم یا دست بسته پیش ایشان بریم
آن حضرت فرمود قطره آبی بمن دهید که عورات اهلبیت از
تشنگی هلاک شدند آن لعینان گفتند اگر تمامی روی زمین را
آب فرو گیرد قطره بتو نخواهیم داد آن حضرت رو بسوی آسمان
کرد و عرض کرد خداوندا تو میدانی که این قوم با من ظلم کردند و
ستم میکنند در آن هنگام آواز العطش از خیام طاهره بلند شد

در بعض

در بعضی اخبار است که درویشی از هندوستان بعزم زیارت امیر
مؤمنان از راه عراق آمده بود چون بکنار نهر رسید و از آن
آب خوشگوار نوش شد صدای العطش العطش از دور بگوشش
رسید کشکول خود را پر کرده و بعقب آواز بلند شد چون بمیان
میدان رسید دید شخصی سواره ایستاده است و در یکطرف لشکر
انبوه پرشکوه و در طرف دیگر خیام طاهره را از یکسو نظر نمود ملکها
از طرف دیگر بنظرش آمد پیش آن حضرت شد و سلام کرد و
آن حضرت فرمود تو کیستی که بر من غریب سلام میکنی گفت من
زائر امیر المؤمنین هستم تو کیستی گفت منم غریب کربلا میگویند
تو برای چه باینجا آمده عرض کرد که صدای العطش بگوشم رسید
کشکول خود را آب کرده آوردم برای ایشان آن حضرت فرمود
آبرا بمن ده آنحضرت آبرا گرفت و ریخت و مشتی از خاک برداشته
در کشکول او ریخت جواهر شد فرمود برو دری از این وادی بکند
و چنین بدان که ما آب در برابر نشستیم و گفت چون بقبر امیر المؤمنین
رسیدی از من سلام برسان و بگو غریبان بیابان کربلا و
شهیدان وادی نینوا ترا سلام میرسانند و زود برو که صدای ما
من و عورات را نشنوی آن درویش روانه شد و بروایت دیگر

چون امام ع را شناختنا استجازه میدان نمود و در همان زمان
شهید شد و آن حضرت گاه در تظلم و اتمام حجت و گاه در موعظه
و نصیحت و گاه در تعزیر و بیان حسب و نسب شریف خود و اصلا
بآن کوفیان سود نمی بخشید بعضی که میگریستند دیگران ایشان را
منع مینمودند آن حضرت فرمود که شما ها نبودید که بمن نوشتید
که تشریف بیاورید که گلهای عراق شکفته است عوض آن گلها
گلهای مرا نشکفته بباد مخالف دادید حال بر اسب شبث بن
ربعی و جمعی دیگر در آمدند که این سخنها را نمی خواهد حال کار
باینجا منجر شده است یا مقاتله نما یا بیا تو را پیش یزید ببریم
آه از نهاد آن حضرت بر آمد در آن اثنا عربی شتر سوار پیدا
شد و در میان میدان آمد و گفت ایکم حسین بن علی بن
ابی طالب کدام یک از شما ها حسین پسر علی بن ابی طالب می
باشید او را بحسین نشان دادند چون پیش آن حضرت رسید
سلام کرد آن حضرت فرمود که تو کیستی که بر غریبان بیکس و اسیران
در دست هر ناکس سلام میکنی گفت قاصدی هستم و مراسله
از دختر بیمار تو آورده ام امام که اسم فاطمه را شنید از حال
بیرون رفت چون کاغذ را گشود و خواند و گریستن غریب

گفت

گفت که علامتی را که او بمن نشان داد برای شما آن بود که دو جوان
در دست راست و چپ تو ایستاده اند آنها را نمی بینم و بمن گفته
است که آنها را دعا برسانم و بگویم شما وعده کردید که بیائید
و مرا بعراق ببرید و دیدم آن حضرت نمود کشتن علی اکبر و عباس را
بآن عرب نشان داد و او بسیار گریست امام ع فرمود بیچاره برو
گفت بعراق میروم و ضامن بهشت شده است برای من که این
کاغذ را از راه برسانم آن حضرت نمود دو دو از برون وادی
بیرون رود پسرانه را روانه کردید ای شیعیان بدانید آن غریب در
آنحال برای چه رسید برای آن رسید که برای آن مظلوم غم هجران
در آن وادی نیز واقع شود که شیعیان بگویند مصیبتی که برای خود آن
مظلوم وارد نشده باشد اگر عروسی عزا شده میگوئی عروسی قاسم
سوختن میگوئی خیمهای حسین اسیری میگوئی اطفال حسین علی
و زنجیر میگوئی عیال حسین غرق میگوئی اطفال حسین چنانکه در
بعض اخبار مذکور است که وقتیکه ظالمان بغارت خیام آمدند
هر یک از عورات بیکطرف متفرق شدند دو نفر از ایشان از
خوف خود را در آب افکندند و آب ایشان را در بر کشید و از دست
ظلم کوفه و شام و اسیری و تشنگی خلاص نمود یکی از ایشان را بجو من

کوثر برده بدست حیدر صفدر داد غارت میگوئی خیمهٔ حسین تمامت
اعدا میگوئی شام را منظر او و سر بر نیزه را میگوئی سرهای شهدا را
منظر او و تشنگی میگوئی تشنگی علی اکبر را یاد آور که از معرکه
بی طاقت برگشت و به پدر بزرگوار عرض کرد که یا ابتاه العطش
العطش تشنگی سکینه را بخاطر آور و در وقتیکه مشک را بدست
عمویش داد که آب میخواهم تشنگی عباس را بخاطر بیاور در آن
وقتیکه بر لب شط رسید و خواست آب بیاشامد از تشنگی اهل
بیت یاد آورد آب را ریخت و مشک را برای اهلبیت پر کرده دو دستش را
دو دام مشک داد که شاید آب بحلق تشنگان آن وادی
بتوانند رساند نگذاشتند و مشک را سوراخ کردند و آب او را ریختند
تشنگی امام ع را بخاطر آور که همینکه آنحضرت خواست آب بیاشامد
ملعونی تیری بر آنحضرت زده که آب را ریخت ملکه اسب و شتران
اشتربان تشنه ماندند تا اگر حیوانی از تو تشنه ماند از ذوالجناح
زین واژگون خون آلود حسین یاد آور تا دل تو بسوزد اما آن
حیوان زبان بسته وفا کرد چنانکه امام زمان آب ننوشید او هم
در لب شط فرات آب ننوشید و بعد از آنکه صاحبش را شهید کردند
خود را بر زمین زد و گریان و زین واژگون و خون آلود برد در خیمها

رفت

رفت و از روی عباس و حسین شرمنده بود و خود را بر زمین زد و می
کریست تا هلاک شد و بروایتی دیگر رو به بیابان نهاد و کسی نشانی
از او نیافت و بروایتی شهربانو ع بفرموده آن امام مظلوم بر او
سوار شد و دیگر کسی نشانی از او نیافت و در مصیبت قاسم
فی الجمله بیان حال ذوالجناح را نمودیم و بروایتی دیگر در شط
فرات غرق شد و از ثقه مسموع شد که یکی از جمله علامات
خبر شدن اهل مدینه در روز قتل حسین و بشهادت آن بزرگوار
آن بود که مؤذن در بالای مسجد مدینه اذان می گفت که دیدند
ذوالجناح خون آلود و غبار آلود و زین واژگون بر در مسجد ایستاده
و میگرید مردم بر دور او ازدحام نمودند و میگریستند مؤذن پرسید
چه خبر است کیفیت واقعه را باو خبر دادند او خود را چنان از بام
بر انداخت که استخوانهایش خورد شد و از آن حیوان کسی دیگر
نشانی نیافت آه شهادت نوجوان میگوئی عباس و علی اکبر و قاسم
پیر میگوئی حبیب بن مظاهر و مسلم بن عوسجه که از عباد و زهاد و
شیوخ اهل زمان بودند و مصاحبت حضرت رسول و امیر المؤمنین
را نموده اند اطفال کوچک میگوئی عبدالله پسر حضرت امام حسن ع
و جعفر پسر حضرت امام حسین ع که ذکر ایشان خواهد آمد طفل

رضیع میخواهی علی اصغر حسین ای شیعیان دل سوزناکی برای
علی اصغر حسین عادم وجگر فکاری برای اصغر مظلوم دادم
آه چون امام مظلوم ملاحظه فرمود که موعظه در آن قوم ظلوم
اثر نمیکند و ملاحظه کرد که شورش و انقلاب در خیام طاهره
برپا شد و سید سجاد عصا در دست گاهی می افتاد و گاهی بر
میخواست و اهل حرم میگویند بکجا میروی میگوید پدرم طلب یاری
میکند و کسی یاری او نمیکند میروم تا جان خود را فدای او نمایم
آنحضرت صدا زد ای زینب برگردان آن مظلوم بیمار را که نسل
آل محمد باید از او باقی بماند و آن اشاره دید که علی اصغر را در
آغوش کشیدند و مرود ضمها ایستادند و میگویند فرمود چرا ساکت
بروایتی گفتند چون صدای مظلومی تو را شنید از جا حرکت کرد
و خود را از گاهواره انداخت گویا اراده اعانت شما دارد
و بروایتی او را مادرش آورده که این طفل از تشنگی هلاک شد
او را قطره آبی بچشانید و بروایتی امام مظلوم بر در خیام طاهره
رفت و فرمود که ای ظالمان که بر ما رحم نکردند بلکه رحمی بر این طفل
بیگناه نمایید و بحلق تشنه او آبی رسانید چرا این طفل بیگناه است
و در هیچ مذهب تقصیری ندارد و مراعات حال او واجب است

همینکه

همینکه امیر المؤمنین ثانی محسن ثانی را بر سر دست گرفت و در مقابل
لشکر عمر ثانی در آورد کروبیان ملاء اعلی بفغان آمدند آب فرات
بموج آمد زمین و آسمان در انقلاب افتادند دل مادرش در
اضطراب افتاد عمهایش مو پریشان نمودند علی اکبر در قتلگاه
بغل گشود عباس عمویش خواست که دست دراز کند که او را در آغوش
کشد دست نداشت قاسم خواست که او را در دامن گیرد بدنش
پایمال سم ستور شده بود طفلان زینب بغل گشودند مسلم بن
عقیل دو کودک دستهای خود را باز کرد علی بن ابی طالب جام از حوض
کوثر پر کرد فاطمه در مدینه در اضطراب افتاد فاطمه در بهشت
بغل گشود و فرمود محسن رفیق خود را میخواهد او را بما برسان
امام ع فرمود که من طاقت مفارقت او را ندارم او را با خود
می آورم علی گفت که من طاقت دیدن شهادت تو را مثل برادرم علی
اکبر ندارم مرا فدای خود گردان امام گفت که بسیار دشوار است
بر پدر تو که تو از دنیا تشنه بروی بگذار قطره آبی برای تو تحصیل
نمایم رو بکوفیان نمود که این طفل شیرخواره من که گنه کار نیست
و در هیچ مذهب ظلم باو روا نیست مادرش از بی آبی پستانش
خشک شده است قطره آبی باو بچشانید حرمله بن کاهل گفت

که بکذارد تا من آب باو دهم تیر را بر کمان نکذاشت وچنان بر حلقوم
علی اصغر زد که او را در جنان بجسش در خون طپیده ملحق ساخت
وبازوی امام ع را در ظاهر از ضرب تیر آن ملعون مجروح شد
ودر باطن از اثر شهادت طفل معصومش شکسته شد واز کار
افتاد عرض کرد خداوندا تو شاهد باش بر این قوم میکشند طفل
شیرخواره فرزند رسولترا پس دستهای خود را بر کلوی علی اصغر
کرفت هر زمان که پر از خون می شد کاه باسمان میریخت ومیفرمود
چون در راه رضای دوست است این هم سهلست وکاه بر صورت
خضاب مینمود ومیفرمود ای نفس صبر کن در راه رضای دوست
خدایا میدانی که چه میکشم از دست این قوم بیحیا فرزند من کمتر
از ناقه صالح نیست در نزد تو ۴ آه علی اصغر در وقت رفتن نظری
بروی پدر نمود کوارا مینمود وتبسم میکرد کویا میخندید برای اینکه
جان خود را فدای پدر کرده از روی اقربا خجالت کشید وجان
بجان آفرین تسلیم نمود علی مرتضی عمامه از سر انداخت علی اکبر
وعلی اصغر را برداشت ودر پیش ساکنان عالم بالا کردانید و
کویا می کفت که ببینید که این قوم با ما چه میکنند آسمان بلرزه
در آمد سکان ارض وسما از صبر وتحمل سید الشهداء بحیرت

وحضرت

وحضرت در آمدند وکفتند نظر کنید که حال این مظلوم چه خواهد کرد
بروایتی زمین کربلا را بغلاف شمشیر کود کرده وآن طفل معصوم را
در آنجا دفن فرمود وبروایتی او را در میان کشتکان نکذاشت
ونظر حضرت براو وکشتکان دیکر نمود از قصر مسموع شد
که ملعونی در قتلکاه میکردید دید که طفل شیرخواره در قنداق ملفوف
پاره پاره شده است ودر میان میدان افتاده نیزه را بر دهان
او زد که ببیند آن طفل معصوم را دید ناکاه اسب او دم کرد وآن
نیزه در دهان ماند او نیزه را برداشت که ناکاه علی اصغر با نیزه
بر هوا شد این برای آن بود که سر آن معصوم هم سر سنان را زینت دهند
ودر نزد همراهان خود منفعل نباشد وبروایتی آن طفل شیرخوار
را برداشت وبخیمکاه برد همان حالت فغان از سکان زمین و
آسمان برآمد اهلبیت از خیمه بیرون دویدند وچنین خیال کردند
که علی اصغر را آن کافران رحم نمودند وقطره آبی بحلق تشنه او
چکانیدند کی دیدند که حلقوم آن معصوم پر از خون است وکلوی
او از تیر ستم کوفیان شکافته شده است ۴ حمید بن مسلم کوید
که دیدم زنی بیرون آمد که نور از جبینش مانند آفتاب درخشان
بود میافتاد وبر میخواست ومیکفت واویلاه واثمر قلباه

واقبلاه آمد وخود را بر روی آن طفل معصوم انداخت دختران
چند از خیمه بیرون آمدند وخود را بر روی جسد اصغر صغیر انداختند
آن حضرت چون ایشان را دید به تعجیل آمده ایشان را بخیمه داخل
نموده وفرمود تا من هستم اینقدر بیطاقتی منمائید گفتند یکسیکه
در پیش من بود اینها کیان بودند مادر علی اصغر علی اصغر را در
آغوش جان کشیده گفت ابا دو من دل خود را بتو خوش کرده بودم
تا وهم عمر نگذاشتند آغوش مرا از تو خالی کردند وجگرم را پاره
پاره کردند ای شیعیان درد سید الشهدا را کسی داند که جوانان
شمشاد قد از او رفته باشد ویک طفل شیرخواره برای او مانده باشد
واو هم در آغوشش جان دهد ابرهیم بدست خود کارد بر حلق
اسمعیل کشید اما اثر جان نداد وغم حسین بفریاد او رسید و
فدیناه بذبح عظیم زمین وآسمان را پر کرد واسمعیل حلقوش
از هم ندرید از باطن آن امام عالمیان بود که عورات اهل بیت
از وداع این گلهای هاشمی فجاه نکردند هاجر گلوی اسمعیل را
خراشیده دید زیاده از سه روز عمرش طول نکشید پس مادر
علی اصغر چگونه طفل رضیعش را در آغوش کشیده حلقوم اورا
دریده بر خاک هلاک افتاده بیند وانشب را که علی اصغرش

در پهلوی

در پهلوی او نبیند چگونه صبح کند غافل از آن بود که فرداشب
امامش از دستش میرود وجامه اش را باتش میزنند واسباب اش را
غارت میکنند وخودش را اسیر میکنند وبر بیمارش ظلم وستم میکنند
شبها در صحراها وبیابانها بی سامان در روی خاک مینشیند
وروز بر شتر بی جهاز نشسته حرارت آفتاب بدن شریفش مجروح
مینماید آه پسر امام عالمیان آهنگ جهاد کوفیان نموده بر
آواز حزین بصوت غمین فرمود ای زینب فاطمه فرمود جان مادر
فرمود ای ام کلثوم علی فرمود ای جان پدر فرمود ای فاطمه ای
دختر ای سکینه علی اصغر وعلی اکبر فریاد زدند ای جان پدر داده
چه داری میخواهی چه خاک بر سر عالمیان نمائی ساکنان زمین
وآسمان بفغان آمدند زمین کربلا از خجلت مهمانداری خود
سر بزیر پای انداخت عورات اهلبیت از خیمه بیرون دویدند وبر
ذو الجناح افتادند فرمود صبر کنید وشکیبائی را پیش نهاد خود
نمائید علیکن منی السلام واستودعکن سکینه دختر شیرینی
بود وامام بسیار اورا دوست میداشت ودر باره او ومادرش
دختر امرء القیس میفرمود لعمرک اننی لاحب دارا تکون بها
سکینة والرباب وابذل لهما جل مالی ولیس لعاتب عندی عتاب

سکینه را بر سینهٔ مبارک چسبانید و بوسید و بویید و تمامی را
نوازش و وداع باز پسین نمود خواست که روانه شود سکینه آمد
و دو دست خود ذوالجناح را گرفت مرویست که چند مرتبه سکینه
آمد و سر خود را در میان دو دست ذوالجناح کرد و دو دست
ذوالجناح را بان دستهای کوچک گرفت و هر دفعه آن امام انام
پیاده می شد و سکینه را در بر میکشید و باغوش جان میگرفت
و او بزبان طفلانه با ابر نا ابد میگفت آه از نهاد امام عالمیان
بر می آمد پس پیاده می شد و سکینه را در آغوش میگرفت و او را
میبوسید و میبویید و او را نوازش مینمود و دست مرحمت بر سر و
رویش میکشید و با دانش میسپرد و باز سکینه می آمد و بهانه نحو
علی مینمود که گویا جگر فاطمه را در مدینه برید و در میان دود دل
ام سلمه از بیم میشکافت و فاطمه در بقیع میگریست و رسول خدا
که بوعده که بسید الشهداء داده بود که خدا میخواهد ترا شهید
و اطفال ترا اسیر به بیند نظر مینمود و آه می کشید و علی مرتضی از
نجف بر او ورده بود و نظر مینمود و میگریست و مباهات بر
عالمیان مینمود از مجاهده سید عالمیان هر چند سکینه و اهل
حرم می گفتند که پس ما را بعد بنزد جد بزرگوار بر گردان میفرمود که

شما

شما باید اسیر و دستگیر شوید و باعث نجات امت عاصی شوید جد
و پدر و مادر من کلید شفاعت را برای امتان و شیعیان در حصول
این داهیهٔ عظمی در میان زده اند که امت بیچاره از آتش جهنم
مستخلص شوند و در بهشت با ما همسایگی نمایند چون سکینه
بسیار اضطراب مینمود و گاه خود را بپای ذوالجناح میانداخت
و گاه می افتاد و بر میخواست و خود را بدامن مادر و عمه‌ها می انداخت
و عرش و کرسی را بتزلزل در آورد و آسمان و زمین را بغلغله
انداخت امام فرمود فقره‌ای که جگر شیعیان و دوستان
خاندان را کباب کرد لا تحرقی قلبی بدمعک حسرة ما
دام منی الروح فی جثمانی فاذا قتلت فانت اولی بالبکاء
تاتینه یا خیرة النسوان سیطول بعدی یا سکینة فاعلمی
منک البکاء اذا الحمام دهانی یعنی دل مرا بگریه خود مسوزان
مادام که روح در جسد من باقی است اگر کشته شوم تو اولی بگریه
و میرسی باو ای بهترین زنان و دانسته که طول میکشد گریه تو
ای سکینه در آن اثنا چون لشکر مخالف دیدند که کسی از جانب
امام بلشکرگاه نمی آید شمر ذی الجوشن جمعی از اشقیا را بر داشته
مصمم سوزانیدن خیام شد و گفت آتش بیاورید تا خیمها را

لسوزانیم امام ع فرمود که ای شمر میخواهی که جانم را بسوزانی
شبث بن ربعی او را سرزنش کرده از اراده خود برگشت چون
حضرت این حرکت را از آن قوم بیحمیت مشاهده نمود بر خود
گریست و خروش نمود زمین و آسمان بغلغله در آمدند حضرت عباس
میگفت کاش دست داشتم شمر را کردن میزدم علی اکبر میگفت
کاش زنده می شدم و در دفع آن لعین برمیامدم امام زین العابدین
چون یارای حرکت نداشت میگفت که این مصیبت ما را می سوزاند
افغان اهلبیت بفلک دوار رسید امام زمان اراده میدان
نمود عورات اهلبیت سر و پای برهنه از خیمه بیرون دویدند
و بنحوی غریب وار نوحه و شیون میکردند که دل سنگ کباب میشد
رسول خدا با ملائکه از بهشت فرود آمدند و شیشه عطری آورده‌اند
که خون حسین مظلوم را در او نموده جهت روز شفاعت
نمایند فاطمه در میان صحرای کربلا گیسو پریشان نموده امیر المؤمنین
مثل دو زعبور (?) صفین حسین را در دریای خون غلطان دید امام
مظلومان اشک از دیدها روان نموده یارای گذاشتن اهلبیت
نه جاده (?) جواب کوفیان بی ایمان نه چشم کندن از اهل بیت ونه
یارای دفع دشمنان نمودن در میان تعارض عشق و علایق

لما قتم (?)

نفس

نفس مطمئنه پیش آمده ندای ارجعی الی ربک بگوش هوشش رسید
از زمین و آسمان صدای ادخلی فی عبادی وادخلی جنتی بر
خواست لهذا فرمود که برکردید و آماده شهادت من و سفر شام شوید
چادر اسیری بر سر کنید شال عزا بر کردن نمائید آه آن نتیجه
لولاک در آن وادی هولناک نظری بر اسیران غمناک نمود که
خاک کربلا از خجالت سیاه شد و بر خود لرزید و احسرتاه آن
یتیمان بیکس و غریبان بیداد رس نظری بر آن امام مظلومان
نمودند مشاهده حسرت و ذلت خود کردند که اگر از برکت
وجود آن حضرت نبود زمین سرنگون و آسمان واژگون می شد
فاطمه از مشاهده آن حال نالان نمود که ارکان عرش در تزلزل آمد
پیغمبر خدا در آن وادی ایستاده و متوجه حال حسین بود اما دلش
بر حال آن یتیمان بیچاره و غریبان از وطن افتاده می سوخت
کجا بود آن بینا باقی موسی که آن حالت را ببیند کجا بود حضرت
موسی که آنحالت را مشاهده نماید کجا بود ابراهیم خلیل
و اسمعیل ذبیح که مصداق وفدیناه بذبح عظیم را مشاهده
نماید کجا بود عیسی که آن شیری که بر سر راهش آمد ببیند
که چسان بر دو و کشتگان میکردد کجا بود آدم که از روی

حسین منفعل شود که اولادش با او این نحو معامله مینمایند کجا بود حوا
که کوید کاش من شما را نزاده بودم کجا بود فاطمه زهرا که کوید کاش
پدرم یکنظر هم برمن مینمود و مرا هم اسیر میکردند کجا بود سلیمان تا
انقلاب بساط خود در صحرای کربلای پر بلا فراموش نماید مجملاً
آن یکی از نظرایی بود که آن حضرت بعیال حیران خود نمود و نعلین
علایق را از پا کنده روی بکوه طور وفا نمود و کمر تجلی نور سعادت
شهادت و شفاعت را محکم بست چون بمیان میدان ظالمان رسید
باز از جهت اتمام حجت فرمود هل تعرفونی کفتند بلی فرمود آیا
من آن نیستم که رسول خدا در حق من و برادر من فرمود که شما دو
سید جوانان بهشتید کفتند بلی فرمود پس چرا خون مرا حلال کرده
اید کفتند همه را میدانیم و دست از تو بر نمیداریم تا ترا لب تشنه
پیش پدرت یاد بریم یا شهید نموده سر ترا برای او ببریم از مکالمات
آن لعینان خروش از زمین و زمان بر خواست و آن امام عالیمقام
چون دید که موعظه بر آنقوم بی ایمان تاثیر نمیکند از جهت وداع
رو باهل حرم کرد و فرمود چادر بر سر کنید ۸ سید سجاد میفرماید
که پدرم بخیمهای حرم مراجعت فرمود زینب خواتون از [illegible]
آنحضرت در جزع و فزع آمد و عرض کرد یا اخی هذا الکلام من

ایقن

ایقن بالقتل آنحضرت فرمود کیف لا یوقن بالقتل من لا معین
له ولا مجیر پس کریه کلوی پدرم را کرفت عمه‌ام کفت واثکلاه
ینعی الحسین نفسه پس باز اهل حرم را وداع نمود و روانه میدان
کردید و هرچند بر آن قوم ظلوم موعظه فرمود اثری نبخشید
رجزی خواند و مبارز طلبید کسی جرات حرب آنحضرت ننمود
و خود را بر سپاه ظلام زد و لشکر مخالف را مثل مور و ملخ از هم
میریخت و میدوخت و میزد و مجروح مینمود و می کشت و بشجاعت
حسینی از کشته پشته میساخت چون عطش بر آنحضرت مستولی
میشد ساعتی در کوشهٔ می ایستاد و زبان مبارک را در لب و
دهان میکردانید باز خود را بر آنقوم بیحیا میزد با حدت هوا و
شدت حرارت حرب و بیجانی و تشنکی و کرسنکی و خستکی و
کثرت مجادله آنحضرت از کار افتاده آهنک شط فرات نمود
و بروایتی و بخیمهای حرم رفت و سکینه از یکطرف بر سر و سینه
میزد و سید سجاد از یکطرف نالان و کریان و زینب ناله وا
شوراه بر آورده همکی جمع شده دور یکدیکر و منتظر خبر از
میدان کارزار میباشند چون آنحضرت را دیدند تمامی مثل
پروانه بدور آنحضرت کردیدند و هر یک بنحوی شرح فراق و بیان

اشتیاق مینمودند آنحضرت ایشانرا تسلی داده روانه از فرات کردید
منافقان دور آنحضرت اگر فتند حضرت جمعیت ایشانرا متفرق
فرموده خودرا بشریعه رسانید دید حیوان زبان بسته بر بالا
کرده و منتظر است که آنحضرت آب بیاشامد حضرت فرمود که
تو آب بیاشام تا من هم آب بیاشامم آن زبان بسته منتظر بود که
آنحضرت آب بیاشامد آنحضرت خواست آب بیاشامد که ناگاه
حصین بن نمیر تیری بر دهان مبارکش انداخت حضرت فرمود یا
رَبِّ اِلَیکَ المُشتَکی مِن قَومٍ اَرادوا قَتلی وَمَنَعونی شُربَ
الماءِ باز خواست که آب بیاشامد که عمر سعد فریاد زد که بگذارید
پسر ابی تراب آب بیاشامد که بیک حمله همه مارا خواهد کشت
ناگاه ملعونی صدا زد که یا حُسَین اَدرِک خَیمَةَ النِّساءِ فقد
هُتِکَت پس آبرا که از کف مبارک برداشته بود ریخت و بر ایشان
حمله کرد و جمعیت ایشانرا متفرق ساخت چون خودرا بخیام
طاهره رسانید دید آن خبر اصلی ندارد و فرمود که خلاق عالم
خواسته که من از دست ساقی کوثر آب بیاشامم پس خواست
مراجعت فرماید سید سجاد عرض کرد که یا اَبَه تَوَقَّف حَتّی
اُوَدِّعَک تأمل فرما تا تورا وداع نمایم پس آن بیمار خودرا بنحر

بود با امام

بود با امام رسانید از معامله آن دو مظلوم و پدر و پسر محزوم و
مغموم گروه بیان ملاء اعلی و ساکنان ارض و سما بگریه درآمدند
اهل حرم گریه و فغان خودرا گذاشتند و مشغول آن دو بزرگوار بودند
گویا آن بیمار می گفت من چگونه صبر بر غل و زنجیر نمایم آنحضرت
فرمود چنانکه من صبر بر نیزه صالح بن وهب میکنیم آنحضرت عرض
می کرد که من چگونه بر اسیری صبر نمایم آنحضرت فرمود چنانچه
من صبر بر سنان ابن سنان میکنیم آنحضرت عرض کرد چگونه
من صبر بر شماتت اعدا نمایم آنحضرت فرمود چنانچه من صبر بر
جراحات اعدا مینمایم عرض کرد چگونه صدمات کوفه و شام را گذرانم
فرمود چنانچه من صدمات کربلا را گذراندم عرض کرد چه سان
بر شهادت شما صبر کنم فرمود چنانچه من دستهای عباس را بریده
دیدم چنانکه من قد شمشاد علی اکبر را افتاده دیدم چنانکه من
دامادی قاسم را دیدم چنانچه من علی اصغر را در آغوش خود شهید
دیدم عرض کرد چه سان بر تشنگی اهل بیت صبر کنم فرمود چنانچه
من رفتم برای اصغر آب بگیرم بازویم را شکستند خود رفتم آب
بیاشامم دهانم را تیر زدند اهلبیت از آن مکالمات دوحشان
میپریدند گویا میمردند و زنده می شدند از ملاحظه آن دو امام

ملائکهٔ آسمان خاک غم بر سر ریختند و بنوحه در آمدند و میان
بفغان آمدند کوفیان و شامیان بشادی و شماتت آمدند حضرت
سید الشهداء و جامع امامت را بآن حضرت عطا فرمود و وصیت
بشکیبائی در هر باب نمود و اهلبیت تمامی را باو سپرد خروش و
فغان از زمین برآمد یک نظری آن حضرت بر روی سراپرده کبریا
سرادق عصمت و طهارت و باریافتگان خانوادهٔ رسالت و
عفت با حسرت نمود که آسمان و زمین بلرزه در آمد و اگر از
برکت وجود آنجناب نبود افلاک و عناصر برهم میخورد ای
شیعیان این یکی از نظرات بود که آنجناب نمود غیر از آن نظر
سوزناکتر بود با نظری که اول رفتن میدان نمود با نظری که
بسوی آب روان می شد با نظری که بسوی مقاتلهٔ کوفیان رفت
با نظری که بعد از آن در حین مجاهده با اهل حرم خود نمود و مثل
مرغ پر بر آورده بود با نظری که از دور دید و فتنکه افتاده بود در
زمین و بجنبها مینمود با نظری که در مجلس یزید و ابن زیاد بر عورات
اهل بیت مینمود که در مقابل اولاد زنا صف کشیده بودند با
نظری که در خرابهٔ شام بر طفل صغیر خود نمود و او را با خود برد
سبحان الله یا لها من مصیبة ما اعظمها و اعظم رزیتها

متزلزلم

فی الاسلام و فی جمیع اهل السموات و الارض یا اهل الاسلام تفکروا
فی حال الامام فی النظر الی الایتام و الرجعة الی القوم الظلام و اعطاء
الراس فی سبیل الملک العلام ما کثرت المصیبة و ما عظمت
الرزیة هذا مصاب الذی جبرئیل خادمه ناغاه فی المهد
اذ نطقت تمائمه اهل بیت از عقب امام و الامقام دوان شدند
و طاقت مفارقت نداشتند آن امام یکی را وعدهٔ اسیری میداد و
یکی وعدهٔ غریبی میداد و یکی وعدهٔ غارت میداد و یکی وعدهٔ
شماتت میداد و یکی وعدهٔ مظلومیت میداد زینب بیش از همه
اضطراب مینمود و بر سر و صورت میزد و رو میخراشید آن حضرت
فرمود لا تلطمی یا بنت الزهراء خدک من قتلی و قد غرست
اغصان اشجان ای دختر زهرا روی خود را مخراش از قتل من و
گیسو پریشان منما که اینها خذلان است لکن اگر من شهید شدم
شما را از گریه منع نمیکنم و اگر یتیمان آل علی و فاطمه متفرق شدند
ایشان را جمع کن و اگر بیشتر از آن آزار شدند تو با ایشان رفاقت
نما و برای ایشان از دشمنان طلب آب نما شاید دل ایشان برحم
آید چرا که شط پر آب است اگر پدر میخواهند زین العابدین پدر
ایشان است و همه شیعیان برادران ایشانند پس سفارش

اطفال را بزینب نمود و با اطفال سفارش نمود که عزت زینب را
بدارند و سفارش همگی را بامام زین العابدین و سفارش امام زین
العابدین را بهمگی نمود و فرمود که این نگاه بازپسین و وداع آخرین
است دیگر مرا نخواهید دید صبر و شکیبائی را شعار خود سازند
و یکنظر حسرت بران غریبان و بیکسان و بیچارگان و یتیمان
نمود و آه سرد از دل پر درد کشید که جگر سخت را کباب کرد ای
بخدا قسم که کاش در همین حال زمین فرو میرفت و دیگر از ما
شیعیان اثری نبود و آن امام والا مقام آن نظر نمینمود ای
شیعه از آن نظر حیرت و حسرت غافلی از آن نظر یأس و
مفارقت از اهل اگر کسی یقین کند که کشته و مجروح خود اغشته
می شود و بداند که اهلبیتش اسیر و دستگیر میشود بغل و زنجیر
ستم مبتلا می شود چگونه دل از ایشان میکند و چگونه بکشته
شدن راضی میشود ای شیعیان امر آسانی نیست و کار هر کس
نیست نجات گروه گروه عاصیان سکینه مظلومه را از نظر
محو نمود و شفای گروه گروه بیماران سید سجاد را تیم کرد
استجابت دعای گروه گروه شیعیان ناموس علی و فاطمه را
قطع نظر نمود حب بودن ائمه دین از ذریه او برای هدایت ناس

سنك م

عیال و اطفال

نبود
عیال و اطفال را نشر از دل کند چه منافع ایشان از جمیع مجال اتم
حب پرورده کار و عشق آفریدگار در زنجیر علاقه نفسانی را
از قلبش گسیخت سر در و الجناح را بر کرد و اینک امام رفت و نظر
عقب نمود ای شیعیان طاقت طاق شد و زنجیر صبر و تحمل
گسیخت آه آن بیکسان بان امام عالمیان نظر مینمودند تا
از نظر غایب شد چون امام والا مقام خیمه را دور کرد تا
اهل بیت نمانند که بر سر آن حضرت چه می آورند پس رو در
لشکر مخالف کرده در نشیبگاه بر سر بلندی بماند و نظر مینمود
و آن حضرت بعد از رجز و بعد از مبارزت و کشتن بعضی از
ابطال شل یزید ابطحی خود را بر قلب و جناح زد و لشکر را از
هم درید و جمع کثیری از منافقین را بدار البوار فرستاد و بروایتی
آن حضرت بعدد زخمهای خود و بروایتی ده هزار بدبخت فرستاد
و بروایتی چهل هزار کس را بدرک فرستاد و از بعضی از ثقات
مسموع می شود که در صحرای کربلا سیصد هزار کس جمع شده بود
و بعضی از فحول علماء حکایت شده که روایت دویست هزار
کس را من دیدم در اخبار مجملا آن حضرت بنوعی مجادله نمود
که شجاعت پدر بزرگوارش فراموش شد و زخم آن حضرت

چهار هزار بوده و بروایت مشهور ده هزار و نهصد و پنجاه بود پس تعب
تشنگی و زحمت جنگ و صدمهٔ فراق و نظر وداع با آن حضرت
تاثیر نمود ساعتی درنگ فرمود که ناگاه تیری زهرآلود که سه شعبه
داشت آمده بر سینهٔ بی کینه‌اش نشست و در بعض روایات
بر دلش جا کرد و از پشتش سر بیرون آورد و آن حضرت فرمود
بسم الله و بالله و علی ملة رسول الله آه فیا لیت هذا السهم
کان بمهجتی و یا لیت هذا النحر کان بنحری پس تیر را بیرون
آورد خون را بگرفت و با سمان میریخت و قطرهٔ بر نمیگشت
و از آن خون گرفته بر سر و روی خود میمالید و میفرمود میخواهم
پروردگار خود را با این خون ملاقات نمایم مرد بیسنکه ملعون
تیری که سه شعبه داشت چنان بر پیشانی آن حضرت زد که خون
مثل ناودان جاری گردید آن حضرت آن خون را گرفته بر سر و روی
خود مالید پس ضعف بر آن حضرت مستولی شد پس ملعونی پیش
آمده بر آن حضرت دشنام داد و ضربتی بر فرق همایونش زد آن
حضرت برنسی که بر سر داشت پر از خون شد و از سر آن حضرت
افتاد آن ملعون آن برنس را برداشت فرمود با این دست نخوری
و بیاشامی دعای آن حضرت در حق او مستجاب شد و در تابستان

آنحضرت هم

چراغ

چراغ و خون از او میآمد و در زمستان مثل چوب خشک شده بود
پس فرمود ای زینب ای ام کلثوم ای سکینه استودعکن و اقرئ
علیکن السلام اهلبیت تمام شور و زاری در آمدند زینب عرض
کرد یقین بمرگ کردی فرمود چه کند کسیکه نه ناصری دارد و نه
معینی زینب خاتون عرض کرد ما را بمدینهٔ جد خود برگردان
فرمود هیهات با این حالت یاد مدینهٔ جد بزرگوارم میکنی اسیریها
و غریبیها ببینی و بر شتران بی جهاز سوار شوی مقنعها از سر تو
برداشته شود و اطفال یتیم بدور تو بنشینند گاه از بی پدری
نالند و گاه از شماتت دشمنان نالند باید تو هم پرستاریها
نمائی و صدمه‌های شام و کوفه را متحمل شوی باید آنقدر مصیبت
بر تو وارد شود که هر یک از شیعیان اگر یاد مصیبت تو را
نمایند از خود فراموش نمایند گویا زینب عرض میکرد که آن هم
مصیبتها که بر من رخ داده است کفایت نمیکند داغ علی اکبر و
اصغر و قاسم و عباس و درد تشنگی و بی بچگی و غریبی و بیکسی
تو در دست دشمنان با این حالت اسیر و دستگیر گاه خنجر
بر تو زنند و گاه شمشیر حواله نمایند آن حضرت فرمود زیاده
از این مصتیم باش و متوجه عیال و اطفال و وداع آخر با آن

اسیران بود و چنان نظری بایشان کرد که فغان از اهل حرم و
سکان زمین و آسمان برآمد و اطفال آن لعینان دور آن
حضرت را گرفتند صالح بن وهب نیزه بر تهیگاه آنجناب زد که
از اسب در افتاد ای شیعیان نمیدانم آن نظر که بر سر ذو
الجناح بود و فرود آمد صعب تر بود یا نظری که بر عیالش بود
در وقتیکه طفل مظلومش در شام میگریست و پدر بزرگوارش را
میخواست و یزید بیدین سر آن حضرت را بان طفل نشان میداد سر آن
حضرت نالید شد بنحوی که همه اهل حرم دیدند و از آن شیون
برآوردند پس یزید فرمود که ای پسر معاویه از من خبر میخواهی
و من بتو خبر کردم که با این نحو عیال مرا دیدی و خون جگر کرده
و بدین روز من راضی شدند و از آنها مضایقه مکن خدا
عیال تو را مثل عیال من یتیم کند آه چون آن حضرت بعد از
آن نظر حسرت بضرب صالح بن وهب صدر زین ذو الجناح را
خالی گذاشت و زمین کربلا را بوجود جسم شریف خود مزین
و مطهر ساخت فغان از آسمان برآمد و ولوله عظیم از زمین بر
باشد که بلاد در تزلزل برآمد نیوا در غلغله افتاد عناصر در
و لوله افتاد و ذو الجناح زنیش و اشکون و از خجالت سر فرو

برده

برده زهره فاطمه در مدینه بیتاب شد دل ام سلمه طپیدن گرفت
امیر المؤمنین سر بزیر انداخته که عجب همسایگی و مهمانداری نمودم
فاطمه شکایت پیش پدرش رفت رسول خدا شیشه عطر مشک
خون حسین گرفت جبرئیل و میکائیل خاک غم بر سر ریختند
یزید کافر بتخت نشست ابن زیاد فرزند قمر بر سریر نشست
مدینه شریف خراب شد دل جمیع عالمیان کباب شد عباس
گفت کاش دستم بود و برادر بزرگوارم را در بغل میگرفتم که آهسته
بزمین خود دی علی اصغر گفت کاش دستهای من در قنداقه نبود که پدرم
را نگه داشتمی قاسم گفت کاش بدنم پامال سم ستور نبود علی اکبر
میگفت اضطراب سکینه مرا از هوش برده است زمین و آسمان بلرزه
درآمدند و کرسی واژگون شد احوال عالم دگرگون شد آه وا مصیبتاه
و احسیناه **عجبا من السبع الطرائق کیف لم تنشق والارضین**
لم تتزلزل اسفا علیه والکواکب کیف لم تنقض والافلاک
لم تتعطل چون امام والامقام بر زمین افتاد دور آن سرور
شهید آمد آن ظالمان بی ایمان گرفتند و هر طرف قربة للشیطان
و شفاء العمر و عثمان ضرب شمشیر و خنجر و سنان بر جسد مطهر آن
روح و جان میزدند اسفی علیک و روحی لک الفداء یا ابا عبد الله

آنحضرت چشم خون آلود خود را باسمان نمود و عرض کرد صبراً
علی قضائک ولا معبود سواک یا غیاث المستغیثین صلی الله
علیک یا ابا عبد الله نفسی مشتاقة الیک ومهجتی محترقة علیک
وعینی باکیة علیک واسفی علیک جاریة ودموعی علیک ساکبة
وزفرتی علیک متتابعة وذنبی علیک عظیمة ومصائبک
جلیل الیک همتی ورجائی وعلیک حزنی وبکائی والسلام علیک
ورحمة الله وبرکاته ملائکه چون چنین دیدند و حال حسین
مظلوم وابی عبد الله مقتول را دیدند گریستند و عرض کردند
پروردگارا باسبط پیغمبر تو این طغیان با این نحو رفتار مینمایند
محاکمه میان ایشان بفرما که دل ما از آن معامله بدرد آمد خطاب
رسید که نظر در عرش نمائید چون نظر کردند دیدند که شخصی
ایستاده مشغول نماز است خطاب رسید که باین بزرگوار انتقام
خون آن امام مظلوم عالیمقدار را خواهم خواست بخون بهای
مظلوم هفتاد هزار نفر از بنی اسرائیل را کشتم و بخونبهای مظلوم
زمینرا از ظالمان باین مهدی قائم آل محمد پاک خواهم نمود
و وجه تسمیه آنحضرت بقائم همین است ای شیعیان چنین
ندانید که آن امام عالمیان بدون اختیار و از راه اضطرار

چنین ام

شهید

شهید شد خود آن بزرگوار برای نجات امت تبر روزگار این
سوز را بر جگر عالمیان گذاشت و همگی را یتیم و بی امام نمود در
محرق القلوب مسطور است که در حینیکه آنحضرت بشجاعت حیدریه
دمار از روزگار کفار و اشرار بر میآورد خطاب رسید که یا
حسین اگر بقوه امامت جدال میکنی از فیض شهادت باز میمانی
آنحضرت دست از مقاتله برداشت و مصمم شهادت برای شفاعت
گردید و در عوالم مروی است که در حینیکه آنحضرت ندای هل
من ناصر و معین در سرزمین محنت قرین کربلا برآورد دید که کسی
نیست که او را جواب گوید الا که حضرت ملک علام جواب آن برگزیده
انام را فرستاد و نظر در صدر زین ذو الجناح نمود دید رقعه گذاشته
است و بر یک طرفش نوشته است که الحسین بخاطر داری معاهده
عالم ذر را و وعده که بما دادی و وعده که بتو کردیم و در طرف دیگر
نوشته است اگر میخواهی صرف دفع این اشرار را از تو و عیال و اطفال
تو میکنم و هیچ از مرتبه تو پیش من کم نمیشود و آن مقام که بتو
وعده دادم بعمل میآورم آنحضرت جواب داد ترکت الخلق
کلاً فی هواکا وایتمت العیال لکی اراکا فلو قطعتنی فی
الحب ارباً لما حن الفؤاد الی سواکا زینب خواتون نازنیم

بیرون آمد و بر سر بلندی ایستاده دید که کوفیان بیوفا با آن امام
مظلوم آن نحو ظلم و جفا می کنند و یاور و معینی نیست که آن
حضرت را از دست آن قوم بی حمیت برهاند گفت لیت السماء
اطبقت علی الارض و لیت الجبال تدکدکت علی السهل و بروایت
شیخ مفید رو بعمر سعد کرد و فرمود یا عمر ایقتل الحسین و
انت تنظر آیا کشته می شود حسین و تو نظر میکنی عمر نحس اشک
از روی نحسش جاری شد و روی نحس خود را برگردانید و در آن
اثنا جعفر پسر حضرت امام حسین از خیمه بیرون آمد طفلی بود
موافق آنچه ذکر کرده اند شش ساله و گفت عمم پدرم را می کشند
و بر این حالت رحم بر کسی و غریبی او نمیکنند رو بقتلگاه روان
شد و هر چند خواستند او را ممانعت نمایند مفید نیفتاد چون
بقتلگاه رسید ملعونی بر آن طفل معصوم ضربتی زد و او را
ببرادرانش ملحق ساخت امام مظلومان مشاهده مینمود و آه
حسرت و حیرت میکشید و قدرت بر حرکت نداشت پس آن
ملاعین بر سر آن امام مبین ضربت میزدند و آن حضرت گاه می
افتاد و گاه می نشست و نظرش بر خیام طاهره بود عبد الله بن
امام حسن چون حال عم بزرگوارش را چنان دید آهنگ مرافقت

برادر

برادر بزرگوارش قاسم را نمود دوان دوان آمد خود را بر روی
عم بزرگوار انداخت و نوحه و شیون مینمود و آن ملاعین از آن
عمل شنیع ممانعت مینمودند ناگاه بروایتی حرملة بن کاهل ضربتی
بر آن طفل معصوم زد که او را در دامن امام زمان شهید کرد و
جگر عالمیان را سوخت پس لعینی دیگر ضربتی بر کتفان حضرت زد
که فاطمه در پهلوی خود را فراموش کرد بروایتی بر کتفان حضرت
زد و دستش را جدا کرد پس ضربت دیگر بر میان کتف و گردنش زد
که امیر المؤمنین ضربت فرق همایونش را فراموش نمود آن حضرت
بر رو در افتاد و از شدت ضعف گاه می افتاد و گاه بر میخواست
و گاه ضعف میکرد و گاه بحال می آمد و بهر طرف از شدت الم می
غلطید و چشمهای پر خون آنجناب در آن احوال بخیمها بود که مبادا
کسی دست تعدی بخیام طاهره دراز نماید و در بعض روایات است
که بعضی از آن ملاعین در آن احیان قصد خیام طاهره نمودند
آن حضرت ندا داد ای لعینان حمیت عربیت کجا رفته است تا من
زنده ام قصد خیمهای طاهره ننمائید پس جمعی از اشقیا فریاد کردند
که یا حسین این التماس تو باجابت مقرون است و آن لعینان را
از آن حرکت برگردانیدند و در بعض روایات است که آن حضرت

کاهی در غش وضعف بود وکاه باهوش وکاه بیهوش وکاه مدهوش بود

وان لعینان در اثنای حال امام عالمیان را ضربت میزدند مرویست

که هیچ روزی هوا با آن حرارت نبود و در وسط روز هم بود و تشنکی

و حرارت قلب نیز بر آن حضرت زور آورده بود و از شدت حرارت

زخمهای آن امام عالمیان بجوش آمده بود آه انسان از تقریر و

بیان آن احوال عاجز است در اثنای حال سنان بن انس لعین مطرود

مردود نیزه بر ترقوه آن حضرت زد نیزه را کشید و نیزه دیکر

بر سینه بی کینه آن بیقرینه زد پس تیری بر سینه آن حضرت

نزدیک بکردنش زد که آن حضرت بر رو در افتاد پس آن حضرت

برخاست و نشست و آن تیر را بقوت کشید و دستهای مبارک

را بزیر زخمش کذاشت وچون خود را میکرفت و بر سر و روی مبارک

خود میمالید و میفرمود هکذا القی الله مخضبا بدمی مغصوبا علی

حقی مرویست که عمر سعد ایستاده بود خواست قدم جسارت

پیش کذارد لرزه بر اندام آن لعین افتاد پس از هر جانب حمله ور شدند

ابو الحنوق تیری بر جبینش زد حصین بن نمیر ملعون تیری بر دهان

معجز بیانش زد که پر از خون شد ابو عتوف عنوی ملعون تیری

زهر آلود بر حلقش زد که عالمیان از حلق معصوم اصغر فراموش

نمودند و آن حضرت فرمود لا حول و لا قوة الا بالله هذا قتل

فی رضاء الله چون حلق خود را آن مظلوم کرفت و چندین مرتبه

بر سر و روی خود مالید سنان ابن انس بجهت قتل آن حضرت قدم

پیش نهاد خواست شمشیر حواله کند آن امام عالمیان و رحمت جهانیان

چشم باز کرد او برکشت شبث بن ربعی که از جمله کسانی بود که بآن

حضرت نوشته بود که تشریف بیاورید که کلهای عراق شکفته

شده است قدم در میدان قتل آن حضرت نهاد آن حضرت کوشه

چشمی براو نمود آن لعین شمشیر را انداخت و کفت معاذ الله یا

حسین ان القی الله بدمک عمر بن حجاج که از جمله نامه نویسان

بود پیش رفت امام چشم پر خون خود را باز نمود پس رفت

شمر کفت چرا پس رفتی و کار شرا تمام ننمودی آن لعین کفت که

چشمهایش مثل چشمان جدش رسول الله صلعم بنظر آمد نخواستم

خون او را بکردن کیرم در آن حالت زینب خاتون بر بلندی

ایستاده که دید شمر پلید علیه اللعنه قدم در میدان قتال سرور

عالمیان نهاد و متوجه آن حضرت شد نه از روی آنحضرت و نه

از روی پیغمبر و نه از خدا شرم نمود زینب خاتون رو بعمر کرد

که حسین را میکشند و تو نشسته و نظر میکنی پس آن حضرت فرمود

آیا شربت آبی بمن میدهید پیش از آنکه روح از بدنم پرواز کند
آن لعین گفت که شربتی از آب نخواهی چشید تا وارد جهنم
شوی آن حضرت فرمود که من بر جدم رسول الله وارد می شوم و در
منزل او ساکن می شوم پس آن ملعون متوجه آن جناب شد زینب
بیطاقت شد و پیش آمد و آن لعین را از بالین آن حضرت دور
میکرد و التماس مینمود و کسی بدادش نمیرسید و گاه نظر بر حسین
داشت و گاه بر عترت حسین ع در زمین کربلا در پهلوی حسین
خاک بر سر میریخت و دست شمر را میگرفت و می گفت ای بیمروت
آخر برادر من بتو چه کرده و از آن هزار و نهصد و پنجاه زخم خورده
چه میخواهی خدا رحمت کند آقا سید مهدی بحر العلوم را در
اینجا خوب باشعار چند دل شیعیان را کباب کرده است و از آن
معلوم می شود که آن مظلومه در آن حال بر سر آن حضرت بوده است
و آنچه با آن ظالمان التماس نمود قبول ننمودند و در بعض
روایات است که آن حضرت سی هزار زخم برداشته بود و
تمامی در پیش روی انور و بالای یکدیگر بود ای شیعیان
یارای زیاده از این گفتن ندارم و طاقت ذکر و بیان آن در
قوت جهانیان نیست همینقدر میدانم که زینب رفت و فاطمه

پیش آمد

پیش آمد و علی پیش آمد و ملائکه با رسول خدا پیش آمدند شیشه
عطر را پیش آوردند و در دم خنجر شمر گرفتند و آن شیشه را پر خون
کرده باسمان بردند فغان در زمین و زمان افتاد و آسمان
و آسمانیان خون گریستند زینب بی برادر و سکینه بی پدر شد
شیعیان در اطراف عالم بی پناه شدند اهل بیت عصمت سفر
کوفه و شام شدند لباس ذلت بر تن جهانیان پوشیده شد
فضیلت عید فطر و اضحی از میان برداشته شد سر آن بزرگوار
بر نیزه شد و آواز الا قد قتل الحسین بکربلا در میان زمین
و آسمان بلند شد و ام سلمه در مدینه خبر شد فاطمه دختر حسین
در مدینه وحش از قفس بیرون شد شیون از عورات بلند شد
مصیبت دیگر بیخ خاک غم بر سر ریخت بالشکر و سپاه محروم
از یاوری شاه مظلوم گردید علی اصغر خود را در آغوش پدر انداخت
عباس و علی اکبر و قاسم و اصحاب بدیدن آن بزرگوار آمدند
انبیا و اولیا و ملائکه باستقبال روح آن حضرت شتافتند
زمین بر خود لرزید انقلاب عظیم در خود مشاهده نمود بقاع
رو بیکدیگر کردند که چه واقع شده است زمین کربلا با ایشان
خبر داد که روی من سیاه شده است خاک غم بر سر من بیخته شد

ماهیان خود را از دریا بیرون افکندند مرغان از آشیانها دور شدند
و خاک غم بر سر ریختند چنانکه از آبادانی دور شد و درو بحر آبها
گذاشت و دیگر انسان مأنوس نشد آسمان خون بارید زمین
خون جوشید بنحوی که هر جا که هر سنگ را بر میکندند زیر آن
خون جوشیده میدیدند ملائکه موکله بر صحراها و کوهها و
دریاها شروع بماتم آل پیغمبر نمودند جنیان و آدمیان نوحه‌گر
شدند آفتاب گرفت هوا تیره و تار شد باد سرخ وزید عالم
منقلب گردید مردم همه فهمیدند که قیامت برپا شد آواز تکبیری
که جد و پدر حسین مظلوم در میان مخالفان بنیاد او را نموده
بودند از قتل فرزند ایشان بلند شد علی بن الحسین احوال
عالم را دگرگون دید و صداهای عجیب از میان ارض و سما
شنید فرمود بزینب که دامن خیمه را بالا کند چون دامن خیمه را
بالا کردند سر پدر بزرگوار بر سر نیزه دیدند و شخصی بر دور حسین
میگردد و نوحه می‌کند و میگوید الا الا قد قتل الحسین بکربلا
زینب عرض کرد این جوان کیست فرمود این جبرئیل امین است
آه الامان از آن زمان که کوفیان قصد نهب و غارت نمودند
و جرئت بر هتک حرمت اولاد رسول نمودند اطفال یکی در تفحص

عمش

عمش عباس برآمد که ایشان را از آن صحرا از چنگ آن ظالمان بیرون
آورد یکی رو بقبر علی مرتضی آورد و می‌گفت پدر بیا ببین که
ما مهمانان توایم و در دست این قوم ظلوم اسیریم و در همان
روز بعد از شهادت شاه شهیدان آن کافران اول کاری که
کردند و اقدام بر عمل شنیعی که نمودند این بود که دست تعدی
بغارت خیام طاهره دراز نمودند اول آنان سوختن خیمها
با آتش و آنکه در آنها است کردند بعد از آنکه آتش بخیمها زدند
بزرگ و کوچک هر یک مثل بنات النعش در صحرای کربلای
پر بلا متفرق گردیدند الا لعنة الله على الظالمين الى يوم الدين

ابتلای رابعه در مصیبت آن بزرگوار انشد در کربلا
بعد از شهادت بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله
الذى انزل البلاء من عالم القضاء الى الحسين واصحاب
الحسين واهبط الظلم من فلك التقدير على الحسين واولاد
الحسين وكثر في دار الشفاعة جنود الحسين واباء الحسين
وصلى الله على تلك الانوار الزاكية واهلك اعدائهم و
لعنهم من الان الى يوم يقوم الساعة **بعد** آه آه چون
خاک مصیبت عظمی بر فرق ساکنین مرکز غبرا ریخته شد

وخاکستر راه کبریا بر فرق سکینه مرکز سفلی بیخته شد و جمیع
نوجوانان هاشمی و محبان ایشان هم عنان سر بر سر سنان
کوفیان و شامیان بی ایمان شده در صحرای کربلای قطب دایره
بلا صف کشیدند و سرکرده ایشان صاحب نفس مطمئنه کامله
مضمون ارجعی الی ربک راضیة مرضیة فادخلی فی عبادی
داخل در زمره عقل اول و نور اکمل شده و ادخلی جنتی را در گوش
هوش ساخته در اعلی درجات جنان شفاعت شیعیان قرار
گرفته و روح اقدس پرفتوح او با روح جد و پدرش در دار الشفا عز
ملک منان همعنان شده و در عالم بالا ناظر در احوال عالم
کون و مکان نموده چشمش از یکسو بر حال امتان و از طرف دیگر
بر حال طفلان و زنان بیکس بیشتر نادیر افتاده از اینکه رضای
آفریدگار و خوشنودی ملک جبار را از آن وعده که در عالم ذر
کرده بود باکمل وجه بعمل آورده و دماغ تابعین شیاطین
و اهل سجین عجین از ماء ملح را بخاک مذلت مالیده و در
واکمال آنچه مقصود از اصل خلقت بود نموده و ابواب وسایل را
برای موجودات مفتوح فرموده دامن مردانگی بالا زده اسباب
مغفرت و حیوة ابدی را برای اکثر مخلوقات برپا کرده

بهشت

بهشت و حور و قصور و غلمان را بجلوه در آورده و گرفتگی
و انقباضی که در عالم کبری رحمت و رجا بوده رفع نموده
و شمس افق رحمت و سعادت امتان از مشرق سعادت و
شفاعت طلوع کرده بود مسرور و محبور گردیده آن حضرت
رو بباقی شهداء و ملائکه و اعوان و گریه کنندگان نورا
خود نموده و لیکن اهل اینخانواده در صحرای مادیر لرزان
خلخالهای اطفال در پای ایشان لرزان گوشوارها و
مقنعها و چادرها هم حرکت کنان از خوف و هراسی که بر اهل
خیمهای مصیبت وارد شده تمامی در فکر آنکه آیا بر سر ما چه آید
بعد از شهادت آه زینب فکر مینمود که آیا بعد از شهادت
بابدان شهیدان چه کنند و با سرها چه معامله نمایند و کی
ایشانرا دفن نمایند غافل از اینکه تمامی را بر نوک سنان کرده
در شهر و مجلسهای اولاد زنا خواهند گذاشت ای شعر
تأملی نما که این چه هنگامه عظمی است و این چه شور و شر و ابتلا
است و غافل از اینکه آن بدنها را اول عریان و بعد از آن پای
مال ستم ستور نمایند و بعد از آن سر شانرا دور و بروایتی
نه شبانه روز و کسی قدرت دفن آنها را نداشته باشد و حال

انکه اکافران را دفن کرده باشند ایا بر سران بیوه زنان و
یتیمان واسیران وغریبان وطفلان بی زبان چه اوردند
آیا ایشان را دران صحرا گذاردند یا باخود بردند یا در وانه مدینه
نمایند در هر حال در فکر انکه ایا ان اطفال بی زبان چه کنند
وجواب هر یکرا چه گویند که ناگاه لشکر بهجوم امده ودور
خیمه گاه را گرفتند وتمامی بخیام حرم ریختند وانچه توانستند
برداشتند مقنعه ها از سر زنان کشیدند وگوشوارها از
گوش وخلخالها از پا بیرون اوردند وخیمها را از اتش عدوان
سوزانیدند مرویست که بعد از شهادت انقوم بجمیعت باغواء
شمر خواستند خیمه را با ساکنانش بسوزانند شمر ملعون گفت
ما را ابیال واسباب حسین نا حق احتیاجی نیست همه را با اتش می سوزانیم
اتش بخیمها زدند اطفال متفرق شدند ودران صحرا مثل
بنات النعش از هم پاشیدند بعضی چون طفلان مسلم کوفه
گریختند واخر بدست ابن زیاد امده ایشان را مدتی حبس کردند
تا اخر شهید نمودند چنانچه در تظلم الزهراء مذکور است
وبعضی رو بشط فرات رفتند ودو طفل انحضرت بعذاب
غرق شدند چنانچه بعضی ذکر کرده اند وبعضی رو ببادیه رفتند

وایشان را

وایشان را گرفته چادرها از سر ایشان کشیدند وگوشوارها
از گوشها بنحوی که گوشها را پاره کرده بیرون اوردند وبعضی را
خواستند هلاک کنند شمر لعین گفت در خصوص سید سجاد
اقتلوه علی فراشه زنانی که دران لشکر بودند ممانعت نمودند
وشوهران ایشان را منع کردند بعضی مردان که خواستند ممانعت
نمایند نرسیدند وخواستند همگی را با اتش وحربه هلاک نمایند
که ام کلثوم نوحه کنان فریاد الامان براورد وگفت اگر رعایت
حق پیغمبر خدا نمیکنید رعایت حق خلفا کنید اخر من زن عمر
بودم امثال این بانوان اسیر دست برداشتند وانغریبان را بعد
از غارت جمع نموده بر دور یکدیگر حلقه ماتم زده اند ای شیعه
تاملی نما این چه هنگامه عظمی است لاحول ولا قوة الا بالله
ان لعینان گفتند پس ابدان شهدا را برهنه کرده ونیزوی
بقتلگاه نموده همه شهدا را برهنه نمودند وفرزندان فاطمه را
در دشت ماریه برهنه انداختند بانهم اکتفا ننموده نعشها را
پامال سم ستور نمودند پس عمر سعد بانک زد که کیست در
میان شما که اسب بر بدن جوانان علی وفاطمه بتازند وگوشت
بدن ایشان را پامال سم ستور نمایند واستخوانهای پهلوی

مبارك ایشانرا قوتی باشد زاه آن بیرحم سنکدلان پس اسحق
بن طوطو و اخنس بن مرثد و حکم بن طفیل و عمرو بن صبیح صیداوی
و رجا بن منقذ عبدی و سالم بن خیثمه جعفی و صالح بن وهب
جعفی و لخط بن ناعم و هانی بن شبث حضرمی و اسید بن مالك
عزم این فعل شنیع نمودند و بروایت مشهور اسبها بر بدن
شهیدان تاختند و بروایتی فضه خادمه حضرت زهرا که برای
او از بهشت طعام آمد بزینب خاتون عرض کرد که کشتی سفینه
ازاد کرده رسول خدا در دریا غرق شد گفت من در جزیره
افتادم در آن جزیره شیری متوجه من شد گفتم من سفینه
ازاد کرده رسول اللهم شیر همینکه اسم رسول خدا را شنید
همهمه نمود و اشاره بمن کرد که در عقب من بیا و از پیش روی
من روانه شد و مرا براه رسانید و در این وادی شیری هست
اگر اذن دهی بروم و او را خبر نمایم که لعینان چنین اراده دارند
فضه روانه شد و چون بشیر رسید گفت یا ابا الحارث اتدری
ما یریدون ان یصنعوا بابی عبد الله اراده دارند که اسب بر
بدن ابی عبد الله بتازند آن شیر همهمه نمود و روانه قتلگاه
گردید و جسدهارا بوئید و بوسید تا بر سر جسد شاه شهیدان

بنو امیه

آمد

آمد و خاك بر سر مبارك ریخت و تا صبح ماند چون صبح آن لعینان آن
حالترا مشاهده کردند کیفیت را بعمر سعد رسانیدند آن لعین
گفت اینکار را مکنید و اظهار ننمایند و سید بن طاوس ره در
ملهوف تصریح نموده که اشقیا بر ابدان شهدا اسب تاختند
و ظاهر اینست که این هر دو امر واقع شده باشد چه از آن لعینان
بعید نیست این عمل کارهای اشد از این نمودند حتی حیوانات
دلشان بر حال شهیدان سوخت شتران در حین آوردن اسیران
بقتلگاه میگریستند مروی است که اعرابی شتری بخدمت
حضرت رسول آورده بود روزی آن حضرت وارد شد
و شتر بر آن حضرت سلام کرده عرض نمود که من در بیابان بودم
یکی از سباع بر من حمله کرد ناگاه آوازی بر آمد که اذیت باین
شتر مرسانید که شتر سواری پیغمبر آخر الزمان است آخر
نصیبم شد که بر من سوار شوی و لیکن توقع آنست که
مرا گذاشتی و رفتی وصیت فرمای که کسی بر من سوار نشود
و دیگر آنکه در بهشت مرا ناقه سواری خود فرمائی آن حضرت
هر دو را قبول کرد بعد از آن حضرت آن ناقه تا سه روز
زنده بود حضرت سفارش او را بفاطمه نمود و آن ناقه همو

ومغموم بود تا از دنیا رفت آن معصوم را او را کفن کرده و بخاک
سپرد ای شیعه چه گونه روا است که شتر کفن و دفن شود
و فرزند فاطمه نعش او بعد از پایمال شدن سم ستور سه روز
بی غسل و کفن در کربلا بماند آه اهلبیت را در شب یازدهم
بی معجر و چادر و خیمه و بیکس و بی پا در در آن وادی هولناک
گذاشتند چون روز یازدهم شد شتران بی جهاز آوردند
و اهلبیت بیکس را بر آن شتران سوار کردند و روانه قتلگاه
شدند آه زینب بچه عزت در مدینه سوار کردند و بچه احترام
در کربلا فرود آوردند بشنو که آن بیچاره را بچه هیأت سوار
کردند آه شتر بی جهاز آوردند و زینب و کلثوم را سوار
کردند سکینه را بغل نموده امام مظلوم زینب بر داشته پیش
خود سوار کرد و باقی یتیمان را با این هیأت سوار کردند و
زین العابدین را بر شتر بستند مادر قاسم کو پای و سر ابا خود
بر داشته هر یک از زنان و اطفال بر جهازها سوار شده رو
بقتلگاه آمدند مروی است که در حین غارت خیام خواهر کورد
امام مظلوم گفت حسین را کشتند گفتند بلی گفت در خیمه‌ها چه
خبر است گفتند لشکر مخالف آمدند گفت برای چه گفتند برای

غارت

خاک م

غارت کردن خیمه‌ها و اسیری زنان و اطفال و بردن آنها بیرون
دویده صدا کرد که آیا در میان شما کسی هست که بوئی از اسلام
داشته باشد کسی بدادش نرسید گفت در میان شما از قریش
کسی هست گفتند چه میخواهی گفت مرا ببر نعش حسین برسانید
او را بسر نعش حسین رسانیدند خود را بروی نعش انداخت
از خون زخمهای حسین بسر و روی خود مالید خون بچشمش
بر خورد چشمش بینا شد چون نعش برادر را پر خون و سرش را
از پیکر جدا شده بر نوک سنان و باقی برادران و برادر زادگان
را در پهلوی او غرق خون دید ناله بر آورد و گفت که کاش من
بینا نمیشدم ای برادر نوازشهای تو کجا شد و آن التفاتهای
تو چه شد پس آه و ناله زمانی دراز بر سر نعش برادر ماند و معاودت
بخیمه‌ها نمود با زنان اهل حرم بقتلگاه آمدند زار زار میگریست
و چون نظر علی بن الحسین بجسدهای برادران و پدر بزرگوار
افتاد و دید که بدنهای ایشان پایمال سم ستور شده در خاک
کربلا غلطان و سرهای ایشان بر نوک سنان ظالمان و
فرح و شادی کوفیان زنان بیکس و غمگسار را با کرد و دین خال
با ایشان ترحم نماید و دید زنان بیکس برهنه و بی چادر و بی معجر

بر شتران بی جهاز سوار شده حیران و سرگردانند حالتی با وخ
داد که نزدیک بود مرغ و وحش بعالم بالا پرواز نمایند ناگاه
نظر زینب بر او افتاده او را بحال دید گفت ما لک تجود
بنفسک یا بقیة الاباء والاجداد این چیزی است که جد و
پدرت خبر داده اند شدنی بود واقع شد در آخر الزمان شیعیان
پیدا می شوند و اقامه مصیبت و تعزیه آن حضرت خواهند و این
اثر تا ظهور صاحب الزمان باقی خواهد بود پس زینب بسیار گریه
و تحفف نموده شکایت امت با جد و پدر نمود پس بر سر نعش شاه
شهیدان آمده مکالمات جانگداز بیان کرد گویا تقسیم
مصایب آن حضرت نمود که نعش اکبر از تو عابد در غل و زنجیر
از من قد قامت علی اصغر از تو سکینه مظلومه از من عباس باقی
برادران از تو کلثوم زار ناتوان از من قاسم نو داماد از تو
و نوعروسش از من جراحتهای خونین از تو گیسوان پریشان
از من آب غرامت از تو و تشنگی اسیران از من در خون خضاب
شدن با بدن پاره پاره از تو و مجالس اولاد زنا بیچادر نشستن
از من اما از یک چیز روحم میبرد اگر بمدینه روم و فاطمه از
من پدر طلب نماید اگر محمد برادر طلب نماید چگویم ام

البنین

البنین پسرانش را از من خواهد و ام سلمه فرزندان بنی هاشم را خواهد
چه چاره کنم اگر اهل مدینه امام خود را از من خواهند و پرسند که چرا
باین صورت شدی چه جواب گویم اگر عبدالله جعفر از من حسین
و پسرانش را خواهد گویم آه از شماتت اعدا چه چاره نمایم پس آن
عزیزان را با ناله و آه از کشته گان جدا نموده و روانه کوفه کردانند
پس هر یک از اسراء روانه شدند و نظر ایشان بجانب شهداء بود
سکینه میگفت یا ابا انشد که یکدفعه دیگر جا نمادت را ببینم
اسیر کوفیان شدم پس بعد از روانه شدن اهلبیت بجانب کوفه
سید سجاد نزدیک شد که هلاک شود زینب بفریادش رسید
ای شیعه در احوال زینب در آن حال تفکری نما که چسان نعش شاه
شهید را بیند در میان میدان افتاده و در یک ساعت بر او نیزه
و شمشیر میزدند و در یکساعت سر شرا از تن جدا میکنند فاضل
تونی میگوید که غروب آفتاب روز عاشورا بعد از غارت خیام
طاهره و متفرق شدن اطفال در آن بیابان زینب خاتون هر
یک را از گوشه جمع نمود و چون شب شد و تاریک شد دیدند که
یک طفل کوچک از حسین نیست هر چند در آن تاریکی شب او را صدا زدند
صدائی نمی آمد تا کسی از میان لشکر صدا کرد که طفل کیست که در میان

کشتگان میالد چون رفتند دیدند که نعش پدر را در بغل گرفته و
یکدست خود را بزیر نعش فرش کرده و یکی بر بالای او گذاشته
و میالد گویا آن طفل وقتی بوده او را برداشته بخیمگاه آوردند
و از این معلوم می شود که اهل بیت در آن شب در کربلا ماندند چون
صبح شد ایشان را برداشته و بقتلگاه بردند و در نظر هر یک از
سر شهداء را از بدن جدا کردند و قبل از آن بجز سر امام مظلوم
و سر وهب جدا نشده بود و در آن احیان سکینه بر سر نعش پدر افتاده
بود که مبادا آن لعینان حرکت بسمت کوفه نماید ترسان ترسان از
آن لعینان میپرسید انتم مقیمون هنا ام ماشون یعنی آیا شما
امروز اینجا میمانید و ما را بر سر این نعشها میگذارید یا ما را بر می
دارید از این نعشها و میبرید گفتند حال میبریم آه زینب هم را
میدید و میالید لا اله الا الله ای شیعه کجا روا است که سر برادر
و پدر ایشان در نظر ایشان بچوب خیزران زنند که مجروح شود
و چگونه روا است که اهل شهر باستقبال روند و اسرا را بذلت
و خواری داخل شهر نمایند بعضی گریه و زاری میکردند و بعضی سنگ
ریزه بر ایشان میزدند و برخی نان و خرما تصدق میکردند و
اهلبیت قبول ننموده ایشان را در خرابه جا دادند و سرها را

در معبرها نصب نمودند که اهل شهر تماشا روند و چند هزار
کس را گماشتند که با اهلبیت داخل شوند که مبادا غوغا شود
مسلم جصاص میگوید در ضرب دار الاماره مشغول تعمیر بودم ناگاه
انقلابی مشاهده نمودم از کسیکه نزد من بود پرسیدم که چه خبر است
گفت خارجی بر یزید خروج نمود او را کشتند و حرمش را اسیر کردند
و سرهای ایشان را بر نیزه کردند الحال اسرا را با سرها داخل شهر
مینمایند گفتم اسم این خارجی را میدانی گفت حسین بن علی است صبر
کردم تا آن لعین از نزد من رفت پس چنان دستهای گچ آلود را
بر صورت زدم که از هوش رفتم پس بیرون شدم و دست و صورت
خود را شستم و بیرون رفتم دیدم قریب چهل کجاوه بشتر بودند
و اذا بعلی بن الحسین بن علی بعیر بلا وطاء و کان یقول
یا امة السوء لو ان رسول الله یجمعنا یوم القیمة ما کنتم تقولونا
تسیرونا علی الاقتاب عاریة کانا لم نشید فیکم دینا
یعنی ناگاه دیدم علی بن الحسین بر شتر برهنه سوار است و از
گردنش خون می آمد از تاب حرارت آفتاب فشردن غل و زنجیر
و میگفت ای امت بد اگر رسول خدا میان ما و شما جمع کند در روز
قیامت چه میگوئید میکشانید ما را با طراف و اکناف برهنه و گرسنه

و تشنه گویا که ما در میان شما ابداع دین و شریعت نمودیم که ناگاه
دیدم رایت ظلم و ضلالت از میدان کفر و شقاوت پیدا شد و با ایشان
بود سرهای بسیار که بر نیزه ظلم زده بودند و در میان زنان هجده
سر نورانی بود که مثل آفتاب درخشان بود چون زینب نظرش بر
آن سرهای نورانی افتاد دانسته چنان سر خود را بر چوب محمل زد
که از مقنعه اش خون جاری شد زنان از غصه آواز شورش و افغان
بلند کردند و فغان و شورش از کوفیان بلند شد مثل روزی که امیر
المؤمنین از میان ایشان رفت ۵ و از بعض حکایات مستفاد می
شود که اهل کوفه هتک حرمت و شماتت در عزای اهلبیت نمودند
و منافات با بعضی اخبار و حکایات دارد که جمیعاً متواتر است و منافات
دارد با محبتهای ایشان با اهل کوفه و منافات دارد با روایتی که حضرت
فرمود جمیع موجودات بر حسین متاثر شدند مگر سه طایفه اهل
دمشق و اهل بصره و آل الحکم بن ابی العاص و توان جمع نمود آن را
که بعضی بودند که مطلع نبودند بر مرتبه ایشان و بعضی بودند که
مطلع نبودند بر اینکه ایشان میباشند و برخی بودند که لشکر و تبعه
ابن زیاد بودند که این قبایح را مرتکب شدند عامه اهل کوفه بلکه
بسیار ایشان گریستند و خاک غم بر سر ریختند و خدمت سید

سجاد

سجاد رسیدند و عرض کردند که ما از کرده خود پشیمانیم الآن آنچه
حکم فرمائی اطاعت کنیم فرمود من دیگر قول شما را نمیخورم آنچه
بر ما واقع شد بس است زنان میگریستند زینب فرمود تقتلونا
رجالکم و تبکی علینا نساؤکم لعنهم الله و حکایت مسلم بن عقیل
و هانی بن عروه دلالت دارد بر کثرت بیوفائی و بیدینی ایشان چه
وفا نیست که اول بر دور آن حضرت جمع شوند و عاقبت او را چنان شهید
کنند لعنهم الله تعالی

ابتلاء خامسه در بعض وقایع کربلا بعد از شهادت و خروج
اهلبیت از کربلا و ورود بکوفه و شام و ورود بمدینه طیبه
الحمد لله الذی جعل الحسین و آبائه و ابنائه هداة الخلائق
اجمعین و صیر مصیبته ذریعة لنجاة العاصین و وضع تعزیته
و ابتلائه وسیلة لنجاة الشیعة و المحبین و صلی الله علی باعث
وجود الکائنات و علة وجود المخلوقات و علی ابن عمه ابی السادات
و وصیه منبع السعادات و علی فاطمة الزهراء و علی اولادهم الاولیاء
الواقعین فی انواع المصائب و الابتلاء و عجل الله فرجهم و سهل
مخرجهم و اوسع منهجهم فقد ظهر الفساد فی البر و البحر بما کسبت
ایدی الناس ۵ آه از جمله وقایعیکه بعد از رفتن اهلبیت در آن

پر جور و محن واقع شد این بود که جمالی داشت آن حضرت که با و بنهایت
التفات و مهربانی کرده بود چون شب شد آمد و در میان کشتگان گردید
دید چیزی باقی نمانده جز بند ازاری که قیمت بسیار داشت آن
ملعون بطمع آن پیش آمده خواست بیرون آورد دست آن جناب
پیش آمده مانع شد آن لعین گردید شمشیر شکسته یافته دست آن
جناب را قطع کرده خواست دست بند را از کند دست دیگرش مانع شد
دست دیگرش را نیز جدا کرده خواست بند را بیرون آورد که ناگاه
صدائی شنید و غوغای عظیمی ملاحظه نمود دید چند هودج از آسمان
نازل شد خود را در میان کشتگان پنهان نمود که ناگاه دید چند نفر
از هودج بیرون آمدند و نزد نعش آن حضرت آمدند یکی نالهاش
از دیگران بیش بود و میگفت ای آدم صفی وای نوح نبی ای
ابراهیم خلیل با فرزند ما چه کردند و آدم دل مستمند آن حضرت از راه
حلقوم عرض کرد که ای جد بزرگوار سلام علیک آن حضرت جواب
سلام باز داده عرض کرد ای جد بزرگوار سری ندارم که در قدمت
افکنم دستی ندارم که بدامنت دراز کنم حضرت فرمود دست ترا که
قطع کرد عرض کرد جمالی داشتم که درین راه با او بنهایت ملاطفت
و مهربانی کرده بودم بطمع بند زیرجامه دستم را قطع کرده خواست

بیرون

بیرون آورد که شما رسیدید خود را پنهان کرد حضرت بتفحص او بر آمد او را
یافت گفت خدا دست ترا قطع و روی ترا سیاه کند فی الفور دو دستش
سیاه و دستهایش خشک شد دیدند او را در پرده کعبه او بخیر بود و
میگفت خدایا مرا بیامرز هر چند میدانم که نخواهی آمرزید ٭ و از
جمله وقایع این بود که بعد از غارت خیام ملعونی آمد بقتلگاه دید چیزی
نمانده جز انگشتری در دست آن حضرت هر چند خواست بیرون آورد
دست آن حضرت ورم کرده بود بیرون نیامد انگشت آن حضرت را قطع
کرده انگشتر را بر داشت ٭ و در مشکوة نیشابوری از طرماح بن
عدی بن حاتم میگوید من در لشکر آن حضرت بودم اجازه گرفته
بمجادله کوفیان رفتم زخم بسیاری بر من زدند مدهوش شدم خیال
کردند که من از دنیا رفتم تا روز یازدهم بهوش آمدم گفتم آیا
حسین زنده باشد یا او را کشته باشند بخیمهگاه نگاه کردم دیدم
اثری از خیمه باقی نیست بقتلگاه نظر انداختم جسد بی سر بجسد
حضرت دیدم چون سر و لباس نداشت درست نشناختم اهل
بیت و اصحاب را ندیدم گفتم آنها کار خود را ساختند از غصه
باز مدهوش شدم چون بهوش آمدم عزم نمودم خواستم در تفحص
آن حضرت بر آیم قدرت نداشتم چون تا دلیت شده دیدم ده سوار

از قبله آمده بر نعش آن حضرت نشستند و آغاز ناله نمودند شخصی
ناله اش از همه بیشتر بود پیش آمد و گفت ببینید که با فرزندم چه
کردند ناگاه دست بسوی کوفه دراز کرده سری آورد بر تن آن
حضرت گذاشت آن حضرت برخاست آغاز شکایت نمود بعد
از گریه بسیار ایشان رفتند باز تن آن حضرت بی سر مانده ؛
مرویست از شخصی از بنی اسد که در آن وادی بود گفت همینکه
شب می شد میدیدم بوی مشک و عنبر از آن بدنها میوزید از سر
شب تا صبح صدای نوحه و زاری در آن وادی بلند بود چون تاریک
میشد شیری می آمد تا صبح دور آن نعش بود من با خود گفتم اگر
اینها بر باطلند این حکایتها چه چیز است در یکشب چون پاسی از شب
گذشت دیدم صحرا روشن شد و صدای نوحه و زاری بلند شد و
جمعی را دیدم نزدیکی شتافتم و گفتم شما کیستید گفتند ما طایفه
جنیم بر حسین مظلوم گریه میکنیم که او را شهید و اهلبیتش را
اسیر کردند گفتم آن شیر چیست گفت بجهت حراست این ابدان
آمده است انگشت حیرت بدندان گزیدم و بعد از سه یا نه روز
و شب که آن غریبان عریان در آن بیابان افتاده بودند جمعی
از زنان بنی اسد بمردان خود گفتند اگر کسی این غریبان را دفن

نمی کند

نمیکند ما میرویم و ایشان را دفن مینمائیم بیل و کلنگی برداشتند
و روانه شدند مردان چون چنین دیدند بیل و کلنگ از زنان
گرفتند و روانه قتلگاه شدند بتفحص نعش آن حضرت بر آمدند و
نشناختند که ناگاه جوانی از سمت کوفه پیدا شد با نقاب پس
هر یک از شهداء را بتعلیم آن حضرت دفن نمودند پس نعش امام ع
را دفن نمودند و علی اکبر را در پهلوی او خوابانیدند و باقی شهداء را
در یکموضع دفن نمودند و حضرت عباس را در آن بقعه که الان قبله
عالمیان است دفن نموده دستهای شیر او در صحرا پیدا کرده با نعش
دفن نمودند و چون حر بسیار از قتلگاه دور بود هم آنجا او را
دفن نمودند پس با آن جوان عرض نمودند که تو کیستی گفت من علی ام
از آنجا آمده ام که امام را باید امام دفن نماید آمدم پس آن حضرت برگشت
پس اهلبیت را بکوفه بردند ابن زیاد بیزید نوشت که آنچه منظور تو
بود بعمل آمد حال امر تو چیست آن لعین نوشت که ایشان را روانه
شام نما ایشان را روانه شام نمودند و سید سجاد را بنا براصح
اخبار در غل و زنجیر کردند و اهلبیت را بر بیپالان شتر بودند
از نصر بن خزاعی مرویست که داخل شهر [illegible] شدم بعزم تجارت
که دیدم شوری بر پا است گفتم چیست گفتند سر پسر پیغمبر را وارد

میکنند گفتم حال کجاست گفتند الحال حاضر می شوند ناگاه دیدم
سرهای بسیار بر نیزه استوار با رایات کفر پیدا شدند پیش قدم
عرض کردم که اگر شما را اذیتی باشد بفرمائید حضرت فرمود اگر
کهنه لباسی داری بیار که این غل و زنجیر گردن مرا زخم کرده پس از عمامه
خود قطعه پاره کردم بآن حضرت دادم چون غل را برداشت گوشت
و پوست کنده شده دیدم دختری از عقب او زاری کرد که ای شیخ قدری
بمن ده که صورت خود را از نامحرم بپوشم قدری باو دادم منهال
بن عمر میگوید من در شام بودم گذرم بر خرابه افتاد که اهلبیت در
آنجا بودند دیدم جوانی رنجور و بیمار با غل و زنجیر در پیش خرابه
نشسته و آثار نجابت از او هویدا است سلام کردم فرمود که تو
کیستی که در این حال بر من سلام میکنی عرض کردم که منهالم برخواست
برو عرض کردم چرا رفتی فرمود آفتاب مرا اذیت میکند بسایه
رفت عرض کردم شما را اذیتی است فرمود اگر جامه داری برای
حفاظ زنان بیاور ناگاه دیدم زن بلند بالائی آمد و آن بردا
که بخرابه برد عرض کردم این زن کیست فرمود عمه ام زینب است
جامه کهنه با وی بده که معجری بندد من عبا را تسلیم نمودم و از
جمله وقایع کربلا ورود اسیرانست در روز اربعین از شام بکربلا

اه بعد از اینکه یزید بهر نحو از تنها که میخواست بجا آورد با سر آمد کنیز
آن ملعون خواب عجیبی دید و آمد در مجلس که پرکنان برای آن لعین
بیان نمود و هنده در خواب دید که رسول خدا با جمعی از ملئکه
بزیارت آن سر وارد شدند هر یک آن سر را برداشته زیارت کردند و
گریستند و لعن بر قاتلان آن حضرت نمودند چون بیدار شد دید
نوری از آسمان بالا میرود و دید و در تفحص برآمد آن لعین او را در
جای خود ندید و در استفسار او برآمد دید در خانه تاریکی نشسته
میگوید ما لی و للحسین گفت من پیش رفتم و خواب خود را برای او
نقل کردم غم او مضاعف شد و بروایتی گفت من نیز همین خواب را
دیدم و شبی سکینه در خواب دید که نوری از آسمان ساطع شده
و حوریان بسیار از بهشت برآمدند باغی دیده در نهایت سبزی
و خرمی و در آن قصری بود ناگاه پنج نفر مرد نورانی داخل قصر شدند
از آن حوریه که در آن قصر بود پرسیدم که اینها کیانند گفت آدم
و نوح و ابراهیم و عیسی و محمد بدیدن پدرت حسین آمدند پیش
رفتم عرض کردم یا جداه قتلوا والله رجالنا و سفکوا والله
دماءنا و هتکوا والله حریمنا و حملونا والله علی الاقتاب بلا
وطاء آن حضرت گریست و شکایت بسیار از دشمنان نمود

و بروایتی گفت جدّم علی را دیدم و شکایت نمودم مرا در آغوش کشید
و فرمود که خدا صبر دهد شما را ناگاه دیدم که از آسمان زنان بسیار
آمدند بزمین گفتم کیانند جوابم گفت حوّا و مریم و ساره و فاطمه
میباشند چون اسم جدّه ام را شنیدم دویدم و شکایت نمودم
مرا در پیش کشید و بوسید و فرمود غم و غصّه من از تو بیشتر است
من همیشه با شما بودم و شما را ملاحظه مینمودم پیرهن خونین پدرت
نزد من است و خواهد بود تا روز قیامت که جزا بخواهی او نمایم
پس آن لعین علی بن الحسین را طلبیده معذرت خواهی نموده گفت
من راضی نبودم باین مذلّتها برای شما خدا لعنت کند ابن زیاد را
پس هر چه خواهید از من بگیرید باز از خون پدرت ام کلثوم فرمود
چه بی حیائی ای یزید فرزند رسول را می کشی و در عوض آن مال میدهی
ما چیزی از تو نمی خواهیم اسبابی که در کربلا از ما بغارت بردند
پس بده یزید امر کرد اسبابهای آن حضرت را پس دهند کسی پس
نداد چون در کربلا بیغما رفته بود حضرت علی بن الحسین فرمود در
میان آنها جامه ایست که جدّه ام فاطمه خود تافته بود آنرا دوست
کرده آنرا میخواهم و عمامه پدرم را میخواهم و هر چه ممکن بود از آن
لعینان پس گرفتند پس زینب خاتون از یزید خواهش نمود که

تعزیه

تعزیه داری آنجناب را در شام نماید یزید اذن داده هفت شبانه
روز عزاداری نمودند و هر چه از قریش و دوستان بودند بتعزیه
رفتند هنگامه و غوغائی در عزای آن حضرت در شام برپا شد
که بیان نتوان نمود بنحوی که جمیع اهل دمشق که گوشت و پوست
ایشان از حبّ بنی امیّه و بغض اهلبیت روئیده شده بود فهمیدند
حقیقت ائمه و بطلان بنی امیّه را لهذا بخبر در کوفه و سایر بلادی
که بین شام و عراق بود بواسطه بردن اسراء باین ذلّت فهمیدند
که حق با اهلبیت است پس کجاوه و محملها برای ایشان ترتیب
دادند زینب فرمود روپوش کجاوه را سیاه کنند نعمان بن
بشیر را با ایشان روانه نمودند رفتند تا رسیدند بدو راه که یکی
بکربلا میرفت و دیگری بمدینه اهلبیت خواهش نمودند که ایشان را
از راه قتلگاه ببرند رفتند تا روز اربعین بکربلا رسیدند
بعضی از علما اشکال کرده اند ورود اهلبیت را روز اربعین بکربلا
با اینکه مدّتی راه است و هفت روز در شام تعزیه کرده اند و مدّتی
در خرابه بوده اند ولیکن این منافات با اینکه بتواتر رسیده ورود
ایشان یوم الاربعین بکربلا لهذا در چه ممکن است که از راه قریبی
رفته باشند چنانچه حکایت شده که معویه بعد از تسلط بر عراق

یک نماز جمعه را در کوفه و یکی را در شام مینمود و چون نزدیک جابر
رسیدند از دور دیدند جمعیتی بود و خاطر جمعند از این خائف
شدند که شاید کسان ابن زیاد باشند و آن جابر بن عبد الله
انصاری بود که بعزم مجاورت آمده بود چون قاصد علی بن الحسین
بر ایشان رسید ایشان باستقبال شتافتند چون بیکدیگر
رسیدند جابر بخاکپای آن حضرت افتاد می گفت آقای ما و شما
چه شد او را در کجا گذاشتید پس تمامی بر سر قبر امام شهیدان
آمدند اهلبیت از محملها بزیر آمدند سکینه خود را بر روی قبر علی
اکبر انداخت علی بن الحسین بر سر قبر پدرش افتاده اهلبیت
در آن بیابان خاک غم بر سر ریختند بعضی رو می خراشیدند
و بعضی گیسو می کندند بعضی ناله میکردند و می گفتند چسان بشما
بمدینه رویم پس آنقدر بیابان سر روزند در آن بیابان ماندند بعد
از آن قافله سالار کربلا بار کردند و روانه مدینه شدند جابر
با آه و افغان مشایعت نمود و دست و پای علی بن الحسین را
و بوسیده و برگشت و در بعض روایات است که بعضی از دختران
بسیار اضطراب میکرد و می گفت از سر قبر پدرم جدا نمی شوم شب
بار کردند چون قدری راه رفتند دیدند مادر قاسم نیست در تفحص

او برآمدند

او برآمدند دیدند که بر سر قبر قاسم است هر چند با او الحاح میکردند
نیامد شورش و فغان از زمین برپا شد تا آخر فاطمه نوعروس او را
راضی کرده روانه نمود ۵ چون بحوالی مدینه رسیدند نعمان بن بشیر
پیش رفت و خبر ورود اهلبیت را بمدینه رسانید مردم بیرون ریختند
پس علی بن الحسین بر تخت نشست و ذکر مصائب خود را مینمود
آه از زمانیکه فاطمه صغری خود را با ایشان رسانید و دامن خواهران
و عمه‌ها افتاده می گفت پدرم را چه کردید آه از زمانیکه وارد بر ام
سلمه شدند تمامی بدامن او افتاده شکایت مینمودند پس با ناله
و فغان وارد بر رسول خدا شدند و زبان شکایت گشودند و زینب
و ام کلثوم در ورود مدینه در سر قبر رسول اشعاری میخواندند
که جگر شیعیان را کباب کردند آه از زمانیکه محمد حنفیه را
ملاقات کردند چون اهلبیت را بی صاحب دید غش کرد علی بن الحسین
برخاست و سر او را بدامن گرفت بهوش آمده بعلی بن الحسین
گفت یا ابن اخی یا ابن اخی آن حضرت ندانست در جواب چه گوید
نمیدانم کجا بود وقتیکه علی بن الحسین بیمار در خرابه افتاده بود
تا سر او را بدامن گیرد نمیدانم کجا بود محمد وقتیکه حسین از غش
نعش میرفت سر او را بدامن گیرد کجا بود وقتیکه علی اکبر از اسب

بر زمین افتاد و سر شریف امام مبین کجا بود وقتیکه دستهای عباس
جدا شده بر زمین افتاد برادر، ای شیعه در حال اهلبیت
تأملی نما چون درود عید بینی که چگونه جواب اهل بیت را می گفتند
و چنان زینب داخل خانه صاحب حسین شد، سکینه چنان
جانماز پدر را سفید و طاقت می آورد و مادر سکینه بسیار تعلق
بسید الشهداء داشت، بخدا قسم که شنیدم که آن بیچاره در
آفتاب گرم می نشست میگفتند چرا چنین میکنی میگفت از روز
که حسین را در روز گرم شهید کردند طاقت سایه نشستن ندارم
امان از آه سکینه که چگونه بی پدر در خانه شد روزی دیدند که
از کثرت گریه و عزاداری از چشم هیچیک اشک نمی آید الا یک
جاریه با او گفتند تو چه کردی گفت قدری آرد سرخ کردم و خوردم
اشک چشم جاری شد اهل تعزیه تمامی نیز چنین کردند ام البنین
مادر چهار پسر بود که یکی از ایشان عباس بود بقبرستان بقیع
می آمد و چنان مینالید که جگر سنگ کباب میشد مردان از
گریه ان مظلومه گریان می شدند تمام زنان و مردان آغاز گریه
مینمودند تمامی بنی هاشم در فرح بر خود بستند زنان ایشان
روغن نمالیدند و سرمه نکشیدند و دود از خانهای ایشان

بلند نشد

بلند نشد تا سر عبید الله بن زیاد را آوردند بعد از پنج سال
اگر کسی از ایشان وعده عروسی میگرفت غیر رفتند و شیعیان
عروسی را بعزا مبدل میکردند مصیبت حمزه سید الشهداء فراموش
شد چشم علی بن الحسین از اشک خشک نشده هر وقت نظر بآب
میکرد و میفرمود ای آب تو بودی و پدرم را تشنه شهید کردند
و آنقدر میگریست که آب مضاف میشد بازار قصابان می
گذشت و میفرمود گوسفندان را آب بدهید و بکشید اما پدر
مرا با لب تشنه شهید کردند همیشه آب چشمش مثل ناودان
جاری بود ای شیعه بخدا قسم که مصیبتی نیست که لسان از تقریرش
عاجز است الا لعنة الله على القوم الظالمين الى يوم الدين

خاتمه در بیان کیفیت تعزیه و مشروعیت آنست بدانکه
ذکر مصائب آنجناب را نمودن بطرق مختلفه جمیعا مشروع است
اگر دروغ در آن نباشد و اموری که واقع نشده است در ضمن
مصائب نگویید و دانا اخباریکه وارد شده کم و زیاد ننمایند و
بجهت بکاء عوام قولا و فعلا دروغ نبندند و غنا داد و مراثی
و ذکر نظم و نثر مرتکب نشود چه در ضمن فعل مستحب مرتکب حرام
شدن غایت نادانی و بی باکی است و از بعض اخبار عفوان در

برمیاید و در جای دیگر حرام است خصوص در ضمن
طاعت که معصیت آن بیش است چون در معنی مسامحه در دین
واستهزاء بحضرت رب العالمین است چه واضح است قبح ابداع
معصیت پروردگار از شخصی که شانش عصیان نیست و
معرفت بصفات خالق و مقامات صاحب شریعت هم رساند
مثل اهل علم و معرفت و هم چنین معصیت را پیدا مکنه شریفه مثل مساجد
وغیرها نمودن و هم چنین در از منه شریفه مرتکب شدن اشد است
از جای دیگر و زمان دیگر پس مقامات الطاعت و عصیان بسبب
اشخاص و از منه و امکنه مختلف می شود و بسیار قبیح است که در
مقام الطاعت پروردگار مرتکب معاصی شود و قول باینکه
غنا معفو است در مراثی و قراءت قرآن بی وجه است و دلیلی بر آن
دلالت ندارد الا توهم اینکه غنا نیست چون اصل وضع مختلف
است و این بی وجه است بعد از آنکه عرفا او را غنا گویند و برای
مستمعین این مصیبت معصیتی نیست اگر مقصود ایشان گریه کردن
باشد و طالب سماع صوت و غنا نباشد و آن جهت در او محض سماع
باشد و اما تشبیه صحرای کربلا را نمودن و بنظر خلایق در آوردن
پس اصل تشبیه دلیلی بر منع آن نیست و عموماتیکه دال است بر

اقامه

اقامه مصیبت استحباب نمودن و ادله خاصه که در موارد خاصه
مذکور شد تجویز اصل این عمل معلوم می شود بلکه این اکمل است
چه مقام تشبیه و فعل اقوی از مقام قول است و آنچه مقصود است
از اصل شرع این استحباب اکید که عبادت از بقای شریعت
مطهره باشد باین کامل تر است و منع نمودن اصل تشبیه بوجه است
و در حقیقت آنچه از اسلام باقی مانده اقامه مصیبت و جماعات
در میان مسلمین است که اصل شرع از جهت ازدحام مسلمین بر
الطاعت حضرت رب العالمین و بقای شریعت سید المرسلین
است و اگر کسی این امور را منع نماید با اینکه بر هر دو دلیل قائم است
ناشی است از ضعف اعتقادش در شرع خصوص با این احادیث
و خوابهائیکه صلحا دیدند بلکه منع سنگ و چوب و زنجیر بسر و
سینه زدن در مصیبت آن حضرت کردن نیز از ضعف اعتقاد
است باصل شرع بلکه اگر بتوانند بهر شکلی در آیند بشرطیکه همان
شکل خلاف شرع نباشد عیب ندارد شیطان لعین عبادات
ایشان را بمضمون لاغوینهم اجمعین فاسد مینماید و هیچ عملی نیست
که خالی از غش باشد و آلوده بعصیان ملت عثمان نباشد
و اقامه مصیبت می شود با غنا و دروغ و بخوان و اقامه تشبیه

می شود با اشتمالش بر لباس زنان علاوه بر این اجامره و اوباش
در تکایا گردیدن و فغال هجینه و خصال قبیحه نمودن و علاوه
بعضی اکابر و ارباب دول زیاده از حد مشروع اساس چیدن
و بهجت شدید بپا نمودن و آلات لهو و لعب فرو چیدن که در حقیقت
تبدیل عزا بشادی است و این قسم امورات حرام و خالی از
امور مستحبه است پس نه اینست که اصل تشبیه حرام باشد بلکه بای
عوارض حرام می شود و اجتماع امر و نهی جایز است بواسطه این
امور منع نمیتوان نمود و الا تا اسلام را نمیتوان برهم زد مگر
نشنیدی که بعضی از فضلاء سنگ بر سنگ زدن را منع نمود
روز دیگر خود مرتکب شد بواسطه خوابیکه دیده بود و ائمه ع فرموده اند
اقامه مصیبت ما را بهر نحو که ممکن است برپا نمائید پس ترک
این دو چیز که اقامه مصیبت و جماعات باشد بنیاز هم خواهد پاشید
و اگر چنین نفس قوی باشد که مصیبت ایشان را بدون عصیان
برپا نماید و بدون معاصی بزیارت قبور ایشان رود هنیئاً
که چه پیروی کردن خدا و رسول اینست و بدون اینکه مستلزم
معصیت باشد طاعتش ثواب دارد و معصیتش عقاب تا
معامله حضرت ملک الوهاب در مقام حساب چه باشد هم

مرجون

مرجون لامر الله اما یعذبهم و اما یتوب علیهم اللهم اجعلنا
عندک وجیها بالحسین ع فی الدنیا والاخرة السلام علیک
یا اباعبدالله الحمد لله الذی اوضح بک الکتاب و اعظم بک
المصاب واجزل بک الثواب وجعلک وجدک واباک و
امک واخاک وبنیک عبرة لاولی الالباب یا ابن المیامین
الاطائب انت تالی الکتاب وهبت سلامی الیک صلوات الله
وسلامه علیک وجعل افئدة من الناس تهوی الیک ما
خاب من تمسک بک ولجأ الیک والسلام علیک وعلی من استشهد
بین یدیک وعلی عترتک الطاهرة وعلی ابائک وابنائک
الطاهرین ورحمة الله وبرکاته اللهم اسئلک بحق الحسین و
اخیه وجده وابیه وامه وبنیه واصحابه وزواره ومجاوره
ومحبیه ان ترزقنا مجاورة قبره وشفاعته امین رب العالمین
وصلی الله علی محمد واله الطاهرین

تم هذا الکتاب بعون الملک الوهاب بید العبد الجانی
نجفعلی الانجدانی فی الیوم الثانی عشر من شهر جمادی
الاولی سنة ثمان وخمسین ومائتین بعد الالف
من الهجرة النبویة علی مهاجرها الف سلام وتحیة

تحریر تاریخ صفر المظفر

خاتمه [illegible] الکلام

کربلائی محمد

زن محمد کریم بک

شهدی ع قهوه‌چی

شهدی ع کلهر

شهدی ع ابدال